

CHỦ TIỆM BÁNH CHIẾN BINH

S
O
W

Minh họa
Zaza

Người dịch
Kai

và CÔ
PHỤC
VỤ
NGƯỜI
MÂY

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

**Chủ Tiệm Bánh Chiến Binh Và
Cô Phục Vụ Người Máy - Tập 01**

Tác giả: SOW

Minh họa: ZaZa

Người dịch: KAI

Phát hành: Tsuki LightNovel

Nhà xuất bản Thế Giới 01/2019

ebook©hotaru-team

Giấc mơ của Lud Langart - anh hùng lái ‘Vũ khí tấn công dạng người’ được mệnh danh ‘Sói Bạc’ - là mở một tiệm bánh. Khi chiến tranh kết thúc, Lud mở một tiệm bánh mì nhỏ ở vùng ngoại ô, nhưng vì khuôn mặt đáng sợ của anh mà cửa hàng không có lấy một người khách. Cực chẳng đã, anh đành dán thông báo tuyển nữ nhân viên phục vụ. Người đến ứng tuyển là một mỹ nữ với mái tóc bạch kim và đôi mắt đỏ rực được sinh ra từ AI của ‘Avei’ - Người máy yêu quý mà Lud từng lái thời còn trong quân ngũ.

Tiến truyện: Hồi ức của một người máy nào đó

Từ khi nào tôi được sinh ra trên thế giới này?

Nếu căn cứ theo dữ liệu cũ nhất trong tôi, chính xác là vào ngày mùng 10 tháng 5 năm 915 theo lịch đại lục. Tôi cũng tương tự như vô số những tôi khác, là một trong những chiếc máy được sản xuất hàng loạt tại xưởng vũ khí của Công Quốc Wiltia.

Khi ấy tôi có ý thức, có tri thức, nhưng không có ý chí của riêng mình. Ý chí tự do là thứ không cần thiết.

Tại sao ư? Bởi vì việc tôi trở thành như thế nào chính là do những người tiến vào bên trong tôi quyết định. Họ sẽ trở thành ý chí của tôi. Đó là ý chí của tôi.

Tôi được tạo ra như vậy.

Tên của tôi, không, phải là tên của chúng tôi, là L-Arms Type Cyclops, số hiệu LS-6R.

Chúng tôi là ‘Vũ khí tấn công dạng người’, hay còn thường được gọi là Người Máy Thợ Săn, với tổng chiều dài là 8.5 m, trọng lượng 9.5 tấn, nguồn năng lượng chính là lò phản ứng Rezanium, có dầu máy chạy thông khắp cơ thể được làm bằng kim loại.

Còn tôi là AI*, được gắn bên trong chiếc máy đó, đảm nhiệm việc hỗ trợ cho người đi đầu khiển.

Để mang lại chiến thắng cho Công Quốc Wiltia - nơi tạo ra chúng tôi -

chúng tôi phải chiến đấu, bị phá hỏng, rồi được tái tạo lại. Chúng tôi chính là những thứ như vậy.

Cá thể tức là toàn thể, toàn thể tức là cá thể. Không cần phải nghi ngờ về điều này. Đáng lẽ là vậy —

“Rất vui được gặp cậu, vậy chúng ta sẽ trở thành cộng sự từ ngày hôm nay sao?”

Sau khi xuất xưởng, tôi được phân công tới một đội. Và ở đó, tôi gặp gỡ với người ấy.

Đại úy Lud Langart... Theo như ghi chép thì vào thời điểm đó, ngài ấy mới chỉ là Chuẩn úy.

Nghe nói ngài ấy vốn thuộc về một đội đặc nhiệm nào đó, nhưng sau đây bị đội trưởng nơi mà chúng tôi được phân tới đích thân mời về.

Ngài ấy tiến vào bên trong cơ thể của tôi, ngồi trên ghế và suy nghĩ gì đó rất lâu.

“Avei... Cái tên này thế nào?”

Đột nhiên ngài ấy nói với tôi như vậy.

Đầu tiên tôi không thể nào hiểu được ngài ấy đang nói gì, nhưng có vẻ như là đang suy nghĩ tên riêng của tôi.

“Đã rõ, thưa Chuẩn úy Langart. Đăng ký mã cá nhân là ‘Avei’.”

Nói thực lòng, tôi không hiểu được điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì. Hình như có thể làm gia tăng mức độ thân thiết với người đi đầu khiên, thế nhưng làm như vậy thì có ý nghĩa gì cơ chứ?

Đối với sản phẩm được tạo ra hàng loạt như chúng tôi, việc đặt tên cho một sản phẩm, thể hiện mối liên hệ cá nhân, có ích lợi gì sao?

Cho dù là vậy, kể từ ngày hôm đó, tôi không còn là một trong vô số

‘chúng tôi’, mà trở thành ‘tôi’ mang tên Avei.

Chuẩn úy Langart là một người có năng lực lý tưởng để làm phi công của Người Máy Thợ Săn. Tôi và Chuẩn úy cùng nhau vượt qua không biết bao nhiêu là chiến trường, ngài ấy luôn có thể phát huy được tính năng của tôi đến cực hạn.

Chúng tôi cùng nhau hạ gục vô số kẻ địch, cùng nhau phá hủy không biết bao nhiêu là trại địch.

Để khích lệ sĩ khí, Công Quốc Wiltia hào phóng thăng cấp cho những người đạt được công lao to lớn, ban cho họ được hưởng đãi ngộ đặc biệt. Sau khi một mình hạ một chiếc chiến hạm trên mặt đất của Greyten, Chuẩn úy được đặc cách thăng hai cấp trở thành Trung úy. Cùng ngày đó, ngài ấy được trao quyền sơn ‘Màu cá nhân’ trên bộ khung của người máy.

Trong số những người được gọi là Ace Pilot, người có công lao nổi trội hơn cả sẽ được phép sơn màu riêng biệt để làm gương cho những binh sĩ khác, cấp trên của ngài Trung úy từng chọn màu sơn cho bộ máy của mình thu ần một màu đen, nên có biệt danh là ‘Hắc Ma Thương’.

Còn màu mà Trung úy Langart chọn sơn trên người tôi là màu trắng ánh bạc.

“Rất hợp với cậu đấy, Avei.”

Nhìn cơ thể vừa được sơn màu của tôi, Trung úy Langart nói như vậy và gật đầu đầy thỏa mãn. Mặc dù tôi nhận thức được chế độ ‘Màu cá nhân’ này có ý nghĩa khích lệ sĩ khí của binh lính, nhưng đối với bản thân tôi mà nói, nó thực sự chẳng có nghĩa lý gì cả. Nếu sơn màu mà có thể trở nên mạnh hơn thì đã không khó khăn đến thế. Cục Phát triển Vũ khí nên miệt mài nghiên cứu tạo ra một màu sắc mới thì tốt hơn.

Vì vậy, khi được Trung úy Langart yêu cầu nói về cảm tưởng của

mình, tôi liền nói ra điếu đó với ngài ấy.

“Avei đúng là Avei nhỉ.”

Trung úy cười khở và nói như vậy, rồi gõ bộp bộp lên trên bộ điếu khiển ở bên trong buồng lái của tôi. Động tác giống như đang xoa đầu trẻ con vậy.

Một cơn nhiễu khó tin chạy ở bên trong tôi. Không phải là lỗi, cũng chẳng phải trục trặc. Cơn nhiễu ấy hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến các chức năng của tôi. Có điếu, kể từ ngày hôm đó, có một cảm giác kỳ lạ vẫn luôn ở trong tôi.

Trên chiến trường, súng trường và súng ống cầm tay của kẻ địch không thể xuyên qua lớp giáp của tôi. Tuy nhiên, pháo cứ điểm và pháo xe tăng thì lại là chuyện khác. Sau khi né tránh một phát pháo tập kích và nhận ra nếu chậm một chút thì có thể làm bị thương cơ thể của Trung úy đang ở bên trong buồng lái, cơn nhiễu mãnh liệt lại vang lên trong tôi.

Vì sao không thể hành động nhanh hơn?

Vì sao không thể cảm nhận kẻ địch sớm hơn?

Cho dù có đẩy tính năng của bản thân lên tới cực hạn, vẫn không thể bảo vệ tính mạng của Trung úy ở bên trong mình một cách hoàn hảo. Cho dù thiết lập một giá trị lý tưởng đến cỡ nào, vẫn không thể bảo vệ tốt được Trung úy. Mỗi khi tôi nhận ra những điếu này, nhiễu lại càng trở nên dồn dập hơn.

Có một ngày, tôi lơ đãng mô phỏng thử một tình huống.

Giả sử như do một vài nguyên nhân, Trung úy không còn có thể điếu khiển tôi trong vai trò là người điếu khiển... Giả sử như bị một vài ảnh hưởng đến thân thể hoặc tinh thần trong vai trò người lái, hoặc là... hoặc

là hoạt động sinh mệnh đột nhiên ngừng lại. Chắc chắn tôi sẽ được phân cho một người lái khác ngoài Trung úy, rồi trợ giúp và bảo vệ cho nhân vật đó.

Khi vừa nghĩ tới đi đầu này, một cơn nhiều dữ dội chưa từng có từ trước đến giờ sinh ra ở bên trong tôi.

Chiếc ghế vốn được thiết kế phù hợp với cơ thể của ngài Trung úy, cần đi đầu khiển và bàn đạp số cũng vậy, toàn bộ đều phải khôi phục lại như lúc ban đầu. Màu sơn trắng trên cơ thể của tôi có lẽ cũng sẽ bị rửa đi. Không chỉ có vậy, một con người khác không phải là Trung úy sẽ gọi tên tôi, ‘Avei’.

Tôi không muốn!

...Khi từ ngữ này hiện lên, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không muốn sao? Căm ghét? Từ chối? Làm sao có chuyện ngớ ngẩn như vậy được!

Tôi là một vũ khí được sản xuất hàng loạt, là một món hàng công nghiệp. Tôi chỉ là một công cụ. Nếu người đi đầu khiển không còn có thể tiếp tục tác chiến, tôi sẽ được phân cho người khác. Đây là chuyện đương nhiên.

Cho dù là thế, những cơn nhiều không thể đếm nổi đang chạy ở bên trong tôi, chúng tập trung lại thành một và cực tuyệt đi đầu đó.

Đây là một trạng thái không thể hiểu nổi.

Tôi không cần ý chí.

Tôi chỉ cần mục đích.

Vì mục đích đem lại chiến thắng cho Công Quốc Wiltia— Không,

ngay cả như vậy cũng quá tự phụ.

Kéo cầ, nhấn công tắc, đập số, đáp lại mệnh lệnh, thực hiện chính xác những hành động của người đi đầu khiên, đó mới chính là ý nghĩa tầ tại của tôi.

Nhưng mà bây giờ, chẳng phải giống như tôi đang kêu lên: ‘Mình sinh ra trên thế giới này là để gặp gỡ Trung úy’ sao!?

Sinh ra? Tôi còn không phải là con người, chỉ là máy móc thì làm gì có tư cách nói lời đó!

Tôi không báo cáo lại cho Trung úy biết điầ này, bởi vì nếu đây là một hồng hóc lớn trong hệ thống, tôi có cảm giác mình sẽ bị tháo dỡ và tiêu hủy.

Đây không phải là trục trặc. Chỉ cầ Trung úy - hiện tại mới được thăng cấp lên làm Đại úy - vẫn ngầ ở bên trong tôi như mọi khi và nói rằng ‘Đi thôi nào, người cộng sự’, tôi sẽ hoạt động bình thường như không hề có vấn đề gì.

Không hề có vấn đề gì.

Không hề có vấn đề gì.

Kể từ bây giờ, tôi vẫn sẽ bảo vệ Đại úy, Đại úy vẫn sẽ điầ khiên tôi, ý chí của Đại úy sẽ trở thành ý chí của tôi, cùng nhau xông pha trên chiến trường. Chỉ cầ đạt được chiến công là được.

Thế nhưng, thời khắc ly biệt đột nhiên tới.

“Cuộc chiến này sắp kết thúc rồi.”

Mặt trận phía Đông— Cuộc quyết chiến lớn nhất với Liên Bang August - kẻ thù của Công Quốc Wiltia. Ngay vào thời điểm cuộc chiếm đóng cứ điểm Morghausen sắp tới giai đoạn cuối cùng, Đại úy đột nhiên

nói với tôi như vậy.

Nếu giành thắng lợi trong cuộc chiến này, ‘Cuộc đại chiến Europea’ đã bao trùm toàn bộ đại lục sẽ kết thúc. Hơn nữa còn có thể kết thúc với chiến thắng thuộc về quân đội ông mình, dẫn đầu bởi Công Quốc Wiltia.

Chính bởi vì có chiến tranh, chính bởi vì có chiến trường, tôi mới được ở cùng với Đại úy. Thế nhưng, tôi lại được cho biết ý nghĩa tồn tại của bản thân sắp bị cướp đoạt.

“Đại úy, suy nghĩ lạc quan có thể làm giảm mạnh tỷ lệ sống sót. Xin ngài hãy tự kiềm chế.”

Nếu như tôi là con người, chắc hẳn giọng nói sẽ rất run rẩy.

“Khi chiến tranh kết thúc... ta có việc muốn làm, có thứ muốn trở thành.”

Cho dù là vậy, Đại úy vẫn tiếp tục nói.

Tôi biết.

Trước đây người này đã từng nói với tôi.

Cách sống của bản thân, cách sử dụng sinh mệnh của bản thân ngoài chiến đấu.

Người này vẫn luôn tìm kiếm điều đó.

Vậy nên, cho dù được gọi là ‘Sói Bạc’, cho dù được khen là ‘Hiệp Sĩ Thép đáng tự hào của Công Quốc Wiltia’, Đại úy dường như chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng.

“Rốt cuộc, đó... là gì vậy?”

Mặc dù ban nãy chính bản thân nói rằng ‘Đừng suy nghĩ quá lạc quan’, nhưng tôi vẫn không kìm được mà hỏi. Tôi muốn được cùng với Đại úy đi trên con đường mà ngài ấy chọn. Cho dù không ở trên chiến trường, cho

dù không phải là chiến tranh, tôi vẫn muốn làm cộng sự của ngài ấy.

“Khi cuộc chiến này kết thúc, ta sẽ nói cho cậu biết.”

Nói như vậy xong, Đại úy vỗ lên trên bảng đi đầu khiển của tôi như mọi khi, với động tác dịu dàng, giống như là đang vỗ về một cô gái bé nhỏ.

Thế nhưng, tôi biết. Cho dù mong muốn của Đại úy là gì, nếu ngài ấy lựa chọn cách sống ngoài chiến đấu, tôi không còn có thể đi cùng với ngài ấy nữa.

Bởi vì tôi là vũ khí.

Bởi vì tôi là công cụ xông pha trên chiến trường, phóng ra lửa đạn, bắn phá bộ binh bằng súng máy, vượt qua chiến hào, phá hủy tường phòng ngự, giày xéo binh sĩ bỏ chạy, xé rách lớp vỏ thép của xe tăng địch.

Khi tôi còn là tôi, tôi không thể ở cùng với Đại úy.

Không bao lâu nữa khi chiến tranh kết thúc, Đại úy sẽ xuất ngũ, không còn là Đại úy. Bỏ tôi lại và rời đi.

Tôi cũng từng giả thiết thử một lần, nếu như nguyện vọng của Đại úy không thể trở thành sự thật, vậy chẳng phải sau đây tôi lại có thể được tiếp tục ở cùng với ngài ấy hay sao?

Có đi đâu, ngay lập tức tôi liền gạt bỏ suy nghĩ đó. Bởi vì đi đâu tôi mong muốn hơn cả là Đại úy sẽ hoàn thành mục đích của mình, đạt được thành tựu.

Nhiều sinh ra quá nhiều, đến mức nhấn chìm toàn bộ bên trong tôi.

Tuy nhiên, chuyện này không quan trọng. Nếu như đã không còn được ở bên cạnh Đại úy, tôi chẳng có lý do gì để tồn tại nữa.

Nếu như tôi vẫn còn tồn tại, đó là với tư cách Người Máy Thợ Săn, chứ không phải là Avei nữa rồi.

Trong tôi đã không còn ý chí.

Đại úy là ý chí của tôi, là tất cả của tôi.

Nếu như ý chí bị mất đi, tôi chẳng còn lý do gì để tiếp tục tồn tại trên thế giới này.

Ngừng toàn bộ chức năng, trở thành giống như tử thi, tôi sẽ bị đóng dấu ‘Không còn tác dụng’, rồi bị xử lý chẳng khác gì phế liệu cùng với những cỗ máy vô dụng khác của quân địch.

Đáng lẽ kết cục của tôi chỉ có thể là như vậy —

Rốt cuộc đã trải qua khoảng thời gian bao lâu...

Có thể là một giờ, cũng có thể là một trăm năm.

“Yô, xin chào!”

Đột nhiên có một người đàn ông nói chuyện với tôi.

“Ta tên là Daian Fortuner, người quen thường gọi là ‘Pháp sư’.”

Người đàn ông với cử chỉ giống như một thằng hề, còn giọng điệu nói chuyện thì y như kẻ lừa đảo, gọi là tên bịp bợm có vẻ còn chính xác hơn là pháp sư.

“Ái chà, người cũng thông minh thật đấy?”

—!?

Người đàn ông này là thứ gì vậy? Ông ta có thể đọc được suy nghĩ của tôi sao?

“Cho tới thời điểm này, ta đã từng đưa ra câu hỏi cho những chị em của người... Tuy nhiên, không một ai có câu trả lời khiến cho ta thỏa mãn, nói đúng hơn là, ngay cả câu hỏi bọn chúng cũng không thể hiểu được...”

Ông ta đặt ngón tay lên trán, làm điệu bộ phiến não. Cử chỉ chẳng hề có chút nghiêm túc, giống như đang diễn kịch, khiến cho tôi cảm thấy rất

khó chịu.

“Ahaha! Bị phát hiện rồi sao? Người đúng là thú vị thật đấy! Nếu là người, có thể sẽ có được đáp án mà ta mong muốn.”

Người đàn ông này hình như có tên là Daian thì phải, ông ta muốn tôi trả lời cái gì chứ...

“Câu hỏi rất đơn giản thôi? Ta hỏi người một câu: ‘Người có muốn trở thành con người không?’.”

Hả?

Trở thành... con người? Không thể nào, nói đùa gì thế. Không thể nào có chuyện như vậy.

Cho dù là pháp sư... Không, cho dù là phù thủy cũng không thể làm được điều này.

Nhưng mà, nếu tôi có thể trở thành con người... tôi sẽ có thể rời khỏi chiến trường và đuổi theo Đại úy. Có thể một lần nữa được ở cùng với ngài ấy.

Tôi muốn được ở bên cạnh Đại úy, hỗ trợ cho ngài ấy, trở thành sức mạnh để ngài ấy giành được mọi thứ mình muốn.

Tôi... có thể vẫn là tôi!

“Tuyệt vời! Trong 666 chiến hữu của người, người hiện tại là người duy nhất có ‘cái tôi’ của mình đấy.”

Thế giới giao nhau giữa sự sống và cái chết, hàng vạn sinh mệnh rải rác. Một linh hồn được sinh ra trong sự hỗn hợp giữa máu và dầu, sắt thép và xác thịt, đến cả thần linh cũng không hề hay biết.

Cứ như vậy, tôi được sinh ra một lần nữa trên thế giới này.

Đó là vào khoảng tháng 3 năm 920 theo lịch đại lục, cuối cùng tôi cũng

có thể nghe thấy được âm thanh của mùa xuân, cảm nhận được làn gió nhẹ nhàng chạm vào da thịt.

Mở đầu

Trước đây rất lâu, có một siêu cường quốc từng thống trị toàn đại lục.

Tên gọi của đế quốc đó là Europea. Đế đô nằm tại trung tâm của đại lục, có hàng trăm tòa tháp cao chọc trời, những chiếc phi thuyền trôi nổi ở trên không trung có thể đi lại giữa các vì sao. Có người nói, tại đây khoa học phát triển ngang ngửa với ma thuật, có thể hồi sinh được cả người chết.

Thế nhưng vào một ngày, đế đô đột nhiên biến mất. Không hề còn một chút dấu tích nào, cứ như thể bị bàn tay của thần linh lơ đãng xóa ra khỏi lịch sử.

Những người bị bỏ lại - đối với đế đô, họ là những lãnh chúa của vùng đất ở ngoài biên cương, bị miệt thị là ‘tộc trưởng tộc mọi rợ’ - bắt đầu tranh giành nhau quyền thống trị lãnh thổ rộng lớn bị bỏ lại.

Về cơ bản, đây là một cuộc chiến được gọi là ‘Thừa Kế Di Sản’ vô cùng to lớn. Mặc dù cũng không phải là không có vài thời kỳ hòa bình giữa chừng, nhưng có thể nói là chưa từng dừng lại trong khoảng thời gian nghìn năm, hơn nữa đại lục cũng chưa được thống nhất thêm bất kỳ một lần nào nữa.

Sau đó là ‘Cuộc đại chiến Europea’, cuộc chiến với quy mô lớn nhất kéo dài suốt mười năm, bao trùm toàn bộ đại lục, và kết thúc với chiến thắng thuộc về quân đồng minh do Công Quốc Wiltia - nơi nắm giữ Người Máy Thợ Săn - lãnh đạo.

Những người không lờ thếp với tấm màn bọc kiên cố có thể vô hiệu

hóa súng đạn của bộ binh, hơn nữa còn được trang bị vũ khí hạng nặng mà vốn chỉ có thể sử dụng trên xe tăng hoặc trên trận địa, đạt được những chiến tích đáng kinh ngạc ở khắp mọi nơi. Không chỉ áp chế được thủ đô Makstia vốn được bao quanh bởi thành lũy tự nhiên của Liên Bang August, mà còn chỉ dùng duy nhất một tiểu đội Người Máy Thợ Săn mà có thể phá hủy chiến hạm trên mặt đất đáng tự hào của Đế Quốc Greyten.

Cuối cùng, hiệp ước hòa bình có lợi cho quân đồng minh đã được ký kết, cuộc đại chiến tạm thời tiến tới hồi kết thúc.

Sau khi chiến tranh kết thúc, có rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Đường biên giới giữa các quốc gia được sửa lại, có quốc gia bị thôn tính và biến mất, có quốc gia bị phân chia. Hơn nữa cũng sinh ra rất nhiều kiểu người, người bại trận, người đàn áp, người mang lòng căm thù vì tổ quốc bị cướp đoạt.

So với những điều này, đây chỉ là một chuyện tầm thường không đáng nhắc tới, thế nhưng tại một thị trấn nhỏ, có một cửa hàng bánh mì nho nhỏ được khai trương.

Chương 1: Nụ cười là điều cơ bản chào đón khách hàng

Tháng 4 năm 920 theo lịch đại lục—

Khu vực Pelfe, biên giới mới của Công Quốc Wiltia.

Tại vùng ngoại ô thuộc thị trấn nhỏ Organbaelz nằm ở một góc của biên giới Pelfe, có một cửa hàng bánh mì nhỏ tên là Tockerbrot.

Cửa hàng này được khai trương vào một năm trước. Và khi bước sang năm thứ hai thì đang phải đối mặt với nguy cơ sập tiệm.

“Được~ r ồi... Màu bánh mì trông khá đẹp đấy... Jacob, ăn thử đi!”

Trong cửa tiệm Tockerbrot, người chủ cửa hàng trẻ tuổi đưa sản phẩm mới vừa được nướng xong cho cậu thiếu niên tên là Jacob ăn thử, một trong số ít bạn bè kiêm khách quen của anh ta.

“Măm măm... Ừm, đây là bánh gì vậy?”

Jacob vừa thưởng thức chiếc bánh mì tỏa ra mùi hương thơm ngọt, vừa hỏi. Ở bên trong phần ruột bánh xốp mềm có chứa một lớp nhân ngọt lịm nào đó.

“Thế nào? Nó được gọi là ‘Bánh mì nhân đậu đỏ’, được phát minh từ một quốc gia phương Đông đấy. Đầu tiên là đun chín đậu đỏ r ồi cho thêm đường, sau đó nghiền mịn làm thành nhân bánh. Người ở bên kia hình như gọi nó là ‘Bánh mì ngọt’ thì phải.”

Trong chiến tranh, những người đến từ phương Đông đã dạy cách làm món bánh này cho anh ta.

“Rất thú vị đúng không? Đây là bánh mì do những người ăn gạo là chủ yếu làm ra đấy. Ngay cả men cũng khác, hình như bọn họ sử dụng một thứ được gọi là ‘men gạo’ thì phải.”

Hơn nữa, đi đâu kỳ lạ chính là không hiểu sao nó rất hợp với sữa bò.

“Ừm, ngon đấy.”

“Vậy sao! Hay lắm, đại thành công rồi!”

Nhận được lời khẳng định từ Jacob, người chủ cửa hàng trẻ tuổi tỏ ra hết sức vui mừng. Cho dù là ở Wiltia, không, cho dù ở bất kỳ nơi nào trên đại lục Europea, chắc hẳn là chẳng đâu có loại bánh mì này.

“Có được loại bánh mì thần bí của phương Đông kia, chắc chắn khách hàng sẽ kéo đến ‘chật như nêm’!”

Chủ cửa hàng nắm chặt nắm đấm giống như đang nắm giữ một tương lai đầy hy vọng.

“...Cơ mà, em vẫn nghĩ là không được đâu.”

Thế nhưng, cảm xúc đang dâng trào của anh ta đột nhiên bị một câu nói của Jacob dội tắt trong nháy mắt.

“Tại sao!?”

Dù mới chỉ mười hai tuổi, Jacob đưa ngón tay đặt lên trên trán và lắc đầu giống như một quý ông đầy xảo quyệt đang đưa ra lời khuyên.

“Để em nói trước câu này, em nghĩ anh là một người tốt.”

“A, ừm, cảm ơn em.”

Sao đột nhiên lại nói như vậy? Người chủ cửa hàng lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Em thấy anh là một người rất nhiệt tình, chăm chỉ và ham học hỏi.”

“Ờ, ừm, được em khen như vậy anh thấy hơi xấu hổ đấy...”

Người chủ cửa hàng gãi đầu và cúi mặt với vẻ xấu hổ.

“Có đi à...!”

Jacob đưa ngón tay ra, giống như muốn đẩy chiếc trán đang cúi xuống của người chủ cửa hàng lên.

“Nguyên nhân cửa hàng này không có khách là bởi vì... Lud, khuôn mặt của anh quá đáng sợ!”

Tockerbrot đang phải đối mặt với nguy cơ sập tiệm. Nguyên nhân vô cùng đơn giản và rõ ràng, đó là bởi cửa hàng chẳng có nổi một mống khách.

Không phải là vì vị của bánh mì không ngon, hay nói ngược lại, nhờ vào sự cố gắng của chủ cửa hàng mà hương vị của bánh ngày càng được nâng cao. Giá cả lại còn rẻ hết mức, ngay đến cả trẻ con cũng có thể mua được bằng tiền tiêu vặt. Chủ cửa hàng cũng không hề sao lãng trong việc nghiên cứu thị trường, anh ta cẩn thận đi đầu tra vấn hóa ẩm thực của vùng này, nắm rõ khẩu vị của những cư dân ở đây.

Vị trí của cửa hàng mặc dù nằm ngoài khu vực trung tâm của thị trấn nhưng vẫn nằm trên trục đường chính, vậy nên địa điểm không phải là nguyên nhân dẫn đến tình trạng đó.

Và hơn cả chính là, ở thành phố này không có một cửa hàng bánh mì nào khác. Mọi người trong thị trấn nếu như không tự mình nướng bánh thì cũng mua từ những chiếc xe tải bán dạo - loại bánh mì đó khô và không có mùi vị, ngoại trừ có thể giữ được thời gian dài ra thì không còn ưu điểm nào khác, y như bánh quy cứng hoặc bánh mì mốc vậy. Nói tóm lại là không có cửa hàng cạnh tranh.

Cho dù là vậy, cửa hàng vẫn vắng tanh.

Nguyên nhân chính là do khuôn mặt đáng sợ của Lud Langart - chủ của cửa hàng này.

“Graaaaaa!!”

Nhìn đáng vẻ suy sụp từ người bạn của mình, Jacob nhúu mày.

Lud biết, Jacob không phải là kiểu người sẽ nói ra những lời gây tổn thương người khác một cách vô cớ. Tuổi tác mặc dù nhỏ hơn Lud gần gấp hai lần, nhưng Jacob luôn chân thành lắng nghe ý kiến của anh và cũng đáp lại rất nghiêm túc.

Lud coi Jacob như một người bạn đồng trang lứa.

Jacob quyết định dù có gây tổn thương cho bạn bè, cậu vẫn phải nói ra những lời đầy cay đắng đó. Từng câu từng chữ của cậu đều là sự thật.

Thực ra, trước đây không phải là Lud không cảm thấy kỳ lạ. Mỗi lần anh đi trên đường, khi gặp người khác thì dù có chào hỏi cũng chẳng ai đáp lại, trẻ con bỏ chạy, những cô gái trẻ thì tìm chỗ trốn, ngay cả những người đàn ông cũng né tránh. Tuy nhiên, anh chỉ cho rằng mọi người không muốn chấp nhận một người từ nơi khác đến mà thôi.

“Đáng... Đáng sợ đến mức như vậy sao...?”

Đối với hiện thực khó chấp nhận, Lud không kìm lòng được mà xác nhận lại một lần nữa.

“Bởi vì anh cao đến mức ngó ngẩn, cơ bắp cường tráng vô nghĩa, ánh mắt quá sắc bén, trên mặt lại còn có một vết sẹo lớn hình chữ thập. Nếu khách hàng nhìn thấy anh, chắc chắn họ sẽ nghĩ là mình đang vào nhăm cửa hàng!”

“Sao... Sao lại như vậy...”

Chiều cao là do trời sinh, cơ bắp là do quá trình luyện tập theo thói

quen trong quá khứ. Hơn nữa công việc tại cửa hàng bánh mì cũng là công việc chân tay, vì vậy mà cánh tay càng trở nên thô to hơn nữa.

“Vết sẹo... lớn như vậy, làm sao mà che đi được chứ...”

“Vậy còn ánh mắt thì sao! Ngay khi vừa mới mở cửa, ánh mắt của anh đã sắc lẹm đến mức nghe thấy cả âm thanh ‘chiu chiu’ nữa đấy! Nói thực lòng, cho dù em đã quen với vẻ bề ngoài của anh, nhưng mỗi khi tiến vào cửa hàng, có lúc còn bị dọa đến mất hồn mất vía do chưa chuẩn bị tốt tâm lý đấy.”

“Anh... Anh vẫn đang cố gắng mà... như là cố gắng mỉm cười đón khách...”

“Vậy thì thử cười đi.”

Cười...

Thay vì gọi đó là cười, nên gọi là cơ trên khuôn mặt đang bị biến dạng thì đúng hơn.

“Em nói nè... Cho dù nhìn thế nào thì vẻ mặt đó của anh trông chỉ giống như ‘Này, chuẩn bị sẵn tinh thần chưa? Ta sắp tới dạy dỗ cho người một trận đấy’.”

Chính bởi vì Lud đang thực lòng mỉm cười, cho nên mới hết cứu nổi rồi.

“Nói thẳng ra... Miễn là anh vẫn còn đứng sau quầy, sẽ chẳng có khách nào tới cửa hàng này đâu... Mặc dù rất đau lòng, nhưng đó là sự thực.”

“Không, không thể nào...”

Do quá đau lòng, Lud ôm đầu ngửa nép mình trên đất. Thế nhưng, khung cảnh đó cho dù nhìn thế nào cũng giống như một con mãnh thú đang run rẩy sợ hãi trước lời nói của thánh thần.

“Em chỉ muốn tốt cho anh thôi, thuê nhân viên bán thời gian thì sao? Ừm, anh đừng xuất hiện ở ngoài, nghiêm túc nướng bánh ở bên trong là được rồi. Đó là biện pháp tốt nhất đấy.”

“Nhưng, nhưng mà...”

Nếu có thể, Lud cũng rất muốn làm như vậy.

Ngoại trừ nướng bánh và chào đón khách hàng, còn phải quét dọn cửa hàng và nhiều công việc vụn vặt khác, một người phải lo toàn bộ những công việc này thực sự quá vất vả. Cho dù Lud có hy sinh thời gian nghỉ ngơi, làm việc không ngừng nghỉ, nhưng vẫn hơi quá sức.

“Ừm... Vậy thì Jacob, em...”

“Không được!”

Jacob xua tay từ chối.

“Xưởng bảo dưỡng nhà em đang thiếu người trầm trọng đây. Nếu có thể em cũng muốn mang con chó canh cửa Marjes nhà em qua cho anh mượn lắm. Dù rất xin lỗi, nhưng không thể đâu.”

Sau khi chiến tranh kết thúc, không còn nhu cầu quân sự đặc biệt, xưởng bảo dưỡng do nhà của Jacob kinh doanh bắt buộc phải cắt giảm nhân công. Hiện tại cả gia đình cậu đang phải sinh hoạt trong môi trường dính đầy dầu mỡ mới phần nào bù đắp lại được lỗ hổng thiếu nhân công.

“Hơn nữa, đàn ông nhào bột, đàn ông nướng bánh mì, rồi đàn ông bỏ bánh mì vào túi, chỉ có mỗi đàn ông! Toàn là đàn ông, lẽ hội đàn ông chắc!”

“V... Vậy em nói anh nên làm gì đây~”

“Hãy thuê nữ nhân viên phục vụ đi!”

Jacob đưa mặt lại gần, giờ ngón trở lên. Hai người tựa như một vị thám

tử nổi tiếng và người trợ thủ đắc lực của ông ta vừa phát hiện ra đầu mối giải quyết câu đố của vụ án giết người trong phòng kín.

“Nghe này, Lud. Thị trấn này khá nhỏ, còn lại là thị trấn mở. Đàn ông chưa vợ nhiều như núi. Đến mức bán được luôn. Đến mức sắp mục nát hết cả rồi! Nên nếu có một nữ nhân viên phục vụ ưa nhìn trao bánh mì tận tay bọn họ! Chẳng có một cách chào mời khách hàng nào tốt hơn nữa đâu!”

Quả thực Organbaelz là thị trấn mở, tuy nhiên những ngành nghề kinh doanh khác, hay nói đúng hơn là những cửa hàng ăn uống rất ít. Đã thế còn là những cửa hàng dở tệ đến mức không thể nuốt nổi.

“Nhân viên nhất định phải là mấy cô gái trẻ, đi đâu này không cần phải bàn cãi! Nếu có thể, hãy cho cô ấy mặc loại váy tạp dề xếp nếp! A~ Mới chỉ nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi!”

Nhìn Jacob giơ hai tay lên trên đầu, biểu hiện sự say mê trước ý kiến của bản thân như một diễn viên, Lud lẩm bầm.

“Trước đây anh cũng từng nghĩ đến chuyện này rồi, nhưng... em không phải là người Sparia đấy chứ?”

Sparia là một bán đảo tọa lạc ở phía Nam Công Quốc Wiltia. Đó là một quốc gia có bề dày lịch sử, nhưng toàn bộ người dân ở đây đều rất hăng hái và sôi nổi, đặc biệt là rất thích tán tỉnh phụ nữ. Trong ấn tượng của Lud, bọn họ giống như đang cuồng nhiệt quá mức và diễn trò vô nghĩa.

Mặc dù anh không hề cảm thấy ghét bỏ quốc gia đó, nhưng dựa trên kinh nghiệm của bản thân, anh không muốn cùng sống vai tác chiến với người Sparia. Nói chung, bọn họ thường tự tiện hành động vào những lúc không quan trọng, còn những lúc cần hành động thì dù chết cũng không chịu cử động đến một ngón tay. Bản tính dân tộc của quốc gia này không

phù hợp làm quân nhân.

“Đang nói cái gì vậy? Lud, chẳng phải là anh thừa biết rồi sao? Cha mẹ của em đều là người Wiltia mà.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Jacob có mái tóc vàng và đôi mắt xanh, nét đặc trưng thường thấy của người Wiltia. Mặc dù biết rõ đi đầu đó, nhưng Lud vẫn không tìm được mà nghĩ như vậy.

“Nữ phục vụ ư...?”

“Sao thế? Có vấn đề gì à?”

“Hmm...”

Suy nghĩ của Jacob quả thực không sai. So với việc cứ như vậy ngồi chờ chết, thà rằng đối mặt với kế hoạch tác chiến có khả năng thấp còn hơn. Lud cũng muốn làm như vậy. Có đi đầu—

“... Anh không giỏi xử lý với con gái cho lắm...”

Lud trưởng thành trong quân đội từ nhỏ, hơn một nửa thanh xuân là trải qua trên chiến trường. Nữ giới từng ở bên cạnh anh cũng chỉ có một người gần giống như chị gái mà thôi.

“Anh đâu còn trẻ con nữa... Phải chuẩn bị sẵn quyết tâm đi chứ, Lud?”

“Ừm...”

Bây giờ là lúc quyết định.

Chủ cửa hàng trẻ tuổi của Tockerbrot, Lud Langart. Người đàn ông từng khiến cho quân địch phải khiếp sợ, được gọi là ‘Sói Bạc’ khi còn ở trong đội Người Máy Thợ Săn thuộc quân đội của Công Quốc. Tuy nhiên, bây giờ anh đang là ‘quốc vương của một tòa lâu đài một người’. Không thể cứ như trong quá khứ, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của cấp trên là

được. Nhất định phải tự mình suy nghĩ, tự mình quyết định, tự mình gánh chịu hết toàn bộ trách nhiệm.

“...Được rồi.”

Giờ đây anh đang phải đối mặt với một quyết định trọng đại có thể nói là thứ nhất hoặc thứ hai trong cuộc đời mình. Ngay cả bản thân Lud cũng không biết được đó là quyết tâm khai chiến hay là chuẩn bị cho chiến bại.

Vài giờ sau, Lud dán tấm áp phích tuyển người do Jacob tự tay làm ở phía trước cửa hàng, bảng thông báo của thị trấn, trên tường công xưởng nhà Jacob và tại bảng tin của nhà thờ.

“TUYỂN NỮ NHÂN VIÊN PHỤC VỤ! HOAN NGHÊNH NGƯỜI CÓ NỤ CƯỜI ĐẸP! CHI TIẾT XIN TỚI GẶP CHỦ CỬA HÀNG TOCKERBROT, LUD LANGART.”

Theo một ý nghĩa nào đó, chủ cửa hàng bánh mì với khuôn mặt đáng sợ là một người rất nổi tiếng trong thị trấn, vì vậy mọi người chỉ cho rằng anh ta lại đang làm chuyện kỳ quặc nào đó và cười trừ cho qua.

Mấy ngày đầu Lud vô cùng hốt hốt, không biết liệu có người nào nhìn thấy tấm áp phích rồi đi tới gõ cửa hay không. Tuy nhiên, ngay từ ban đầu cửa hàng này vốn đã bị mọi người trong thị trấn coi là ‘Cửa hàng bánh mì đáng nghi’ và tránh xa. Vậy nên làm gì có chuyện bất chợt một cô gái trẻ nào đó lại vui vẻ chạy tới làm việc tại cửa hàng này cơ chứ. Cho dù có người muốn làm thật, e rằng cũng bị cha mẹ hay toàn bộ gia đình người thân ngăn cấm cho xem.

Và dưới tình hình như vậy, trong chưa đầy nửa tháng, ngay cả Lud cũng quên mất chuyện mình từng dán tấm áp phích tuyển người, có đi đâu... sau một khoảng thời gian, vào một ngày nào đó, có một thiếu nữ nhìn chằm chằm vào tờ áp phích tuyển người được dán trên tấm bảng

thông báo của thị trấn.

“...Lud Langart.”

Thiếu nữ xúc động lắm bấm cái tên được viết ở trên đó, sau đấy nở một nụ cười tươi rói ở trên khóe miệng.

“Tìm thấy rồi!”

Nói xong, thiếu nữ xé tấm áp phích, bước đi trên con đường chính của Organbaelz với những bước chân không hề do dự, giống như đang tiến đánh một nơi nào đó.

Ở bên trong cửa hàng Tockerbrot bị thần tĩnh lặng chi phối, đứng ở trước quầy, Lud vừa chống tay lên gò má vừa thở dài không biết là lần thứ mấy trong ngày. Bánh mì đã được nướng sẵn sàng, còn có mứt tự làm, cà phê và hòng trà ngon, thế nhưng vẫn không có một vị khách nào mở cánh cửa đó bước vào.

Lud có treo một chiếc chuông nhỏ ở trên cửa để khi đang làm việc ở khu vực lò nướng có thể ngay lập tức đi ra tiếp đón khi khách đến. Nhưng mà, chiếc chuông kia chưa từng vang lên một lần nào.

Có thể bởi vì nó chưa bao giờ kêu vang nên Lud rất nhạy cảm đối với âm thanh. Trong những ngày gió mạnh, chỉ cần âm thanh ‘leng keng’ kêu nhẹ, Lud liền lập tức chạy nhanh ra xem liệu có phải là có khách tới, ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình thật đáng thương và thảm hại.

“.....”

Lud đột nhiên lấy ra một chiếc gương to bằng lòng bàn tay.

Thử cười.

Cười~...

Nếu được chèn lời thoại, sẽ có cảm giác giống như ‘Chỉ bằng sức chiến đấu ở trình độ đó mà cũng dám chống lại chúng ta à, sự ngu ngốc không biết tự lượng sức mình của người khiến cho ta rất ngạc nhiên đấy, có lẽ ta nên ngưỡng mộ người thì đúng hơn. Để thể hiện lòng tôn kính trước sự ngu ngốc vĩ đại này của người, ta cho người chọn đấy, muốn chết thế nào?’.

Lud là một người đàn ông cặn cù, chăm chỉ và nghiêm túc. Sau khi đóng cửa hàng, anh luôn phải hy sinh thời gian nghỉ ngơi để dọn dẹp cửa hàng và lò nướng, nghiên cứu mặt hàng mới. Hơn nữa, gần đây anh còn có thêm một hạng mục mới cần tiêu hao thêm thời gian ngủ, đó chính là luyện cười. Và đây chính là thành quả của một tháng luyện tập.

“Haa...”

Lại thở dài lần nữa. Lud có vẻ đã quên mất cách cười.

Khi còn bé, chắc có lẽ mình vẫn có thể cười bình thường. Quả nhiên... kể từ lúc ấy nhỉ...

Nhớ lại quá khứ đau khổ, khiến cho khuôn mặt của anh càng bị bóp méo hơn nữa, biến thành một khuôn mặt rất khác so với khuôn mặt cười.

Leng keng, leng keng...

Tiếng chuông cửa vang lên.

Đoán là Jacob tới, Lud đứng dậy chuẩn bị pha cho cậu một tách trà sữa.

Mỗi khi tan học, Jacob đều ghé thăm cửa hàng của Lud, mua một chiếc bánh mì rồi vui vẻ tán gẫu băng quơ với anh. Nếu trực tiếp về thẳng nhà, thứ chờ đợi cậu cũng chỉ là công việc của gia đình. Vậy nên, hành động này chính là ăn một ít trước khi làm, và trốn việc một chút.

Tiền tiêu vặt của Jacob không nhiều. Lud cũng từng nói là cậu không

cần phải trả tiền. Bởi vì Lud coi Jacob như bạn bè, chỉ cần cậu ghé qua chơi là vui lắm rồi, nhận tiền của cậu thực sự rất ngại. Thế nhưng, Jacob lại tức giận nói rằng: ‘Em không thăm hại đến mức cần một cửa hàng bánh mì sắp sập tiệm phải bố thí’.

Tuy thường ngày Jacob là một người khá tùy tiện, thế nhưng với tư cách là người Wiltia thì lòng tự ái của cậu ta còn cao hơn cả một người Wiltia gốc như Lud. Vậy nên, ít nhất Lud cũng muốn chuẩn bị một ly trà sữa ưa thích của Jacob như ‘phục vụ riêng dành cho khách quen’.

“Ngày hôm nay đến sớm thật đấy, Jacob.”

Chắc không phải là trốn học đấy chứ, khi đang định nói thêm như vậy, lời nói của Lud khựng lại ở ngay cổ họng.

“...Hả?”

Người đang đứng ở cửa là một cô gái trẻ chứ không phải Jacob. Cô gái với mái tóc dài màu bạc xinh đẹp, mặc một chiếc váy trắng và đội một chiếc mũ rộng vành cùng màu, cộng thêm cả đôi mắt to tỏa ra sắc đỏ nổi bật một cách đặc biệt ở trong bộ dạng thuần một màu trắng tinh đó.

Nếu 1000 người nhìn thấy cô ấy, chắc chắn phải có đến 999 người đồng ý đó là một cô gái xinh đẹp.

“... Hì.”

Cô gái trẻ mỉm cười. Một nụ cười ngoài cách miêu tả ‘đầy mê hoặc’ ra thì không còn từ ngữ nào có thể diễn tả được trọn vẹn, dễ dàng cướp đoạt trái tim của những người nhìn thấy. Đối với Lud, trong cuộc đời cho đến bây giờ của anh, đặc biệt là trong khoảng mười năm gần đây, phần lớn nụ cười của phụ nữ mà anh nhìn thấy đều là vì những đồng bạc ở bên trong ví tiền của bản thân, nếu không thì cũng là của mấy giáo sĩ dưới sự che chở của thần linh. Bởi vậy, cho dù có nhìn thấy nụ cười thể hiện sự ‘thân

thiết' của cô gái trẻ, Lud cũng chỉ có một cảm tưởng 'A, không biết có phải là thật không nhỉ?', giống như vừa nhìn thấy một con chim với bộ lông tuyệt đẹp trong truyện thuyết.

“A... A!? Chào mừng quý khách tới cửa hàng!”

Lud suýt nữa thì quên mất. Đúng vậy, nếu như không phải là Jacob, người đó chính là khách hàng.

Anh vội vàng chào hỏi. Khuôn mặt cười trông vô cùng kỳ quặc, có lẽ khuôn mặt không cảm xúc sẽ tốt hơn.

Trong khi nghĩ như vậy, Lud chào đón cô gái trẻ với vẻ mặt vụng về và cứng nhắc.

“A ừm..., tôi vừa nhìn thấy tờ giấy này.”

Vừa nói, cô gái trẻ vừa chìa ra tờ áp phích tuyển người được Lud dán cách đây một tháng.

“Xin hỏi, đã tuyển được người chưa ạ?”

“Ồ, a, đó là...”

Thật kinh ngạc, chẳng ngờ được rằng lại có người đến. Ngay cả bản thân Lud cũng từ bỏ rồi, thậm chí anh còn quên luôn việc mình từng đăng tin tuyển người.

“...Không, vẫn chưa...”

Con người khi gặp phải tình huống bất ngờ, khi bị cuốn vào tình thế không thể hiểu rõ, sẽ vô thức phản ứng giống như lúc mình từng trải nghiệm tình huống tương tự.

Khuôn mặt của Lud lúc này, bất kể bản thân anh đang nghĩ gì trong lòng, từ trong mắt của người ngoài trông anh chẳng khác nào một người lính vừa bị trúng kế của quân địch, rơi vào thế gọng kìm. Nếu thêm vào

lời thoại, vẻ mặt của anh như đang muốn nói ‘Khốn kiếp, được thôi, xem ta giết tụi bây này!’.

“Thật sao? Tốt quá rồi!”

Thế nhưng, cô gái trẻ lại tỏ ra không hề sợ hãi trước vẻ mặt đáng sợ đó của Lud, vui vẻ mỉm cười như thiên thần. Trong cửa hàng tràn ngập tinh mịch và hui quanh, trong giây lát chợt tỏa sáng rực rỡ.

“A, ừm, tốt quá...”

Lud không biết nên nói gì mới phải.

“Tên tôi là Sven. Xin hỏi ngày hôm nay có thể bắt đầu làm việc luôn được chứ? Tôi cần công bao nhiêu cũng được, cho dù dùng hiện vật để thay thế cũng không sao.”

“A, hả...”

Cô gái trẻ— Sven chạy lại gần Lud, nói dồn dập giống như đang cầu xin.

“Tôi không còn nơi nào để đi... Vậy nên, nếu có thể, à ừm... cho phép tôi được ở lại trong cửa hàng được không?”

“Hả? A, được...”

Đầu óc của Lud vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn, chỉ có thể trả lời lại theo phản xạ. Có đi đâu, hình như anh vừa nói ‘đồng ý’.

“Thật sao! Tuyệt quá!”

Chưa nói đến việc nhận làm hay không nhận làm, Lud đã đồng ý cả chuyện cho phép cô gái được ở lại trong cửa hàng. Và khi sự việc đi đến nước này, Lud rốt cuộc cũng nhận thức được mình vừa mới nói cái gì.

“Hả? Ở lại!? Chờ chút. Như vậy quả thực...”

Nhà ở kiêm cửa hàng này của Lud phần lớn đều là dùng để kinh

doanh, không gian để ở chỉ có một căn phòng kiêm phòng ngủ kiêm phòng tiếp khách kiêm phòng đọc sách kiêm phòng làm việc, và một căn gác mái được dùng làm nhà kho mà thôi.

Anh chưa kịp nói ra đi ầu đó, Sven đã vui mừng nhảy lên, vòng tay ôm cổ Lud đang đứng ở sau qu ầy.

“Chờ, chờ, chờ chútttttttt!”

“Cho dù phải thịt nát xương tan, tôi nhất định sẽ cống hiến hết mình. Mong được anh giúp đỡ thật nhi ầu, ông chủ!”

Đó là một cái ôm đầy nhiệt tình giống như được gặp lại người yêu dưới sự dẫn lối của định mệnh.

Đây là mở đầu của một câu chuyện nhỏ không được lưu lại trong lịch sử, xảy ra tại một cửa hàng bánh mì nho nhỏ đang phải đối mặt với nguy cơ đóng cửa nằm ở thị trấn nhỏ Organbaelz nhỏ bé.

Trong thị trấn Organbaelz nhỏ bé bu ần chán đến nỗi không có nổi một trò giải trí, lúc chập tối đột nhiên xảy ra một cuộc náo động nhỏ.

Không phải là có ai đó chết, cũng không phải là có ai đó đột nhiên sống lại. Thế nhưng lại có một đám đông đang rất ầm ĩ.

“Chào mọi người, tại Tockerbrot có đầy đủ bánh sừng bò, bánh mì vòng, bánh mì kẹp thịt và các loại bánh mì ngon khác! Mọi người nhất định phải ghé qua đây~!”

Mặc một bộ váy đen đính kèm tạp dề màu trắng, trên đầu đeo một chiếc băng đô ren, với bộ trang phục nữ nhân viên phục vụ, Sven không hề keo kiệt nụ cười, vui vẻ chào hỏi mọi người.

Đàn ông rất cuộc cũng chỉ toàn là kẻ ngốc.

Từng người đi ngang qua bên đường lúc đầu không hiểu vì sao lại ồn ào như vậy, thế nhưng khi vừa trông thấy dáng vẻ xinh đẹp của Sven mà ngay cả ở Nhà Hát Lớn của thủ đô Berun tại Wiltia cũng khó có thể nhìn thấy, những người đàn ông liền bị cuốn hút giống như những chú chuột bị điếu khiển bởi người thổi sáo.

“Sản phẩm mới ra lò đây! Bánh mì nhân đậu đỏ ngon, ngọt và thơm bí của phương Đông, rất được khen ngợi, hiện đang được bày bán bên trong cửa hàng! Hy vọng mọi người sẽ ủng hộ~!”

Không chỉ có vẻ bề ngoài xinh đẹp, mà ngay cả giọng nói của Sven cũng rất dễ nghe, giống như một bản nhạc đến từ thiên đường vậy. Cả ánh mắt và đôi tai của những người đàn ông đều bị cô ấy cướp đoạt mất.

Sau đó, cô ấy dừng bước, quay mặt về phía đám đông...

“Hìhì.”

...và mỉm cười. Một nụ cười khiến cho thiên thần cũng phải xấu hổ mà bỏ chạy. Đó là một nụ cười đã dùng 10, không, là 12, không không, là một nụ cười dùng tới 144 phần công lực để cướp đi mất trái tim của những người đàn ông.

Ngày hôm ấy, Tockerbrot đạt được con số khách hàng kỷ lục nhiều nhất kể từ lúc khai trương đến giờ.

Mọi người đều biết ông chủ của cửa hàng này là một người từ nơi khác tới, có khuôn mặt rất đáng sợ và ánh mắt hung ác. Tuy nhiên, nụ cười của Sven đã ban cho bọn họ sức mạnh để vượt qua nỗi kinh hoàng đó.

Tình yêu có thể chiến thắng sợ hãi.

“T... Tôi muốn mua cái này!”

Một người khách vừa căng thẳng lên tiếng, vừa đưa khay có đựng bánh

mì cho Sven.

“Vâng, cảm ơn quý khách! Ưm, tổng cộng là 2 Sig và 3 Krant.”

Sau khi nhận được tiền xong, Sven lịch sự bỏ bánh mì vào túi giống như đang vỗ về một đứa trẻ đáng yêu, rồi dịu dàng trao tận tay cho khách. Ngay khi ấy, đầu ngón tay của Sven hơi chạm nhẹ vào ngón tay của khách hàng.

“Cảm ơn rất nhiều. Lần sau xin hãy tới mua nữa nhé?”

Sau đó, cô ấy nắm chặt tay khách, nói với giọng điệu như đang làm nũng.

“V...Vângggggg!”

Những người đàn ông bước ra khỏi cửa hàng với khuôn mặt đỏ bừng như say rượu. Mọi người chen lấn xô đẩy rồi xếp thành hàng, nóng lòng chờ đợi đến lượt mình, để có thể nhìn thấy Sven ở cự ly gần nhất. Trong số họ, Laurel - một người to béo nổi tiếng với sức ăn lớn - cầm trên tay một khay đầy ắp bánh mì xuất hiện tại quầy thanh toán.

“Ôi chao, mua nhiều thật đấy! Một quý ông ăn nhiều quả nhiên thật mạnh mẽ và tuyệt vời.”

Sven nói với giọng điệu tràn ngập tình cảm, rồi dùng hai tay nắm chặt bàn tay đang dính đầy dầu mỡ của Laurel. Nhìn thấy hình ảnh đó, ánh mắt của những người đàn ông thay đổi trong chớp mắt.

“Chờ chút! Tôi muốn mua năm chiếc bánh lúa mì Weizen ở đây, và ba chiếc bánh sừng bò nữa!”

“Cái gì cơ, tôi mua hết chỗ bánh Semmel* này!”

“Đừng hòng ta chịu thua các người! Lấy cho tôi bánh Zopf*, bánh Pretzel* và bánh mì đen, mỗi loại mười cái!”

Đàn ông rốt cuộc đều là những kẻ ngốc.

Ngày hôm nay, Tockerbrot lần đầu tiên phá vỡ kỷ lục đơn giá khách hàng - hay còn gọi là số tiền một người khách bỏ ra mua hàng - kể từ lúc khai trương đến giờ. Đứng ở trong khu vực bếp nướng và nhìn vào cảnh tượng đó, Lud lộ ra một vẻ mặt phức tạp.

“Sao anh lại làm vẻ mặt kỳ quái thế?”

“Jacob!?! Chẳng phải anh có nói là đừng vào khu vực bếp nướng rồi sao? Đây là chỗ chế biến thực phẩm đấy!”

“Bây giờ chuyện đó quan trọng gì chứ. Mà cô gái kia ghê thật đấy, dắt mũi những gã đàn ông ấy một cách dễ dàng. Còn bộ đồ nữ nhân viên phục vụ đó nữa, anh kiếm ở đâu ra vậy?”

Sau cuộc gặp mặt đầu tiên đầy choáng ngợp với Lud, Sven tìm thấy một chiếc máy khâu gần như sắp hỏng do người chủ trước kia để ở trên gác mái, sau đó cô liền hỏi anh:

“Xin hỏi có vài thừa không ạ?”

Vải thừa mà Lud có cũng chỉ là một tấm thảm nỉ cũ màu đen không dùng đến nữa mà thôi.

Tuy nhiên, Sven lại nói ‘Như vậy là đủ rồi’, và sau vài giờ hí hoáy với chiếc máy khâu ở trên gác mái, cô xuất hiện với bộ đồ nữ nhân viên phục vụ xinh xắn. Tay nghề may thần tốc đó có thể khiến cho chủ cửa hàng may mặc ở chợ trời Neopolis cũng phải xanh mặt.

Đặc biệt là họa tiết được thêu ở trên băng đô và tạp dề có mức độ hoàn mỹ cao đến mức không một ai có thể ngờ rằng đây chỉ là một việc làm tùy cơ ứng biến. Nhưng mà khoan hãy nói tới phần vải đen, đáng lẽ không có vải lụa trắng mới phải chứ?

“Chẳng lẽ... cô dùng cả bộ trang phục vừa rồi còn mặc ở trên người à?”

“Vâng! Khi ngủ thì chỉ cần đồ lót là đủ rồi, khi tỉnh dậy thì mỗi giờ mỗi khác đều là ‘chiến trường’.”

Nói như vậy, chẳng lẽ cho tới vừa rồi, Sven vẫn may quần áo trong bộ dạng bán khỏa thân sao? Sau khi tưởng tượng ra hình ảnh đó, Lud hơi đỏ mặt.

“Ông chủ?”

“A, ahahahahaha! K...Không có gì đâu!? Nhưng mà, tôi không có quần áo để cho cô thay, phải làm sao bây giờ?”

Nếu có thể, Lud rất muốn chuẩn bị cho Sven ít quần áo, nhưng hiện tại tài chính trong cửa hàng không có.

“Fufufu... Ông chủ đừng lo. Cho đến khi bộ đồng phục này bị rách, tôi sẽ mời đến hàng vạn người khách cho ngài xem.”

Sven cười khúc khích và nói như vậy. Về mặt của cô ấy giống như một tinh binh đang khoe khoang về món vũ khí mới. Và mới chỉ trong ngày hôm nay, cửa hàng đã đón hơn năm mươi người khách ghé thăm. Quả thực cứ theo tiến độ này, dự đoán của Sven sẽ trở thành sự thật trong chưa đầy một năm. Thế nhưng, tâm trạng của Lud lại rất phức tạp.

“Không biết nên nói như thế nào đây...”

“Gì vậy?”

“Có cảm giác chỉ cần để một người con gái dễ thương chào đón khách hàng, cho dù là mặt hàng nào cũng đều bán rất chạy.”

Lud từng tin rằng, nếu bản thân cố gắng hết sức và nghiêm túc làm tốt, một ngày nào đó mọi người nhất định sẽ hiểu được. Tuy nhiên, giờ đây

Lud có cảm giác chân thực rằng nụ cười của Sven có thể dễ dàng chiến thắng những ngày tháng nhần nhục chịu đựng đó của anh.

Có khách tới, Lud rất vui mừng, có đi đâu vẫn không kìm được cảm giác bí ai.

“Ngây thơ!”

Jacob giờ ngón tay chỉ vào Lud.

“Anh quá ngây thơ đó, Lud! Nếu một người con gái đáng yêu chỉ cần dùng nụ cười thì cái gì cũng bán được, vậy mọi người đã làm như thế cả rồi! Nhưng hiện thực không phải vậy, đúng không?”

“Ừ... Em có ý gì?”

Do chán nản, Lud khom lưng còn thấp hơn cả bình thường, vậy nên Jacob mới có thể chạm ngón tay vào mũi của anh.

“Khách hàng đâu phải là kẻ ngốc đến như vậy? Lud, để em tiên đoán nhé, từ ngày mai anh sẽ càng bận rộn hơn nữa cho coi.”

“Hả...?”

Jacob cười đắc chí như một nhà tiên tri. Và rồi, lời nói của cậu ta ấy vậy mà lại trở thành sự thật.

Vào ngày hôm sau—

“Chuyện gì thế này...”

Khi nghe thấy tin đồn về Sven, có rất nhiều khách hàng là đàn ông đang tụ tập tại trước cửa hàng, cùng với những vị khách là phụ nữ và trẻ con với số lượng tương đương, không, còn vượt quá số lượng của đàn ông nữa, cũng ghé tới cửa hàng.

“Fufufu, đúng như dự đoán.”

Jacob đặt ngón tay lên cằm và nở một nụ cười đắc chí, sau đó lại tự ý đi vào khu vực nướng bánh. Lud cũng quên mất việc nhắc nhở cậu ta, chỉ ngó người nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa hàng.

Tình cảnh này xảy ra là có nguyên nhân.

Ngày hôm qua, trong số những người đàn ông mua bánh mì nhiều như núi, không phải người nào cũng đều sống độc thân. Có những người sống cùng với gia đình, cũng có những người đã có vợ con. Sau khi thấy cánh đàn ông mang theo số lượng lớn bánh mì về, cánh phụ nữ không khỏi nổi cơn tam bành vì việc mua đồ một cách ngu ngốc của họ.

“Tại sao lại dùng tiền lãng phí như vậy hả!? Chẳng phải tôi đã chuẩn bị bữa tối rồi sao!”

Ma thuật mê hoặc của Sven đương nhiên không có tác dụng đối với bọn họ. Những người phụ nữ tức giận và trách phạt. Tuy nhiên, thức ăn không có tội, vì vậy những chiếc bánh mì do Lud nướng vẫn được đặt ở trên bàn ăn cùng với bữa tối của ngày hôm đó.

“Ôi chao...”

“Ồ?”

“Ừm!”

Thị trấn này không có cửa hàng bánh mì. Mọi người phải tự nướng bánh tại nhà. Nếu không quá cần thiết, chẳng một ai muốn ăn những chiếc bánh mì được bảo quản thời gian dài và vô cùng khó ăn của mấy người bán rong. Tuy nhiên, bánh mì do người không chuyên nướng làm sao có thể so sánh được với bánh mì do Lud không ngừng ngày đêm nghiên cứu và học tập làm ra. Những người phụ nữ bỗng nhớ lại, thì ra bánh mì là một món ngon như vậy. Khát vọng ‘muốn ăn bánh mì ngon’ mà họ đã buông

xuôi từ lâu đột nhiên rực cháy ở trong lòng.

Hơn nữa, Tockerbrot còn bày bán rất nhiều loại bánh ngọt mà đến cả trẻ con cũng có thể mua được bằng tiền tiêu vặt của chúng. Vì những chiếc bánh donut nhỏ có phủ sô cô la và hạnh nhân, ngay cả trẻ con cũng cần những đồng tiền xu tới để mua. Và ngoài việc khiến những người đàn ông trở thành ‘tù binh’ ra, nụ cười của Sven cũng khiến cho trẻ con và phụ nữ cảm thấy yên tâm, cô ấy hoàn mỹ tiếp đón toàn bộ khách hàng.

“Cảm ơn rất nhiều. Chúng tôi xin tặng quý khách một sản phẩm mới. Hoan nghênh lần sau quý khách tiếp tục ghé qua.”

Đối với những người khách nữ, Sven dùng nụ cười thân thiết và kính trọng.

“Vâng, cảm ơn. Bởi vì mới nướng xong, xin hãy cẩn thận không bỏng đấy ạ.”

Đối với trẻ con, Sven dùng nụ cười âu yếm và dịu dàng.

“Thật không thể tin nổi...”

Nhìn số lượng khách tràn ngập trong cửa hàng, Lud chấn động.

Đây vẫn luôn là giấc mơ của anh.

Mơ ước có nhiều người sẽ ăn bánh mì do mình làm ra.

Lud vui mừng, cảm động đến suýt bật khóc.

“Ừ, ưưư...”

Hay nói đúng hơn, anh ta đã khóc mất rồi.

“Giờ chắc anh hiểu rồi chứ? Cô gái đó là chìa khóa đấy, chìa khóa để mở cánh cửa kho báu. Ở bên trong chính là những món bảo vật do Lud tỉ mỉ cố gắng làm ra. Mọi người đều vì chúng mà tới.”

Cho dù một cô gái xinh đẹp đến mức nào chào hàng, nếu món hàng

bán ra không ngon thì chuyện này cũng chỉ kéo dài được một khoảng thời gian mà thôi. Jacob sợ dĩ dề nghị ‘thuê nữ phục vụ’ là bởi cậu biết chỉ cần một lần ăn thử bánh mì do người đàn ông có khuôn mặt đáng sợ này làm ra, sẽ không tìm được mà bị nó quyến rũ.

“Ông chủ~, bánh mì lúa mạch đen cháy hàng r ồi! Xin hãy nhanh chóng bổ sung thêm.”

Giọng nói của Sven vang lên từ phía cửa hàng.

“Này, anh còn đang nghĩ gì thế! Nếu bây giờ anh xuất hiện ở bên ngoài, khách hàng sẽ chạy sạch đấy? Đàn ông thì im lặng và nướng bánh mì thôi!”

Vừa nói như vậy, Jacob vừa đập một cái vào hông Lud. Tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng trên vi ền mắt của cậu ta cũng hơi ngấn lệ.

“Ừm, đúng r ồi... Tôi phải nướng bánh mì! Nướng cho đến khi thân thể này cháy thành than mới thôi!”

“Không, đâu cần phải đến mức đó?”

Đã hai năm trôi qua kể từ khi xuất ngũ, và một năm kể từ khi mở cửa hàng, đây là lần đầu tiên Lud cảm thấy hạnh phúc nhiều đến như vậy.

Và cuối cùng đã đến thời điểm đóng cửa hàng, kết thúc một ngày làm việc bận rộn —

“Cảm ơn rất nhiều. Xin hãy ghé lại lần sau!”

Với nụ cười tươi, Sven tiễn vị khách cuối cùng rời đi.

“Phù...”

“Ông chủ, anh đã vất vả r ồi.”

Khác với vẻ mặt lúc chào đón khách hàng, đối với Lud, Sven lộ ra vẻ

mặt giống như đang quan tâm đến người quan trọng nhất trên thế giới này.

“Xin mời dùng.”

Sven bùng ra một chiếc khay thép màu bạc, trên khay là một tách cà phê nóng vẫn còn bốc khói.

“Cảm ơn, Sven.”

Quả thật là hạnh phúc. Ngày hôm nay cũng có rất nhiều khách hàng tới.

“Ngon thật đấy!” - Lud đã nghe thấy bà chủ của cửa hàng tạp hóa tại góc đường nói như vậy. Khi Lud lần đầu tiên tới thị trấn này, bà ấy chính là người vừa run rẩy vừa né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào anh. Vậy mà bây giờ một người như vậy lại khen ngon khi ăn bánh mì do anh làm ra.

“...Sven, thực sự cảm ơn cô. Tất cả đều là nhờ có cô.”

Giờ khi ngẫm lại, ngay từ đầu Sven đã nhắm vào đi đâu này nên mới chào mời những người đàn ông. Bởi vậy có thể hiểu vì sao cô ấy không chọn vào lúc ban ngày mà lại chọn vào lúc chập tối, khi mọi người bắt đầu đi làm về.

“T...Tôi đâu có làm được gì. Đó chính là bởi vì hương vị bánh mì mà ông chủ làm ra rất ngon. Tôi chỉ giúp đỡ một chút thôi.”

Sven lắc đầu, biểu hiện rằng mình không xứng đáng với lời khen.

Đột nhiên Lud có một cảm giác kỳ lạ. Giống như lời Jacob nói vào lúc ban ngày, chính bởi vì Sven nhận thức được tay nghề của anh nên cô ấy mới nghĩ tới cách chào mời khách hàng lần này.

Tuy nhiên, tạm thời chưa nói tới một người mỗi ngày ghé qua cửa hàng này như Jacob, tại sao Sven mới gặp mình lần đầu đã tin tưởng vào

tay nghề của mình đến thế? Và suy cho cùng, tại sao cô ấy lại đối xử tử tế như vậy với một người có khuôn mặt đáng sợ như mình?

Đây là lần gặp mặt đầu tiên của Lud với Sven. Nếu từng gặp qua một cô gái xinh đẹp đến như vậy một lần, kể cả chỉ nhìn thoáng qua, cho dù mười năm cũng khó có thể quên nổi. Đáng lẽ là như vậy, nhưng Lud luôn có cảm giác đã từng gặp qua cô gái này ở đâu rồi.

Cô ấy đột nhiên ôm mình, lại còn cười rất tươi. Mặc dù nghi hoặc, nhưng bản thân vẫn có một cảm giác hoài niệm kỳ lạ nào đó.

Chỉ cần cô ấy ở bên cạnh, mình lại cảm thấy yên tâm, hay có thể nói là bớt căng thẳng hơn?

Tâm trạng giống như bị khuyết thiếu thứ gì đó mà Lud vẫn luôn cảm nhận trong mấy năm gần đây cũng vơi bớt đi phần nào. Đây có lẽ là lần đầu tiên Lud cảm thấy như vậy kể từ khi xuất ngũ đến giờ.

“Này, Sven... À ừm... Chúng ta trước đây đã từng gặp nhau ở đâu rồi phải không?”

Lud không tìm được mà lên tiếng hỏi Sven.

“Hả...?!”

Khuôn mặt của Sven cứng đờ do kinh ngạc.

“Tôi cảm thấy đây không phải là lần đầu tiên gặp cô. Cảm giác như chúng ta đã từng gặp ở đâu đó rồi...”

“Ông chủ... Cái này...”

Âm thanh trong trẻo khi chào mời khách hàng lúc ban ngày của Sven bắt đầu trở nên không rõ ràng, đôi mắt hơi ngấn nước, giống như là bị sốt vậy.

“Đ... Đại...”

Rắc!

“Ế?”

“Aaa!”

Chiếc khay kim loại bị bẻ gãy thành hai nửa như một miếng bánh xốp. Chiếc khay này chỉ là đồ rẻ tiền, có lẽ đã có vết nứt ở trên đó, thế nhưng bị tách ra làm đôi giống như bị chém đứt thế này quả thực là hiếm thấy.

“Kyaa! T...Tôi, tôi, tôi xin lỗi! Vì đã làm hỏng món đồ quý giá của cửa hàng... Không biết nên bồi thường thế nào...”

“Chuyện đó đâu quan trọng, cô không sao chứ!? Ngón tay có bị thương không?”

Lud vội vàng cầm lấy tay của Sven để kiểm tra. Khoảng cách giữa hai người lập tức gần lại, đến mức chỉ cần gần thêm một chút nữa là có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

“A, aaaaaaa...”

Sven trở nên lúng túng khác hẳn với ban nãy. Cô ấy luống cuống thoát khỏi bàn tay của Lud, rồi giấu hai tay của mình ở phía sau lưng.

“A ừm, tôi, tôi... không sao đâu... Vậy nên, à, à ừm... Ông chủ, ngày hôm nay xin cho phép tôi được nghỉ sớm nhé!!”

Nói như vậy xong, Sven vội vàng đi lên căn phòng trên gác mái giống như đang bỏ chạy.

“À ờ...”

Bị bỏ lại, Lud thờ người trong thoáng chốc và bắt đầu suy nghĩ...

“Chẳng lẽ... Sven nghĩ rằng hành động vừa rồi của mình... là đang tán tỉnh cô ấy à...?”

...Rồi nhận ra, cho dù bị cô ấy hiểu lầm, bản thân cũng không có cách

nào giải thích. Lud ôm đầu khổ não.

Thủ đô Berun, Công Quốc Wiltia. Một thành phố đầy tự hào với hai trăm năm lịch sử, quy hoạch theo kiểu hình tròn được mở rộng ra giống như đang phát xạ với hoàng cung làm trung tâm.

Đương nhiên đội phòng vệ của nơi này được bố trí chủ yếu ở xung quanh hoàng cung, thế nhưng xét theo một ý nghĩa nào đó, có một công trình kiến trúc còn được canh phòng nghiêm ngặt hơn cả hoàng cung. Đó là Cục Phát triển Vũ Khí Hoàng Gia, nơi ra đời của Người Máy Thợ Săn, loại vũ khí có thể xoay chuyển hoàn toàn tình hình chiến trường.

Tiếng giày lộp cộp vang lên, Sophia von Rundstadt cực kỳ không vui bước đi trong hành lang của Cục Phát triển. Điểm đến của cô ấy là phòng Cục trưởng Cục Phát triển, cũng chính là nơi có người đứng đầu của công trình kiến trúc này.

“Tôi là Thiếu tá Sophia von Rundstadt!”

Cô ấy gõ cửa mạnh đến mức như muốn đập nát luôn cánh cửa, chưa đợi đối phương đáp lại, cô ấy đã mở cửa tiến vào. Trước mặt Sophia là một người đàn ông với điệu bộ cười cợt, chạm mặt với ông ta càng khiến cho cô ấy tức giận hơn.

“Ái chà, Sophia. Có chuyện gì khiến cho cô bực mình đến vậy? Nếu có việc cần tìm tôi, chỉ cần nói một tiếng, tôi sẽ đến tìm cô ngay mà.”

Với điệu bộ giống như đang diễn trò vô ích y như lúc bình thường, Cục trưởng Cục Phát triển bước ra nghênh đón Sophia. Nhưng cô ấy không những không cười mà còn trừng mắt nhìn ông ta.

“Tôi nghe nói vật thí nghiệm đã bị mất. Tôi muốn nhận được một lời

giải thích rõ ràng.”

Sophia là đội trưởng đội canh gác đóng quân tại Cục Phát triển. Tuy nhiên, đội của cô ấy không nằm dưới quyền quản lý của Cục trưởng. Cô ấy là do Bộ Tư lệnh phái đến. Mặc dù Cục trưởng Cục Phát triển tương đương với Đại tá, nhưng Sophia không có nghĩa vụ phải tuân theo mệnh lệnh của ông ta. Vậy nên trong trường hợp người đàn ông này làm ra hành động bất lợi với Bộ Tư lệnh, Sophia có quyền và nghĩa vụ xử phạt.

“Ồ, làm sao cô biết? ...Lạ thật đấy~ Tôi nhớ là đã bịt miệng hết rồi mà.”

“Cái...!?”

Đối với lời nói chẳng hề biết xấu hổ của Cục trưởng, Sophia nhận ra bản thân đang tức giận đến mức máu dồn hết lên não.

Để chuẩn bị cho cuộc chiến tiếp theo, Cục Phát triển Vũ khí hiện đang tiến hành phát triển vũ khí. Một con có thể nói là quan trọng nhất trong số đó lại đột nhiên biến mất, hơn nữa còn là chuyện xảy ra một tháng trước. Việc làm mất vật thí nghiệm do Công Quốc và quân đội chi ra một lượng ngân sách khổng lồ để nghiên cứu chính là tổn thất của quốc gia, lại còn che giấu đi đầu đó, hành động này có thể bị coi là tội mưu phản.

“Ông... Ông hiểu mình đang nói cái gì đấy chứ...!”

Đôi mắt đáng sợ của Sophia, ‘Hắc Ma Thương’ ánh lên tia sắc bén. Với quyền hạn của bản thân hiện giờ, dựa vào câu nói vừa rồi, cô ấy có thể bắt giữ ông ta ngay tại chỗ.

“Đề vật thí nghiệm quý giá bị quốc gia khác cướp mất! Sao người còn dám tỏ vẻ thông dong như thế!”

Sophia cuối cùng cũng nổi trận lôi đình, tiến lên phía trước một bước

định túm lấy cổ áo của Cục trưởng, nhưng đột nhiên ông ta mở lòng bàn tay ra giống như động tác của một ảo thuật gia đang biểu diễn, rồi chỉ cần một lời nói đã khiến cho cô ấy dừng bước.

“Cướp mất ư... Không phải đâu, Thiếu tá Rundstadt.”

“Hả...?”

Đây tuyệt đối không phải là một lời nói đùa vô nghĩa.

Người đàn ông giống như thẳng hề ở trước mặt cô có ý chí rất kiên định.

“Xin hãy suy xét kỹ càng lại đi, Thiếu tá... Cục Phát triển này ở bên ngoài có đội quân của các cô canh gác, ở bên trong thì có mạng lưới cảnh giác tầng tầng lớp lớp do quân tinh nhuệ của Cục Phát triển bọn tôi tạo thành. Đó là bởi vì ở nơi này có bí mật quan trọng nhất của Công Quốc, ‘Cánh Cửa’...”

“NGÀI Cục trưởng!!!”

Sophia hét lớn một tiếng, chặn đứng lời nói của Cục trưởng.

“Đó không phải là... đi đâu mà ngài có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng!”

“Ừm... Xin thứ lỗi.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc của Sophia, khuôn mặt vốn luôn tươi cười của Cục trưởng rốt cuộc cũng trở nên hơi nghiêm túc một chút. Mặc dù đại chiến đã kết thúc — không, chính bởi vì vậy nên mới phải chuẩn bị cho cuộc chiến tiếp theo, cơ quan thu thập tình báo của các quốc gia đang dùng mọi biện pháp để tìm hiểu bí mật của Người Máy Thợ Săn, điểm mấu chốt trong chiến lược của Công Quốc Wiltia.

Đi đâu mà Cục trưởng vừa mới nói ra khỏi miệng chính là bí mật cốt lõi và quan trọng nhất. Cho dù đang ở bên trong Cục Phát triển, đó cũng

không phải là đi đâu nên nói ra khỏi miệng.

“Thôi được rồi. Bởi vì như vậy, Cục Phát triển này quả thực không hề nói ngoa là được củng cố đến mức ‘không còn khe hở để kiến có thể chui lọt’... Hơn nữa, một tháng trôi qua rồi cô mới biết chuyện này.”

“.....!?”

Cuối cùng Sophia cũng hiểu đi đâu mà Cục trưởng muốn nói.

Theo như lời của ông ta, bởi vì có liên quan tới bí mật quân sự nên việc canh gác ở Cục Phát triển còn nghiêm ngặt hơn cả ở hoàng cung. Nếu muốn cướp đi vũ khí thí nghiệm mới - vốn là thứ bí mật quan trọng nhất nằm ở bên trong Cục Phát triển - tuyệt đối không thể làm được trừ khi vận dụng binh lực của vài sư đoàn và chiến đấu giống như muốn chiếm đóng cứ điểm.

Tuy nhiên, chuyện đó không hề xảy ra. Trong sổ ghi chép của đội canh gác dưới quyền Sophia, một tháng trước không hề có chuyện gì ‘đặc biệt khác thường’.

“Nói như vậy... chẳng lẽ... vật thí nghiệm tự mình chạy đi?”

“Quả không hổ là cô Sophia, vô cùng thông minh. Đúng như cô nói. Vật thí nghiệm đó ấy, không ngờ lại tự bỏ chạy khỏi Cục Phát triển bằng chính ý chí của mình. Đối với sự tấn công từ bên ngoài, có thể nói phòng nghiên cứu chính là một bức tường sắt, tuy nhiên từ bên trong thì không phải vậy. Hơn nữa, vốn dĩ ‘cô ấy’ được tạo ra như vậy mà. Đó chính là sở trường của ‘cô ấy’.”

“Nói... thật đấy à...”

Sophia đặt tay lên trán, lộ ra vẻ mặt giống như vừa nghe thấy một trò đùa nhạt nhẽo... Không, nếu nói chính xác hơn, là vẻ mặt như vừa trải qua

một cơn ác mộng tồi tệ. Điều đó có nghĩa là, món vũ khí mới do bộ phận cốt lõi của Cục Phát triển Vũ khí thực hiện, cũng như kế hoạch tạo ra sản phẩm của trí tưởng tượng kia, nếu dựa trên kết quả mà nói xem như là đã thành công.

“Bởi vì thế, chúng tôi đã phái một đội đi điều tra đi rồi. Mặc kệ kết quả ra sao, thí nghiệm khởi động coi như đã thành công. Mà việc tiến hành quan sát hành động của vật thí nghiệm chính là công việc của Cục Phát triển. Công việc của bọn cô chỉ là canh gác tòa nhà của Cục Phát triển, đúng chứ?”

Cục trưởng nở một nụ cười xấu xa.

(Chết tiệt...!)

Và Sophia lộ ra vẻ mặt không cam tâm đối với nụ cười đó.

Nguyên nhân cố ý đi đầu động đội canh gác thuộc một hệ thống khác ngoài lý do đây là một nơi trọng yếu - trong tình hình quân phí liên tục bị cắt giảm sau chiến tranh, mà Cục Phát triển vẫn nhận được số tiền càng ngày càng tăng - còn là một hành động nhằm thị uy với Cục Phát triển. Nói cách khác, chính là ‘Đeo lục lạc trên cổ mèo’*.

Tuy nhiên, quyền hạn của đội canh gác chỉ có hiệu lực trên đất của Cục Phát triển. Nếu vật thí nghiệm chạy ra ngoài phạm vi khu vực này, bọn họ không có quyền truy đuổi, hơn nữa Cục Phát triển cũng không có nghĩa vụ phải báo cáo lại chuyện này cho bọn họ.

“Tôi... đã thất lễ rồi...!”

Sau khi chán nản để lại một câu như vậy, Sophia xoay người định rời khỏi phòng.

“Hẹn gặp lại~ cô Sophia ♪ Lần sau chúng ta vừa ăn cơm vừa từ từ nói

chuyện nhé~”

“.....!!”

Không thèm quay đầu liếc nhìn Cục trưởng Daian Fortuner đang cố ý khiêu khích, Sophia đập mạnh cửa rời đi.

Chương 2: Ba cô gái

Một tuần trôi qua kể từ khi Sven làm việc tại Tockerbrot.

Sau khi đóng cửa, Sven nhanh nhẹn dọn dẹp ở bên trong cửa hàng.

“Ông chủ, tôi vừa hạ tấm bảng hiệu ở bên ngoài xuống rồi. Sau đó chỉ cần dọn dẹp khay và rửa dùng để trưng bày là xong.”

Ngày hôm nay cũng có rất nhiều khách ghé qua, nhưng ở trên kệ trưng bày vẫn còn dư lại một vài chiếc bánh mì.

“Mặc dù có nhiều khách hàng đến vậy, nhưng vẫn không thể bán hết được nhỉ.”

“Ừm, tuy nhiên cũng không còn cách nào khác.”

Sven lộ ra vẻ mặt đáng tiếc, và Lud nói như vậy với cô.

Có một thứ được gọi là cân bằng cung và cầu. Nếu muốn làm đa dạng các loại hàng hóa để thỏa mãn toàn bộ khách hàng, chỉ còn cách gia tăng cung cấp. Nhưng nếu làm như vậy, chắc chắn sẽ có hàng hóa tồn đọng.

“Thế nhưng, dùng làm quà cũng vừa đủ. Sven, thật ngại quá, nhưng phiền cô hãy giúp tôi bỏ toàn bộ số bánh mì còn thừa này vào túi được chứ?”

“Hm? Vâng, chắc chắn rồi.”

Trong khi Sven đang bỏ bánh mì vào túi, Lud ra ngoài ôm một chiếc thùng đựng cỡ lớn vào trong cửa hàng, đem những chiếc bánh mì còn thừa xếp gọn vào trong đó.

“Bây giờ tôi cần phải đi ra ngoài một chút. Sven chắc cũng mệt rồi nhỉ? Cô hãy đi nghỉ ngơi trước...”

“Tôi cũng muốn đi cùng! Cho dù ông chủ đi đâu, dù là đi tới tận cùng trái đất, tôi cũng sẽ đi cùng với ông chủ!”

Trước khi anh kịp dứt lời, Sven bỗng nhiên áp sát lại gần và hùng hổ tuyên bố như vậy. Đối diện với áp lực kinh khủng đó, Lud không kịp được chảy mồ hôi lạnh trên lưng.

“Không đến mức như vậy đâu, tôi chỉ đi tới ngọn đồi ở gần đây thôi... Vậy thì cùng đi nhé?!”

“Vâng, nhất định rồi!”

Hai người họ đi ra phía sau cửa hàng, trong khi Lud đang để thùng bánh mì lên trên thùng của chiếc xe tải được dùng vào những lúc như đi mua lúa mì tại nhà nông, Sven trèo lên ngai ở trên ghế phụ trước.

“A, được ngai xe cùng với ông chủ... tim cứ đập thành thịch~”

Mặc dù di chuyển bằng xe tải khó có thể gọi là lãng mạn, nhưng đôi mắt của Sven vẫn tràn ngập ánh sáng lấp lánh. Họ cũng chẳng phải là chuẩn bị đi tới một nơi tập nập nhộn nhịp nào đó, và nơi ấy cách đây cũng không xa. Trông Sven háo hức như vậy, không hiểu sao Lud lại cảm thấy có lỗi.

“Chờ chút, vị kia? Nếu ngài dám chết máy hay xịt lốp giữa đường, tôi sẽ khiến cho ngài tan tành đến không còn một chiếc đinh ốc nào đâu đấy!”

Ngai ở trên ghế phụ, Sven lăm bắm gì đó, cứ như thể đang dọa nạt chiếc xe tải thông qua bảng đồng hồ.

“Cô đang làm gì vậy?”

“Không không không không, tôi chỉ đang nói chuyện một mình mà

thôi.”

Khi Lud quay sang hỏi, Sven cuống cuống chỉnh lại tư thế.

Nơi chiếc xe tải đang lắc lư đi tới là một nhà thờ nhỏ... Nói một cách hoa mỹ thì là giản dị, còn nếu nói khó nghe thì là khá hoang tàn, được xây dựng ở trên một gò đất cao, có thể nhìn thấy cả thị trấn Organbaelz từ đây.

“Ngày hôm nay có vẻ tình trạng khá tốt đấy nhỉ.”

Chiếc xe tải này gần như là sắp hỏng đến nơi, gọi là tàn tạ chắc không đủ để hình dung nó, mọi khi động cơ đầu rất khó khởi động, đã thế còn hay chết máy, nhưng ngày hôm nay lại rất ngoan ngoãn. Giống như vừa bị người nào đó túm cổ và cảnh cáo nên mới biết nghe lời như vậy.

“Cũng hiếm thấy thật đấy.”

Vừa nói như vậy, Lud vừa khiêng chiếc thùng có chứa bánh mì xuống khỏi thùng xe.

“Ủm~ ông chủ? Rốt cuộc... anh tới nơi này để làm gì vậy?”

“Hm... có thể coi là quyên tặng nhỉ?”

“Vậy à?”

Nhìn thấy Sven đang nghiêng đầu, Lud vắt óc suy nghĩ không biết nên giải thích như thế nào mới phải.

“A, tôi còn tưởng là ai đến, hóa ra là anh Lud.”

Lúc này, một người phụ nữ xuất hiện từ bên trong nhà thờ và lên tiếng nói.

“Chào buổi tối, Marlene.”

Người xuất hiện là sơ của nhà thờ, Marlene. Khi nhìn thấy cô ấy, Lud liền lên tiếng chào hỏi với vẻ mặt vô cùng rạng rỡ. Giống như Jacob từng nói nụ cười rất quan trọng trong giao tiếp, Lud cũng công nhận điều đó và

cố gắng mỉm cười hết mức có thể.

Tuy nhiên...

“Có chuyện gì vậy...? Tại sao anh lại làm vẻ mặt đáng sợ như thế?”

Bi Marlene hỏi lại với khuôn mặt lo lắng, Lud có một cảm nhận sâu sắc là con đường phía trước vẫn còn rất xa xôi.

“Ừm... Ông chủ? Người này là?”

“Anh Lud, vị tiểu thư này là...”

Sven và Marlene đồng thời lên tiếng hỏi Lud. Vẻ mặt của Marlene là thắc mắc thuần túy, nhưng vẻ mặt của Sven có thể nhìn thấy được một chút địch ý, hay nói đúng hơn là cảnh giác.

“Sven, đây là Marlene, sơ của nhà thờ này. Marlene, cô gái này là nữ phục vụ tại cửa hàng của tôi...”

Dường như không nhận ra được sự khác thường đó, Lud giới thiệu từng người.

“Ôi chào, ôi chào, thì ra vị này chính là nữ phục vụ đang được bàn tán rất nhiều trong thị trấn đây sao.”

“Nữ... phục... vụ...?”

Sven ngạc nhiên nhắc lại.

“Đúng vậy, có một cô gái rất dễ thương vừa mới làm nhân viên của Tockerbrot, đó là cô phải không?”

Trong thị trấn với rất ít hoạt động giải trí này, sự xuất hiện của Sven giống như một sự kiện trọng đại hiếm thấy. Ngay cả một nhà thờ nằm ở bên ngoài thị trấn cũng nghe thấy lời đồn đó.

“Dễ thương... tôi ư...?”

Sau khi suy nghĩ một lúc, thái độ cảnh giác vừa rồi đối với Marlene

của Sven quay ngoắt 180 độ, cô ấy liền nắm chặt tay của Marlene.

“Cô đúng là người tốt!”

“Hả? Ờ, à ừm... cảm ơn.”

Đối với thái độ giống như vừa phân rõ địch ta của Sven, Marlene mỉm cười lúng túng rồi mời hai người vào trong nhà thờ.

“Nào nào, chúng ta đừng đứng nói chuyện ở ngoài này chứ, mời hai người vào trong.”

Mức độ hoang tàn ở bên ngoài nhà thờ chưa là gì so với bên trong. Ở khắp mọi nơi đều là dấu vết tu sửa vụng về do người không chuyên làm, nếu không phải ở trên bệ thờ có một chiếc huy hiệu thần thánh cũ kỹ, e rằng chẳng có một người nào nghĩ nơi đây là nhà thờ.

Lud đặt thùng bánh mì lên trên một chiếc bàn ở bên trong nhà nguyện nho nhỏ này.

“Xin lỗi lại làm phiền anh rồi, Lud.”

“Không có gì, dù sao thì chúng cũng là hàng thừa mà.”

“Ừm... Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy ạ?”

Sven rút rè giơ tay lên hỏi. Lud vẫn chưa nói cho cô ấy biết mục đích đi đến nhà thờ này, và lí do mang những chiếc bánh mì còn thừa tới đây.

“Khoảng một lần một tuần, tôi đều đi tới nơi này quyên tặng.”

“Hả... Quyên tặng...?”

“Nói ra thì rất dài dòng...”

Đó là chuyện xảy ra từ nửa năm trước...

Tockerbrot làm ăn rất ế ẩm.

Bánh mì do chính mình vất vả nướng ra lại không có một ai mua, đành phải mang số còn thừa đi vứt. Cho dù đã lặp lại đi đâu đó không biết bao nhiêu lần, nhưng Lud vẫn cảm thấy đau đớn như cắt da cắt thịt.

Có một ngày, Lud nhìn thấy một đám trẻ mặc quần áo cũ kỹ vừa dán chặt gương mặt vào tấm kính cửa sổ của cửa hàng vừa chảy nước miếng nhìn đồng bánh mì. Mọi người trong thị trấn đều biết ông chủ của cửa hàng này có gương mặt rất đáng sợ, những đứa trẻ này không phải là không biết đi đâu đó, nhưng có thể là do cảm giác thèm ăn đã vượt qua nỗi sợ hãi đối với Lud và hấp dẫn chúng đến đây.

Lud mời những đứa trẻ đó vào trong cửa hàng và cho chúng ăn những chiếc bánh mì còn thừa. Nhìn dáng vẻ ăn rất ngon lành của chúng, Lud cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi vậy anh quyết định bỏ số bánh mì còn lại vào trong túi và đưa cho chúng làm quà.

Ngày hôm sau, Marlene, người giám hộ của chúng có ghé qua cửa hàng để nói lời cảm ơn. Những đứa trẻ đó là trẻ mồ côi tại nhà thờ. Nhà thờ của Marlene không có người ủng hộ nên tình trạng vô cùng khó khăn. Marlene và những đứa trẻ hàng ngày đều làm nông tại một miếng đất nhỏ bên cạnh nhà thờ, thực hiện một số công việc làm thêm đơn giản, mọi người nương tựa vào nhau cố gắng sống qua ngày. Đương nhiên vấn đề thực phẩm cũng rất khó khăn, những đứa trẻ ăn không đủ no. Vậy nên chúng mới xuất hiện ở trước cửa hàng của Lud.

Marlene nói:

Tôi rất mừng vì anh đã quan tâm đến những đứa trẻ đó, nhưng lần sau xin hãy mặc kệ chúng.

Bởi vì cô ấy không muốn những đứa trẻ của mình nghĩ rằng ‘Chỉ cần dán mặt vào cửa kính và làm điệu bộ thèm nhỏ dãi là lại có người cho

mình thức ăn’.

Nếu như chỉ có một hay hai lần, mọi người sẽ cho chúng đồ ăn do sự tốt bụng ngoài mặt. Tuy nhiên nếu bọn trẻ cứ thường xuyên xuất hiện, mọi người sẽ nhìn chúng với ánh mắt như nhìn thấy những vật dơ bẩn và đuổi chúng đi. Vào thời điểm đó, người bị tổn thương chính là những đứa trẻ ấy.

Marlene không muốn những đứa trẻ phải nếm trải cảm giác như vậy. Tuy nhiên khi nghe thấy lời đó, Lud đáp lại với giọng cô đơn:

“Tôi chỉ là... muốn có ai đó ăn bánh mì do mình làm ra mà thôi.”

Lud nói cho cô ấy biết mình là cựu quân nhân, sau khi xuất ngũ liền vay tiền và mở cửa hàng này. Khi nói đến tình trạng không có tới một mống khách, anh đưa ra một lời đề nghị:

“Chỉ một tuần một lần thôi. Có thể để mọi người ăn bánh mì của tôi được chứ? Coi như đây là việc quyên tặng cho nhà thờ đi.”

Marlene mỉm cười dịu dàng, không nở từ chối anh.

“...Chính là như vậy.”

Vừa gái đầu, Lud vừa kết thúc câu chuyện. Ngay cả bản thân anh cũng thấy chuyện này có hơi xấu hổ nên việc giải thích khá khó khăn.

Im lặng lắng nghe câu chuyện, Sven không kìm được nước mắt.

“Không ngờ lại có chuyện như vậy...”

Wiltia là quốc gia giành chiến thắng. Vì vậy những người sinh sống ở Pelfe - vùng đất mới sáp nhập vào Wiltia - nên được đối xử như người dân của quốc gia giành chiến thắng mới phải. Tuy nhiên, việc phục hưng sau chiến tranh được tiến hành từ chính quốc, hơn nữa còn bắt đầu theo thứ tự

từ thủ đô tới các địa phương, và những vùng đất mới sáp nhập đương nhiên khó có thể nhận được nhiều lợi ích.

Nghèo khó gặm nhấm từ dưới chân của kẻ yếu nhất.

Có thể là do nghe thấy cảnh ngộ của những đứa trẻ phải sống một cuộc sống khắc nghiệt giống như của người lớn, Sven mới không cầm được nước mắt... Lud đã nghĩ như vậy.

“Không ngờ... lại bị bức đến đường cùng như thế này... Ông chủ, anh thật đáng thương.”

“Hóa ra người được thương cảm là tôi à!?”

Đáng lẽ mở cửa hàng bánh mì là để kinh doanh, kết quả lại phải nói ‘Tôi không cần tiền, có người ăn bánh mì do tôi làm ra là được rồi’, quả thực đúng là thảm hại. Có đi đâu, Lud vẫn luôn cảm thấy vô cùng biết ơn đối với những đứa trẻ và Marlene, bởi vì bọn họ đã mỉm cười và nhận những chiếc bánh mì do anh làm ra.

“Sau khi chiến tranh kết thúc, tôi mới đi tới Pelfe... Vậy nên mối quan hệ giữa tôi và những người dân địa phương khá tệ... Mặc dù không đến mức đó, nhưng vẫn có chút xa cách.”

Với vẻ mặt giống như là cười khở, Marlene nói.

Nếu nói giữa Lud và Marlene có đi đâu gì giống nhau nhất, thì đó chính là ‘đồng bệnh tương liên’*.

Trong thế giới mà mạng lưới thông tin ngày càng được mở rộng, đường sắt vươn xa tới mọi góc ngách của đại lục, máy bay cũng bắt đầu xuất hiện trên bầu trời, vậy mà suy nghĩ bài ngoại của những người dân sống ở các vùng thị trấn nơi thôn quê vẫn như cũ, không hề thay đổi.

“Vậy nên... tôi... hiểu được tâm trạng của anh Lud.”

Mặc dù cô ấy không có khuôn mặt đáng sợ của cự quân nhân như Lud, nhưng vị sơ trẻ tuổi này cũng bị mọi người trong thị trấn đối xử như người nơi khác. Vậy nên cô ấy có thể hiểu và đồng cảm cho cảnh ngộ của Lud.

“... Mà, nói chung là... chính bởi vì như thế nên tôi mới thỉnh thoảng đi tới đây. Có đi đâu, nhờ có Sven nên khách hàng ngày một đông hơn, bánh còn thừa của ngày hôm nay cũng không nhiều... Đây là bánh vỏ sò. Mọi người hãy ăn đi.”

Bởi vì ‘quyên tặng’ có hơi ít hơn so với mọi khi nên Lud đã phải cấp tốc nướng thêm.

“Ôi chà... Vẫn còn ấm này. Bọn nhỏ thích nhất đồ ngọt, chắc chắn sẽ rất vui cho xem.”

Nhận lấy chiếc túi giấy từ Lud, Marlene vui vẻ mỉm cười.

“Hửm...?”

Đột nhiên Lud cảm nhận được có ánh mắt giống như đang đâm vào lưng mình.

Đây không phải là lần đầu tiên anh cảm thấy như vậy. Tuần trước, cả tuần trước nữa, không biết bao nhiêu lần rồi. Sau khi Lud quay đầu lại, có một bóng người đang liếc nhìn anh từ khe hở của cánh cửa.

“.....”

Người đang nhìn anh với ánh mắt chứa đầy địch ý đó là một cô gái trẻ khoảng chừng mười bốn tuổi.

Lud biết rõ khuôn mặt này.

Tên của cô bé là Milly, một trong những đứa trẻ mồ côi sinh sống tại nhà thờ này.

“N... Này, Milly...”

Lud lúng túng lên tiếng gọi cô bé. Tuy nhiên, ánh mắt ẩn chứa địch ý của Milly vẫn không thay đổi.

“...Tuyệt đối... Không...”

Milly lăm băm với âm thanh nhỏ nhưng lại chứa đựng sự căm ghét mãnh liệt.

“Tôi tuyệt đối sẽ không ăn bánh mì do anh nướng đâu! Trở về đi!”

Sau khi hét lớn giống như vừa dùng hết toàn bộ sức lực của cơ thể nhỏ bé, Milly chạy lại về phòng.

“Cáiiiiiiii...! Cô bé đó bị sao vậy!?”

Sven bưng bưng lửa giận, định chạy đuổi theo Milly.

“Không sao, Sven. Cô bé vẫn luôn như vậy, đừng để ý.”

Lud vội vàng ngăn Sven lại. Đồng thời anh khá ngạc nhiên bởi không hiểu vì sao cơ thể nhỏ bé của Milly lại có được sức hét lớn như vậy.

“Vẫn luôn!? Đứa trẻ đó vẫn luôn nói như vậy với ông chủ à?”

Sven lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi. Giống như vừa cho thêm than vào động cơ hơi nước để gia tăng năng lượng, hiện giờ cơn giận của cô ấy đến mức chỉ cần có thêm tiếng còi hơi nữa là hoàn mỹ.

“Thật sự rất xin lỗi, anh Lud. Lát nữa tôi sẽ khiển trách Milly...”

“Không sao, tôi không để ý đâu. Xin đừng trách phạt cô bé.”

Đó là lời nói dối. Cho dù đã nghe bao nhiêu lần, nhưng lần nào Milly cũng thể hiện cảm giác căm ghét một cách thẳng thắn, chẳng có thứ gì đau đớn hơn việc bị cự tuyệt ác liệt như vậy cả. Marlene cúi đầu với vẻ mặt u ám, có vẻ cô ấy cũng hiểu được tâm trạng của Lud.

“...Cũng đến lúc tôi nên trở về rồi, tuần sau tôi sẽ ghé tới nữa.”

“Ít nhất hai người hãy uống chén trà chứ.”

“A... Để lần sau đi...”

Lại là một lời nói dối. Kể từ lần đầu tiên đi tới nhà thờ này, Lud vẫn luôn từ chối lời mời uống trà của Marlene. Nếu bản thân ở lại, sẽ làm dơ bẩn nhà thờ này - nơi ở bình yên của Milly. Chính bởi vì suy nghĩ ấy, Lud thường không nán lại quá lâu, liền rời đi giống như đang bỏ chạy. Marlene cũng hiểu rõ đi đầu đó, nên cô ấy thường không nín kéo.

Sau khi đi ra khỏi nhà thờ, vẫy tay với Marlene đang đưa tiễn bọn họ thay cho lời chào tạm biệt, Lud lái chiếc xe tải quay trở lại thị trấn cùng với Sven vẫn còn chưa nguôi giận.

“Mmmmmm~!”

Ngồi ở trên ghế phụ, Sven vẫn đang phờng má không vui.

“Cô vẫn còn đang giận à?”

Trái ngược với Sven, Lud không hề tức giận, chỉ cảm thấy thương tâm. Những đứa trẻ ở nhà thờ cho dù lớn hay bé đều sợ hãi vẻ bề ngoài của anh, nhưng không có ai thể hiện địch ý một cách thẳng thắn như Milly.

Tại sao cô bé lại căm ghét anh dữ dội đến như vậy? Lud có biết nguyên nhân.

Cô bé có quyền căm ghét anh. Chuyện này cũng không còn cách nào khác. Tuy nhiên, đi đầu đó không có nghĩa là Lud không bị tổn thương. Bởi vậy khi Sven hành động giống như bản thân cũng bị tổn thương, trái tim đau đớn của Lud phần nào được xoa dịu bởi lòng tốt của cô ấy. Thực lòng mà nói, Lud có hơi cảm thấy vui mừng.

“Thái độ đó là thế nào chứ? Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho con bé ấy!”

“...Không còn cách nào khác, cô bé như vậy cũng đành chịu thôi.”

Tay c̣ần vô ḷãng, vẫn không rời mắt khỏi con đường, Lud chậm rãi nói. Câu nói đó không phải để khuyên nhủ Sven, mà giống như đang dành cho chính bản thân anh.

“Đứa trẻ ấy, thực ra...”

Đoạn đường đi tới Tockerbrot khoảng chừng mười phút đi xe, Lud kể lại lí do vì sao Milly lại căm ghét mình đến vậy. Đối với anh mà nói, đó là một câu chuyện nếu như không từng chút từng chút một tự cào nát trái tim mình, sẽ không thể nào kể ra được. Giống như chiếc xe tải tàn tạ vừa lắc lư lọc cọc vừa chạy trên con đường gập ghềnh toàn sỏi đá này.

Ngày hôm sau — Khi cửa hàng Tockerbrot vẫn còn chưa mở cửa.

Ở bên trong và bên ngoài cửa hàng đều được quét dọn sạch sẽ. Bảng giá cũng đã được dán lên. Khay đựng bánh mì và kẹp bánh cũng đều được cọ rửa sạch bong như mới. Nếu phải làm một mình, số lượng công việc chẳng thể nào là ít, thế nhưng đối với đôi bàn tay tỉ mỉ và chính xác một cách tuyệt vời của Sven, những công việc này cũng không quá khó khăn. Có đi ầu, ngày hôm nay cô ấy còn kết thúc sớm hơn cả mọi khi.

“Ừm... xong rồi.”

Đã không còn việc gì cần làm.

Ngày hôm qua, sau khi nghe Lud kể về lí do ‘Vì sao Milly lại nhìn Lud với ánh mắt đầy địch ý như vậy?’, Sven vẫn luôn suy nghĩ. Cô ấy liên tục suy nghĩ cho tới khi trời sáng, nghĩ đi nghĩ lại cả trăm lần.

Nếu cứ như vậy, đầu óc sẽ bị đoản mạch mất, thế nên cô ấy mới chọn cách tập trung vào công việc để phân tán sự ‘chú ý’. Có đi ầu, công việc

cũng đã làm xong. Cứ như vậy sẽ lại bị lạc trong mê cung suy nghĩ không lối thoát một lần nữa mất.

“Ừa...?”

Sven tìm thấy một quyển sổ ghi chép nhỏ ở trong ngăn kéo dưới quầy thu ngân. Đó là bảng quyết toán thu chi của Tockerbrot, hoặc là một thứ giống như sổ sách ghi chép chi tiêu của cửa hàng.

Thật tuyệt vời, vào lúc như vậy mà liệt kê những con số máy móc sẽ làm cho lòng bình tĩnh hơn. Vậy nên, Sven lật quyển sổ loạt xoạt rồi bắt đầu liệt kê các con số.

“Ai cha cha, đúng là lỗ nhiều thật đấy...”

Tuy nói là việc buôn bán đang ngày càng phát đạt hơn, nhưng kết quả tốt vẫn chưa thấy xuất hiện. Dù sao đây cũng là một cơ hội hiếm có, Sven quyết định thử mô phỏng dự đoán tài chính trong trường hợp hàng hóa tiếp tục được tiêu thụ như hiện tại.

“A, à ừm... Nếu bên này là như vậy, bên đó thành thế kia thì... Ô kìa?”

Ở bên trong, Lud chuẩn bị nướng bánh mì cho ngày hôm nay từ lúc sáng sớm, hay nói đúng hơn là trước khi trời còn chưa sáng. Lửa ở bên trong bếp lò cháy hừng hực, khí nóng bao trùm cả căn phòng. Công việc chân tay này nặng nhọc đến mức ngay cả một cựu quân nhân như Lud cũng phải hoàn toàn kiệt sức.

“Được rồi... Ừm, màu bánh cũng rất đẹp!”

Những khách hàng nói muốn ăn bánh mì mới nướng vào lúc sáng sớm cũng dần tăng lên. Khi Lud bắt đầu thực hiện set ăn sáng nhỏ theo ý tưởng của Sven, cửa hàng đã nhận được khá nhiều lời khen ngợi. Quả nhiên

bánh mì vừa mới ra lò là ngon nhất.

Bánh mì mới nướng thực sự rất ngon, nhưng nếu phết thêm một lớp xốt lên, nó sẽ càng thơm ngon hơn nữa. Với danh nghĩa là để thử nghiệm, khách hàng được ăn kèm miễn phí với mứt mơ do cửa hàng tự làm. Nếu chúng được mọi người ưa thích thì thật đáng mừng.

“Ông chủ! Chuyện này là sao?!”

... Đúng lúc đó, Sven với vẻ mặt đỏ bừng đột nhiên xuất hiện. Nhưng do tiến vào phòng nướng sẽ làm ảnh hưởng đến vấn đề vệ sinh, vì vậy cô ấy chỉ lên tiếng ở bên ngoài cửa ra vào.

Sven khác với Jacob, sẽ không tự tiện xông vào khu vực nướng bánh. Cô ấy chưa từng một lần nào làm trái lại mệnh lệnh của Lud.

“...Sven, có chuyện gì vậy? Hừm, đấy không phải là sổ sách của cửa hàng sao?”

Khi Lud bước ra khỏi phòng nướng, Sven giơ bảng quyết toán thu chi cho anh thấy.

“... Anh lại còn hỏi là có chuyện gì không hả! Nhìn cái bảng thu chi này đi, toàn bộ đều là tính toán sai!”

Phép toán đến cả đứa trẻ mười tuổi còn có thể dễ dàng làm được mà cũng tính sai. Nếu đưa cho Jacob tính toán sổ sách có lẽ còn tốt hơn một chút. Tuy nhiên, chuyện ấy bây giờ không quan trọng. Nếu chỉ là tính toán sai, Sven chỉ cần sửa lại là được.

Vấn đề là kế hoạch hoàn lại món nợ.

Tockerbrot từng vay một số tiền lớn để mở cửa hàng, mỗi tháng đều phải hoàn lại một phần, nhưng lãi suất này cho dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ quặc.

“Ông chủ, với lãi suất của món nợ này, cho dù có cố gắng đến mức nào cũng không thể hoàn lại được đâu. Việc kết hợp cả lãi đơn và lãi kép với nhau chính là trái phép đấy! Anh vay số tiền đó ở đâu vậy!?”

Lãi đơn là cách tính ví như mượn một trăm đồng, lợi tức sẽ được tính theo số tiền vốn một trăm đồng ban đầu cho tới khi trả hết phần cuối cùng mới thôi. Còn cái gọi là lãi kép chính là lợi tức được cộng vào số tiền vay, do đó, lãi phát sinh được tính dựa trên tổng của vốn ban đầu và số tiền lãi. Người ta cũng hay gọi đây là ‘Hiệu ứng quả cầu tuyết’.

Nói một cách đơn giản, Lud chính là mượn tiền từ dân cho vay nặng lãi trái phép.

“Hơn nữa, bản thân lãi suất cũng cao khác thường... Anh vay tiền của bọn cho vay ngầm phải không?”

“...Nếu không làm như vậy, đối với một người chẳng có bất kỳ thứ gì thể chấp như tôi, làm gì có ai cho tôi mượn tiền.”

Cho dù quân nhân bình thường được nhận một khoản tiền lúc xuất ngũ, nhưng tối đa cũng chỉ có thể làm tiền vốn khai trương cửa hàng và tiền duy trì hoạt động giai đoạn đầu mà thôi. Hơn cả là, trong suốt một năm trời gần như không có khách, món nợ càng ngày càng lớn. Nếu cứ để mặc chuyện như vậy tiếp diễn, thực sự là không ổn chút nào.

“Vậy nên, em vừa mới vạch ra một kế hoạch nhằm kiến thiết lại.”

Sau khi nói như vậy, Sven đưa bản kế hoạch được làm từ những tờ rơi còn thừa cho Lud thấy. Trên tiêu đề được ghi vô cùng khoa trương: ‘CHIẾN LƯỢC BẢO XUÂN - KẾ HOẠCH TỬ THỦ TUYỆT ĐỐI TOCKERBROT’.

Lud mở trang thứ nhất.

“Đầu tiên, xin vay vốn từ ngân hàng, rồi dùng số tiền đó để hoàn lại khoản nợ trái phép, số tiền mặc dù không nhỏ, nhưng miễn là lãi suất thuộc phạm vi luật pháp, chúng ta vẫn có khả năng hoàn lại.”

Bởi vì đó là hợp đồng trái phép nên nó vô hiệu, nhưng đối phương đã biết rõ đi đầu đó mà vẫn cho mượn tiền. Vậy nên nếu làm không tốt, có thể sẽ gây họa cho cửa hàng và Lud.

“Ngân hàng ư... Sau khi chiến tranh kết thúc, nhu cầu đặc biệt đã không còn, làm gì có cái ngân hàng điên rồ nào lại cho một cửa hàng bánh mì ở vùng nông thôn vay tiền chứ?”

“Quả thực những ngành như công nghiệp nặng không còn tích cực nữa, nhưng Wiltia là quốc gia giành chiến thắng đấy? Ví dụ đối với những việc như phục hưng các nơi bị tàn phá, tái phát triển khu vực thành thị, khai phá vùng đất mới, ngân hàng nhất định sẽ không lưỡng lự mà cho vay đâu.”

Vùng biên giới Pelfe là vùng đất được sáp nhập vào Công Quốc sau khi Wiltia giành chiến thắng trong cuộc đại chiến. Dựa trên việc khởi nghiệp tại nơi này, Lud cũng có thể được coi là một người đi khai phá đáng kính trọng.

“Vậy nên chúng ta chỉ cần cho ngân hàng thấy việc kinh doanh của Tockerbrot rất thuận lợi, thành quả không ngừng tăng lên, tiền đồ xán lạn, chắc chắn sẽ vay được tiền.”

Để có thể vay được vốn lần đầu, nhất định phải làm cho ngân hàng thấy được ‘Nếu cho tên này vay tiền, chắc chắn sẽ có thể thu lại’.

“Đi đầu đó là không thể nào. Không phải cô vừa mới nói như vậy sao? Cứ theo tình trạng này, dù làm thế nào chúng ta cũng không thể hoàn lại tiền, kể cả có thể duy trì được số lượng khách hàng dự tính một ngày như hiện tại, thu nhập vẫn có hạn. Ngân hàng sẽ không dễ dàng cho vay đâu.”

“Đúng vậy, dựa vào tình hình tiêu thụ sản phẩm hiện tại và cân nhắc tới quy mô của cửa hàng, chuyện này rất khó khăn. Thế nên ngày hôm nay chúng ta thực hiện ‘hoạt động kinh doanh’ thì sao?”

“Hoạt động kinh doanh?”

“Đúng vậy!”

Sven ngay lập tức đề nghị chiến lược mà cô ấy vừa mới nghĩ ra.

Organbaelz mặc dù nhỏ nhưng vẫn là một thị trấn mở. Tuy nhiên trái ngược với dự đoán, những người lao động tại khu mở gần như không ghé vào cửa hàng. Có lẽ là do bọn họ vẫn chưa biết tới nó. Nếu vậy, chúng ta hãy đi chào hàng tới bọn họ, đây chính là ‘hoạt động kinh doanh’ mà Sven nói.

Sau khi nướng một lượng bánh mì và chắt đầy vào một thùng hàng, hai người lái xe tải tới khu mở Berun.

“Nhưng mà, chúng ta đột nhiên xông vào thế này, sẽ không sao chứ?”

Dù sao đây cũng là khu đất do tư nhân sở hữu, nếu muốn buôn bán ở đây thì nhất định phải nhận được sự cho phép từ trước.

“Ngày hôm nay chúng ta không đi bán bánh mì. Những thứ này là để tặng miễn phí cho thợ mỏ đấy.”

Mở quầy hàng lưu động là một phương pháp có hiệu suất kém, vì thế mục đích của Sven là ký kết hợp đồng bán sỉ với nhà ăn của khu mở.

Berun mặc dù là một khu mở với quy mô nhỏ nhưng lại có tới hơn hai trăm công nhân, hơn nữa chắc chắn người lao động chân tay sẽ có sức ăn lớn hơn người bình thường. Bọn họ có khả năng giúp cửa hàng đạt được lượng khách nhiều gấp mấy lần hiện tại. Nếu thành công, đây là một cuộc

làm ăn lớn, nhưng sẽ thuận lợi như vậy sao... Lud cảm thấy hơi bất an.

Sau khi đi đến khu mỏ, hai người đi thẳng tới văn phòng bộ phận tổng vụ.

“A~, hai người tới bất ngờ như vậy, chúng tôi sẽ rắc rối lắm đấy...”

Người tiếp đón bọn họ tại đó là trưởng phòng hành chính đã bước một nửa sang độ tuổi trung niên, tỏa ra một bầu không khí không còn có thể thẳng tiến được nữa. Ông ấy chống cằm trên bàn làm việc, trông có vẻ không vui khi gặp bọn họ.

“Đừng nói như vậy mà. Nào, xin mời ông ăn thử một cái?”

Sven dùng nụ cười thiên thần có sức hút nhất của mình để mời trưởng phòng ăn thử bánh mì.

“Không, ý của tôi không phải vậy...”

“Ngon lắm đấy?”

Mặc dù trưởng phòng hành chính chống lại được sức quyến rũ của nụ cười, thế nhưng Sven liền nhanh nhẹn vòng sang phía bên trái của đối phương, rút ngắn khoảng cách.

Động tác thật tuyệt vời. Nếu đây là chiến trường, trái tim của trưởng phòng hành chính e rằng đã bị đâm xuyên đến ba lần rồi.

“Thôi được rồi... Nếu chỉ là ăn thử... Thật tình, đúng là hết cách.”

Được một cô gái trẻ năn nỉ, trưởng phòng hành chính cũng đành phải xiêu lòng, không từ chối nữa mà cắn thử một miếng bánh mì.

“...Hô, ngon thật.”

Trưởng phòng hành chính ngạc nhiên mở to hai mắt, sau đó ông ấy liên tục cắn thêm một miếng rồi lại một miếng nữa.

“Đúng vậy đấy! Đó là sản phẩm được chúng tôi chú trọng đến chất

lượng nguyên liệu, dành toàn bộ tâm huyết để làm ra!”

“Có đi ầu, giá cả rất cao, phải chứ? Mặc dù hương vị rất tốt, nhưng nếu đắt thì...”

“Xin ngài hãy xem qua bảng báo giá của chúng tôi.”

Với động tác thu ần thực, Sven lấy ra một bảng báo giá sơ lược chẳng biết được làm từ lúc nào. Chữ viết của Sven rất dễ nhìn, chính xác và tỉ mỉ cứ như thể được in ra từ máy đánh chữ vậy.

“Giá này... rẻ quá!”

“Vâng, chúng tôi đã hạ giá xuống hết mức cho ngài r ồi đấy.”

Nếu có thể bán sỉ cho cơ sở kinh doanh, nguy cơ bị t ần hàng sẽ không còn. Hơn nữa chi phí bao bì riêng cũng không cần, vì vậy giá cả có thể được giảm xuống rất nhiều.

“Bữa ăn ngon là sức sống cho ngày mai đấy! Nếu ngài hợp tác với Tockerbrot chúng tôi, khu mỏ Berun này nhất định sẽ có được một tương lai tươi sáng!”

Tình hình hoàn toàn theo nhịp độ của Sven. Miệng lưỡi của cô ấy khiến cho cả nhân viên bán hàng hạng nhất hay kẻ lừa đảo chuyên nghiệp cũng phải hổ thẹn.

Có vẻ việc ký kết hợp đ ồng chỉ là vấn đề thời gian. Thế nhưng...

“...Mặc dù tôi nghĩ việc hợp tác này có vẻ khá tốt, nhưng mà vẫn rất khó.”

Khuôn mặt của trưởng phòng hành chính trở nên không vui một lần nữa.

“Tại sao lại vậy!? Hương vị ngon, giá cả cũng rất rẻ, còn đi ầu gì đáng phàn nàn ư... Chẳng lẽ, có cấu kết gì sao?”

Người quen của quản lý và người nhận tiền đứt lốt đã bán sỉ hàng hóa kém chất lượng với giá thành cao và kiếm lời nhờ vào chênh lệch đó. Đây là chuyện xảy ra khá thường xuyên.

Điều khiến Lud cảm thấy bất an chính là trong doanh nghiệp địa phương thường có ‘mối quan hệ’ từ xưa, người mới tới muốn tham gia vào sẽ rất khó.

“Không không, ý của tôi không phải như thế!”

Tuy nhiên, sự tình có vẻ không phải vậy. Trưởng phòng hành chính bị Sven nhìn với vẻ mặt như hung thần, liền liêu mạng khua tay phủ nhận.

“Đó là bởi vì... hai người, không, người kia... là chủ của cửa hàng đúng không? Vấn đề là ở anh ta.”

“Tôi ư?”

Đột nhiên bị chỉ đích danh, Lud kinh ngạc hỏi ngược lại. Chẳng lẽ những người thợ mỏ với thân thể to lớn này cũng sợ hãi vẻ bên ngoài của mình?

“Anh là cựu quân nhân phải không?”

“...!?”

Lud chưa bao giờ giữ bí mật về điều đó, nhưng bản thân cũng chưa từng đề cập nó với ai. Vậy tin tức lộ ra từ đâu? Do người của cơ quan chính phủ nói ra ư? Hay là khi nhìn thấy vết sẹo trên khuôn mặt của anh, mọi người liền đoán bậy như vậy? Tuy nhiên, bây giờ nói dối cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Đúng vậy...”

Lud thẳng thắn thừa nhận sự thật.

“Vậy sao... Khu mỏ của chúng tôi có rất nhiều người Pelfe gốc. Mặc

dù bản thân tôi không mang bất kỳ ác cảm nào đối với Wiltia, nhưng hiện tại tôi không muốn gây kích động không cần thiết.”

Sau khi sáp nhập với Wiltia, Pelfe đã trở thành một phần lãnh thổ của Công Quốc, vốn dĩ Pelfe nằm tiếp giáp với Wiltia, văn hóa và chính trị đầu chịu ảnh hưởng mạnh mẽ. Vậy nên lúc trước khi được sáp nhập, trong số những người dân Pelfe, đa phần đầu thuộc phe tán thành. Tuy nhiên, Wiltia không ngờ lại lật lọng và phản bội những người đó, vì vậy mà thái độ thân thiết của bọn họ đối với Wiltia cũng nghịch chuyển.

“...Ra là vậy sao.”

Cho dù trong lòng mang ý định cắt đứt hoàn toàn với quá khứ, nhưng quá khứ vẫn là một phần của bản thân, làm sao có thể vứt bỏ hoàn toàn. Lud đột nhiên có một cảm giác nặng nề giống như toàn thân đang bị một sợi xích to lạnh lùng quấn chặt.

“Nếu thế...”

Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đã làm phiền rồi. Trước khi Lud định nói như vậy, Sven đột nhiên lên tiếng.

“...hãy cho phép chúng tôi được nói chuyện trực tiếp với bọn họ đi!”

Ý chí mạnh mẽ của Sven giống như muốn cột chặt lại lời nói thoái chí của Lud.

“Nếu các vị ở hiện trường không thể hiểu được đi đâu này, vậy thì chúng tôi chỉ còn cách nói chuyện trực tiếp, không phải sao?”

Trưởng phòng hành chính định ngăn cản, nhưng không thể chống lại được ánh nhìn hăm dọa của Sven, đành phải đưa hai người bọn họ tới phòng nghỉ ngơi của những người thợ mỏ nằm ở gần khu vực khai thác.

“Xin lỗi đã làm phiền!”

Một âm thanh tuy không quá lớn nhưng trầm và nặng vang lên. Giọng nói này khiến cho bầu không khí đông lại, tất cả mọi người đều ngoảnh đầu lại nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi cạnh chiếc bàn ở phía góc căn phòng.

“Rất vui được gặp... Xin hỏi chú là?”

“Tôi là Lowell, quản đốc của nơi này.”

Đối với Sven mỉm cười không hề sợ hãi tiếp cận mình, Lowell nhìn lại một cách gay gắt.

Tuổi tác của người đàn ông này khoảng chừng ngoài năm mươi, cơ bắp do chiến đấu với đất đai lâu năm cùng với nhiều vết thương trên người nên tỏa ra bầu không khí giống như một binh sĩ thân kinh bách chiến.

“Ai cho phép hai người tới nơi này?”

Lowell giận dữ nhìn trừng trừng Sven. Ánh mắt mạnh mẽ giống như của loài trâu, tuy chỉ là động vật ăn cỏ, nhưng nếu bị chọc điên thì cho dù là sư tử cũng sẽ bị húc bay.

“Là chú ở văn phòng cho phép bọn cháu tới đây.”

Có đi đâu, Sven cũng không hề sợ hãi, nhìn lại ông ta từ phía chính diện.

“Lão già chết tiệt đó tự tiện làm cái gì vậy... Trở về đi, ở đây không hoan nghênh hai người.”

Nếu không biến đi ngay lập tức, ta sẽ hất nước đây. Nếu như vậy vẫn không đi, ta sẽ dùng gậy đuổi đi đấy!

Tưởng chừng Lowell định nói như vậy, ông ta khua tay giống như đang xua đuổi bầy chó hoang dơ bẩn. Tuy nhiên, Sven không phải là chó hoang, cô ấy giống như chó sói vậy, không hề dè dặt ánh mắt.

“...Tôi muốn được nghe lí do.”

“Ai biết được có thứ gì bị bỏ vào trong bánh mì do quân nhân của Wiltia nướng chứ. Đó chính là lí do.”

Lud vẫn đứng im ở một chỗ, không nói gì.

Chiến trường chính mà anh thường chiến đấu không phải là ở Pelfe. Tuy nhiên, đồng đội của anh có thể đã làm hại người thân của Lowell, phá hủy nơi quan trọng của ông ta. Sau khi nghĩ như vậy, Lud không thể nói được bất cứ một lời nào.

“Ông sắp chuột chũi này cũng hẹp hòi thật đấy!”

“—!”

“Cô vừa nói cái gì!?”

Trong một khoảnh khắc, bầu không khí bỗng thay đổi hẳn.

Vẫn mỉm cười, Sven lắng mạ Lowell... Không, là toàn bộ những người đàn ông đang có mặt ở đây với giọng điệu lãnh đạm.

Cái này không còn là ném lửa vào trong kho thuốc súng nữa rồi, mà chính là ném thuốc nổ vào một chiếc xe chở đầy dầu thô.

Công việc của thợ mỏ không những vất vả mà còn rất nguy hiểm, có thể gặp phải những tai nạn như sập hầm, thiếu dưỡng khí, hay có khí ga độc hại phun ra. Đối với những con người dùng thân thể của chính mình và các loại công cụ khai thác để thách thức môi trường đó như bọn họ, đây chính là lòng kiêu hãnh của những người đàn ông khu mỏ.

Tuy nhiên Sven lại phỉ nhổ vào điếu đó ở ngay trước mặt bọn họ.

“Ai là chuột chũi hả...!”

Không chỉ có Lowell, mà ngay cả trên khuôn mặt của những thợ mỏ khác cũng bùng bùng lửa giận.

“Ôi chào, không phải ư? Vậy thì là giun? Hay là dế trũi?”

Nở một nụ cười coi thường, Sven tiếp tục châm thêm dầu. Ngọn lửa bùng cháy dữ dội hơn, đã biến thành lửa địa ngục luôn r ồi.

“Con khốn chết tiệt này! Cô dám...”

“Ồn ào quá!”

Sven quát lớn một tiếng, áp lực mạnh mẽ đến mức những người đàn ông đang náo động ở xung quanh cũng phải im bật. Sau đó cô ấy bước đi r ầm r ầm giống như đang đạp lên trên sàn gỗ, tiến lại gần Lowell.

Một người thợ mỏ giơ tay lên định cản, nhưng bị Sven trừng mắt, liền rút tay lại.

“Để xem cơ thể của mấy người có thông minh hơn đầu óc không!”

Sau khi lớn tiếng nói như vậy xong, Sven dùng tay dọn dẹp bình rượu, ly thủy tinh, gạt tàn nằm bừa bãi ở trên chiếc bàn bên cạnh Lowell, r ồi đặt khuỷu tay của mình lên.

“Không cần nói nhiều nữa, chúng ta dùng cái này để quyết định thì thế nào?”

Đó là tư thế để vật tay. Sự tr ần mặc tràn ngập khắp căn phòng nhỏ.

“—Phì!”

Có người không kìm được phá lên cười, giống như lấy đó làm hiệu lệnh, một tràng cười lớn vang lên.

“GAHAHAHAHAHA!”

Chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Một cô gái nhỏ bé đáng yêu như Sven lại muốn vật tay với đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông lực lưỡng có thể vật được cả ba người đàn ông to lớn khác, Lowell.

“Nếu tôi thua, mọi người có thể làm gì tùy thích với cơ thể này.”

Tiếng cười của mọi người liền dừng lại.

“Mọi người muốn làm gì cũng được, cho dù muốn coi tôi là ‘đồ chơi’ cũng chẳng sao.”

Có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt vang lên đâu đó. Những người thợ mỏ này quả thực rất thô lỗ và có phần bừa bãi, nhưng vẫn là con người có lý trí, không phải là dã thú cứ nhìn thấy phụ nữ liền xông tới. Thế nhưng ánh mắt đang nhìn lướt qua những người đàn ông xung quanh của Sven từ góc độ mà Lud không thể nhìn thấy, lại có đầy tính dâm mỹ đủ để cướp đi chút lý trí còn sót lại của họ.

“Trở về đi.”

Tuy nhiên, Lowell vẫn giữ được bản thân, và tức giận một cách đầy lý trí.

“Đừng hòng phá hoại ý chí kiên định của chúng ta. Mau biến đi. Tại sao cô lại có thể nghĩ ta sẽ thi vật tay với cánh tay như cây tăm kia của cô chứ?”

“Tôi có thể coi đó là lời tuyên bố chịu thua được chứ, ông chú chuột chũi nhất gan?”

Phót lờ thông điệp cuối cùng của Lowell, ý chí muốn giao chiến của Sven vẫn không thay đổi.

“...Chuyện có ra sao cũng đừng trách ta đấy.”

Lowell đặt khuỷu tay lên trên bàn, một âm thanh giống như tiếng búa nện vang lên.

“Tôi xin xác nhận lại lần nữa. Người thua sẽ hoàn toàn vâng lời người thắng, không sai chứ?”

“Tùy cô!”

Lowell đương nhiên không có ý định biến Sven thành ‘đồ chơi’. Ông ta không bại hoại đến mức độ đó. Tuy nhiên, cô gái này quá coi thường bọn họ, vậy nên ông ta muốn cho Sven thấy chút đau đớn rồi đá mông đuổi đi.

Lowell nghĩ như vậy.

“Hm!”

Đồng thời với lúc hiệu lệnh vang lên, Lowell d ãn sức. Không phải là dùng toàn lực, chỉ vừa đủ sức để có thể bẻ gãy đầu mũi kiêu ngạo của cô gái trẻ nhỏ bé kia mà thôi.

Thế nhưng, cánh tay của Sven vẫn bất động.

“—Cái gì!?”

Vẻ kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt của Lowell đối với sức cản ngoài dự kiến. Sau đó, ông ta d ãn thêm sức. Đây là sức mạnh e rằng ngay đến cả một người trưởng thành từng trải qua nhiều năm rèn luyện cũng phải đầu hàng. Tuy nhiên cho dù là vậy, cánh tay của Sven vẫn không xê dịch một ly, cứ như thể có một cây cột trụ vô hình đang đâm xuyên từ khuỷu tay qua chiếc bàn và cắm sâu xuống đất. Cuối cùng, trên gương mặt Lowell cũng d ãn hiện lên vẻ nôn nóng.

Ông ta nôn nóng không phải bởi nghĩ rằng bản thân sẽ thua. Đó là nỗi sợ hãi vì cô gái trước mặt này trông giống như một loài sinh vật kỳ lạ và bí ẩn chứ không phải người thường.

“Ufufufufufu.”

Hình như do nhận ra được sự sốt ruột của Lowell, Sven mỉm cười. Đó không phải là nụ cười chào mời khách hàng thường ngày, cũng không phải

là nụ cười thể hiện ra ở trước mặt Lud, mà đó là nụ cười khinh miệt kẻ nhỏ bé, kém cỏi và ngu ngốc— chính là cười nhạo.

“...Được rồi, kết thúc thôi.”

Sven xoay cổ tay với động tác giống như đang vặn vẹo nước, đồng thời cánh tay của Lowell bị đề lên trên mặt bàn, hơn nữa cơ thể của ông ta còn xoay nửa vòng, đập người xuống nền nhà. Không một ai thốt ra được âm thanh nào. Đó là một cảnh tượng quá khó tin.

“Ôi chao, làm sao vậy? Lốp sập trên nền nhà còn chưa khô ư?”

Sven mỉm cười nhìn Lowell đang chống tay ngẩng dậy.

“T... Tại sao... lại có chuyện ngớ ngẩn như vậy...”

“Ngớ ngẩn là ông chú thì có. Nhớ tuân thủ ước định đấy.”

Sau khi buông ra câu nói lạnh lùng đó, Sven nhìn lướt qua những người đàn ông xung quanh. Bọn họ sợ hãi không thốt lên thành lời. Một đám đàn ông to lớn run rẩy trước một cô gái trẻ mỏng manh.

Nếu chỉ nhìn vào kết quả, có lẽ không ít người sẽ cười nhạo hoặc châm biếm những người đàn ông này thật thảm hại và vô dụng. Tuy nhiên, nếu chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này trong thực tế, cho dù bất kỳ ai cũng không còn lời nào để nói.

Có khi bọn họ còn không coi Sven là con người nữa ấy chứ. Cô sẽ bị coi như Ma sói* trong truyền thuyết luôn tìm kiếm nội tạng của thần linh làm thức ăn.

“Ông chủ, em đã hoàn thành rồi. Như vậy hợp đồng...”

“Sven!”

Khi Sven xoay người lại, Lud dùng lòng bàn tay tát vào má của cô.

“—O?”

“Tôi không muốn làm chuyện như vậy để ép người khác ăn bánh mì của mình.”

Lud mong muốn mọi người ăn bánh mì do bản thân mình làm ra sẽ cảm thấy vui vẻ. Vì đi đầu đó, cho dù phải vất vả thế nào cũng không sao cả. Thế nhưng chuyện này không giống. Cách làm của Sven giống như việc dùng vũ lực đè họ xuống, ép mở miệng và nhét bánh mì vào.

Làm như vậy chẳng khác nào hành động của quân Wiltia mà đám thợ mỏ vẫn luôn căm ghét.

“Hành động của cô chỉ càng làm tổn thương lòng kiêu hãnh của họ mà thôi.”

Sau khi nói như vậy, Lud quỳ xuống trước mặt Lowell đang ngẩng ở dưới nền nhà, trán cúi chạm xuống đất.

“Tôi xin lỗi.”

Lud đang quỳ xuống xin lỗi. Chỉ là một câu nói, nhưng đây là lời xin lỗi từ tận sâu đáy lòng của anh đối với bọn họ.

Xin lỗi vì đi đầu gì?

Vì hành động của Sven? Vì hành động của quân Wiltia? Ngay cả bản thân Lud cũng không rõ. Anh chỉ là cảm thấy áy náy đối với bọn họ.

“...Ông chủ, đừng làm vậy, xin anh đừng làm vậy!”

Sven định kéo Lud đứng dậy, nhưng anh không đáp lại, vẫn tiếp tục đặt trán ở trên mặt đất. Lowell và cả những người thợ mỏ khác đều nói không nên lời, thừ người nhìn bọn họ.

“.....”

Sau khi chậm rãi đứng dậy, Lud quay người, hướng về phía cửa và nói:

“Xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người. Để tạ lỗi, nếu được, số bánh mì

này mong mọi người hãy nhận lấy, trong đó không có... bỏ thuốc độc hay gì đâu.”

Vừa quay lưng về phía mọi người vừa nói, Lud có cảm giác như lồng ngực mình đang bị xé rách. Để cho bánh mì ngon hơn, anh có bỏ thêm sữa bò, bơ, phô mai, vụn sô cô la, bột hạnh nhân, quả óc chó, nhưng chưa từng một lần nào có ý nghĩ bỏ thuốc độc vào.

“Nếu như mọi người không tin... có thể vứt đi... cũng không sao.”

Sau khi để lại một câu như vậy, Lud rời khỏi căn phòng nhỏ.

“A, ông chủ!”

Sven vội vàng đuổi theo phía sau. Vẻ mặt của Lud u ám, bao phủ một nỗi bi thương nặng nề đến mức khiến người khác nghĩ cứ như vậy có thể bị nghiền nát mà chết.

Lud không nói lời nào, ngẩng lên ghế lái của chiếc xe tải.

“A...”

Sven kêu lên một tiếng buồn bã. Mỗi khi lên xe Lud đều mở cánh cửa ở bên phía ghế phụ cho cô, nhưng ngày hôm nay sau khi lên xe, anh lập tức cầm lấy vô lăng. Sven đành tự mình mở cửa xe và ngẩng xuống ghế bên cạnh.

“Ừ, ừm... Ông chủ...”

Nhìn Sven đang cúi đầu với vẻ mặt ủ rũ, trái tim của Lud càng thêm đau đớn. Anh vốn không định trách cứ cô. Anh biết Sven thực ra chỉ là vì lo nghĩ cho cửa hàng và bản thân anh mà thôi.

Có đi đâu, sau khi nghĩ đến nguyên nhân khiến mọi việc trở thành như vậy, Lud lại không tìm được cảm giác cay đắng, làm gì còn thời gian rảnh để lo lắng cho Sven.

Lud không nói gì, khởi động xe. Động cơ vang lên tiếng trầm thấp, nhưng kéo dài được một chút, cuối cùng lại chết máy. Mặc dù gần đây tình trạng của xe rất tốt, nhưng động cơ lại chết máy vào ngay lúc này, giống như là đang chế nhạo anh vậy.

Râm!

Bởi vì không cách nào phát tiết được cảm xúc, Lud đâm mạnh vào vô lăng.

Không phải vì tức giận Sven. Không, vốn dĩ anh không hề tức giận.

Sau khi rời khỏi quân đội, anh quyết định chọn cách sống mà không làm hại người khác. Nhưng kết quả là vẫn làm tổn thương những người xung quanh, khiến cho bọn họ đau buồn.

Rốt cuộc mình vẫn chỉ là một con sói ăn thịt người thôi sao? Lud cảm thấy vô cùng đau khổ.

Chương 3: Hòn đá

Sau khi trở về cửa hàng từ khu mỏ, mặc dù trời đã nhá nhem tối nhưng hai người vẫn mở cửa hàng buôn bán một khoảng thời gian ngắn. Sven vẫn rục rịch chào đón khách hàng như mọi khi, còn Lud thì cũng im lặng nướng bánh mì.

Có đi đâu, chỉ như vậy mà thôi. Hai người không trao đổi với nhau câu nào. Bọn họ dường như không biết nên nói gì với nhau cho phải, chỉ giao tiếp ở mức độ cần thiết nhất.

Và ngày hôm sau—

Nằm trên chiếc giường đơn giản ở trên gác mái, Sven liên tục suy nghĩ suốt đêm không biết nên nói chuyện với Lud thế nào, trong đầu cô chỉ nghĩ duy nhất đi đâu này.

Trong hàng trăm, hàng nghìn trường hợp, xác suất thành công cao nhất chỉ có 14%.

“Mình không biết... nên làm gì đây...”

Đã mười ngày trôi qua kể từ lần đầu tiên được Lud nói ‘Cám ơn’.

Khi đó Sven cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng hiện tại cô không biết nên làm thế nào mới ổn. Trong khi đang suy nghĩ, trời cũng đã chuyển sáng, đến giờ phải làm việc rồi. Cô nghe thấy âm thanh Lud đang bận rộn trong phòng nướng ở dưới lầu.

“...Phải đi thôi.”

Sven thay sang chiếc váy tạp dề Bất kể vì lý do gì, lâm trận mà bỏ chạy là trọng tội. Trốn khỏi chiến trường của bản thân là chuyện tuyệt đối không được phép. Có đi đâu, hai chân cử động chậm chạp cứ như thể đang dính chặt vào nhau do bị gỉ sét.

Sven mở cánh cửa thông xuống dưới tầng, định bước xuống cầu thang thì đúng lúc chạm mặt với Lud ở bên dưới.

“Ế?”

“Chào... Chào buổi sáng.”

Cần trên tay khay đựng bánh mì, Lud bối rối nói.

Chuyện này quả là ngoài dự kiến. Đột nhiên bị người khác mai phục, rất khó có thể chống lại. Sau khi lúng túng một lúc, giống như đã quyết tâm, Lud lên tiếng.

“S...Sven!”

“A, vâng!”

Sven giật mình đứng thẳng người. Cô không tìm được mà nghĩ, chẳng lẽ anh ấy sắp tuyên bố đuổi việc mình. Có đi đâu, Lud lại nói ra một đề nghị ngoài sức tưởng tượng.

“Tôi, tôi mới nghĩ ra món bánh mới, cô có muốn ăn thử không?”

“V...Vâng?”

Khóe miệng Lud không ngừng giật giật. Đây chẳng phải là... đang cố gắng hết sức mỉm cười thân thiện sao? Theo như tình hình này, chẳng phải Lud cũng đang phiên não tìm kiếm cơ hội để hàn gắn mối quan hệ giữa hai người và dấn hết dũng khí sao?

“Chỉ đơn giản là chèn bột bánh quy lên trên bột bánh mì bình thường và mang nướng. Tôi thấy việc cảm nhận được cả hai loại khi ăn sẽ rất thú

vị...”

Và đây là kết quả sau khi suy đi nghĩ lại. Nếu đề tài liên quan đến công việc, sẽ có thể tiếp tục nói chuyện mà không gây ảnh hưởng đến cảm xúc của Sven.

“T... Tôi hiểu rồi.”

Sven cầm lấy một chiếc bánh, cắn thử một miếng. Vị ngọt của lớp bánh quy phía ngoài và cảm giác xốp mềm của phần bột bánh mì bên trong, còn được trộn thêm bơ, vì thế mà hương vị càng có thêm độ ngậy. Sven phân tích các loại thành phần vị giác ở bên trong não, so sánh với ‘độ giòn’ lý tưởng được tính toán từ lực cắn bình thường để kết luận được ‘vị ngon’ của bánh. Cô chỉ có thể phán đoán ‘vị ngon’ thông qua đo đạc và tính toán.

“Tôi... xin lỗi vì ngày hôm qua.”

“.....!?”

“Sven luôn luôn cố gắng vì cửa hàng, vậy mà tôi lại... Tôi thật sự rất xin lỗi. Cô... có thể tha thứ cho tôi chứ...?”

Sven cảm thấy không thể tin nổi.

Bản thân chỉ là người làm, đầy tớ, là vật sở hữu của Lud. Nếu như làm ra hành động không phù hợp với mong muốn của Lud, nếu làm hại đến cảm xúc của Lud, sự tồn tại của bản thân không còn cần thiết. Sven đã cảm thấy sợ hãi vì điều đó. Tuy nhiên, không ngờ anh lại chạy ngược chạy xuôi vì muốn hàn gắn mối quan hệ với cô.

Cảm giác này quả thực là khó tin. Mặc dù Sven cảm thấy khó hiểu, nhưng đồng thời cũng có một cảm giác bối rối đang ùn ùn kéo tới từ tận sâu trong lồng ngực.

“.....?!”

Một luồng thông tin khổng lồ không thể đo đạc thông qua bộ phận lưỡi ở trong miệng đang tiến vào bộ não của cô. Vị ngọt đột nhiên tăng mạnh, đủ loại thông tin chạy quanh ở trong đầu, vượt qua cả tư duy logic, Sven liền đáp lại ‘trước cả khi suy nghĩ xong’.

“Ngon tuyệt!”

“Hê?”

“C...Cái này ngon thật đấy! Vừa giòn, vừa mềm, vừa xốp, vừa giòn!”

Cô ấy lặp lại từ ‘giòn’ đến hai lần.

“Còn có... À ừm... Ngày hôm qua người không đúng là em... do em tự ý hành động, khiến cho ông chủ buồn phiền... Không biết phải làm gì, mới có thể xin lỗi...”

“Không phải! Sven không có lỗi. Là do tôi quá vô dụng...”

“Không đâu, ông chủ...”

“Không, không đúng, tôi...”

Hai người im lặng nhìn nhau trong thoáng chốc.

“Xem ra cả hai chúng ta đều thất bại nhỉ...”

Lud lúng túng gãi đầu rồi nở nụ cười khổ, đề nghị cả hai cùng chia sẻ trách nhiệm.

“Ông chủ...”

Chuyện này quả thực là khó tin.

Nội tâm của bản thân cho tới khi này vẫn đang bị đóng băng, nhưng sau khi biết được ‘Lud đã tha thứ cho mình’, ‘Ông chủ vẫn muốn được ở cùng với mình’, một sức mạnh khó tin tuôn trào ra khỏi cơ thể. Đến mức cho dù gặp phải một sư đoàn cơ giáp cũng có thể dễ dàng đánh tan.

“Loại bánh này tên gọi là gì vậy?”

“Hmm~... Vẫn chưa nghĩ ra. Phải rồi, hay Sven hãy thử nghĩ xem?”

“Em ư!?”

Thật tuyệt vời. Được làm cha mẹ đặt tên cho tác phẩm mà Lud d ần hết tâm huyết làm ra.

“Ừm, ưm, nên gọi là gì đây...”

Tỷ lệ nở của hai loại bột không đ ồng đ ều, vì vậy đường vân chạy dọc ở vỏ bánh phẳng phất như một loại trái cây nào đó ở trong ký ức của Sven.

“Gọi là bánh mì dừa thì sao?”

“Thì ra là thế... Quả thực hình dạng rất giống. Có đi ều, cảm giác như đang gọi Mrk2 vậy.”

Mrk2 là một loại lựu đạn với mặt ngoài gồ ghề như hình khối, vì vậy thường được ví thành một loại trái cây của vùng biển Nam Thái Bình Dương.

“... Không được sao?”

“À không, rất thú vị. Ừm, bánh mì dừa sao, vậy chúng ta sẽ bắt đầu bán chúng kể từ ngày hôm nay!”

“Vâng!”

Khi đã qua giữa trưa, loại mặt hàng mới - bánh mì dừa - dù c ần phải tốn một chút thời gian và công sức để giải thích rằng ‘ở bên trong không có dừa’, nhưng đ ều được phần lớn khách hàng khen ngợi.

“A, mắt mắt.”

Ghé qua cửa hàng trong khoảng thời gian trước khi trở về nhà làm việc, Jacob một tay c ần ly trà sữa được phục vụ riêng, một tay nhét đ ầy

miệng bánh mì dứa.

“Ừm, loại bánh này ăn ngon thật đấy.”

“Vậy sao?”

Lud cũng đang trong thời gian nghỉ ngơi, hai người cùng ngồi ở phía sau cửa hàng.

“Ba ngày vừa rồi em không tới. Có chuyện gì sao?”

“Ừm~... Công việc bận rộn quá~... Phải nghỉ cả học để giúp đỡ cho gia đình.”

Nhà Jacob kinh doanh một xưởng bảo dưỡng nhỏ. Gần đây mới nhận một đơn hàng khẩn cấp, một người nhỏ tuổi như cậu cũng biết với tình trạng kinh doanh của gia đình thì không thể kén chọn, nhưng ba ngày qua bận bịu đến mức khiến cậu không tìm được mà phát ra một câu than phẫn.

“Đúng là tệ, thời nay còn có người dùng tiền Pelfe cũ để thanh toán sao! Loại tiền ấy đang bị giảm giá trị theo từng phút, sắp biến thành giấy vụn luôn rồi, thật nghi ngờ hiểu biết của đám người đó. Do vậy nên mẹ mới bắt em chạy tới ngân hàng để đổi tiền ngay vào lúc sáng sớm.”

Ngay trước khi Pelfe sáp nhập với Wiltia, tình trạng khủng hoảng kinh tế đã kéo dài từ lâu, phải điên cuồng in tiền giấy mới miễn cưỡng chống đỡ được. Vì vậy sau khi sáp nhập, Pelfe tiến hành đổi sang dùng tiền giấy của Wiltia. Tuy nhiên, vì số lượng tiền cũ quá nhiều nên tỉ giá càng ngày càng giảm, nếu không nhanh chóng đổi tiền, giá trị sẽ bị giảm mạnh, số tiền ngày hôm nay có thể mua được một bữa ăn trưa, nhưng có khả năng ngày mai còn không mua nổi một ly cà phê.

“Mà thôi, dù sao cuối cùng thời gian tám tối cũng kết thúc rồi, em có

thể từ từ...”

Choang!

Âm thanh kính vỡ vang lên từ phía cửa hàng.

“...?!”

Không biết có chuyện gì xảy ra, Lud cùng với Jacob quay trở lại vào bên trong. Cảnh tượng đầu tiên hai người nhìn thấy là hình ảnh kính cửa sổ ở mặt trước cửa hàng bị vỡ, mảnh vỡ văng tứ tán.

“Rốt cuộc... có chuyện gì... Uwa...”

Vô số mảnh kính văng tung tóe lên trên kệ trưng bày, những chiếc bánh mì đó đã không còn có thể bán được nữa. Một hòn đá to như nắm đấm đang lăn lóc ở trên nền nhà.

Đây chẳng thể nào là do tai nạn. Có người đã cố tình ném đá làm vỡ tấm kính.

“Ơ kìa, đó chẳng phải là Milly của nhà thờ sao?”

Jacob nhìn qua khung cửa sổ bị vỡ, chỉ ngón tay vào bóng dáng của một cô bé đang chạy ở phía bên kia đường. Tuy không thấy rõ mặt, nhưng chắc chắn là không nhầm. Mái tóc dài đặc trưng được buộc ở sau lưng, đó chính là cô bé đã lớn tiếng với Lud khi anh ghé qua nhà thờ vào ngày hôm trước.

“Con nhỏ đó làm chuyện quá hèn hạ rồi.”

Không chịu nổi cơn giận, Jacob lầm bầm với giọng pha lẫn chút kinh ngạc. Lud mặc dù biết Milly rất ghét mình, nhưng không ngờ cô bé lại làm đến mức này, khiến cho anh cảm thấy rất đau lòng.

“...”

“A, Sven... cô không bị thương chứ? Thật xin lỗi, làm phiền cô nhanh

lấy chổi...”

Lud nói được nửa câu liền ngừng lại, không biết từ khi nào Sven đã đứng ở phía sau anh.

“Không thể tha thứ...”

Giọng nói lạnh lùng của Sven khiến người khác sởn gai ốc. Đó là một thanh âm đáng sợ đến mức ngay cả một cựu quân nhân từng vượt qua nhiều chiến trường khốc liệt như Lud cũng không kìm được mà cứng đờ người.

“Ông chủ... Em rất xin lỗi, nhưng em có thể xin nghỉ sớm không?”

“A, a, à... Ừ, ừm. Không sao...”

Sven là người làm thuê, còn Lud là chủ thuê.

Không dọn dẹp mà cô định đi đâu vậy hả! Đáng lẽ bình thường chủ thuê sẽ nói như vậy, nhưng Sven lúc này đang tỏa ra một sự áp bức vô cùng dữ dội, khiến cho Lud không thể nói ra được câu đó.

“Vậy, em xin phép đi trước.”

Sau khi nở một nụ cười dịu dàng hoàn toàn khác so với lúc trước, Sven nhặt hòn đá ở dưới chân lên, đi ra ngoài cửa hàng.

“Lud... Lud?”

Jacob kéo tay áo của Lud đang chờ người đứng chết trân tại chỗ.

“Cửa hàng phải làm sao bây giờ? Nếu anh đứng bán, khách hàng sẽ chạy hết đấy?”

“Aaa!”

Bây giờ Lud mới nhận ra được nguy cơ trước mắt.

“Trông cậy vào em!”

“Đừng có trông cậy vào trẻ con, em là trẻ con đấy!”

Hai tay nắm chặt lấy bả vai của Jacob, Lud khẩn cầu với gương mặt giống như đang kêu gọi một người đồng đội tham gia vào cuộc tác chiến sinh tử.

Nụ cười mà Sven thể hiện cho Lud thấy trong cơn phần nộ ác liệt chỉ duy trì cho đến khi rời khỏi cửa hàng mà thôi.

(Không thể tha thứ...!!)

Một cơn lửa giận màu đen không ngừng tuôn trào từ bên trong lồng ngực của Sven, vừa nãy vì đứng ở trước mặt Lud nên cô mới cố gắng kìm nén, nhưng bây giờ đã đạt tới cực hạn rồi.

Tockerbrot là thánh địa của Lud Langart, và đối với một người đầy tớ trung thành của anh như cô, đó là một trận địa bất khả xâm phạm. Vậy mà lại có người dám tấn công vào nơi này, hơn nữa còn khiến cho những chiếc bánh mì do Lud tâm huyết làm ra không còn có thể bán được nữa.

Sven vừa đi ra khỏi cửa hàng, liền đuổi theo phía sau Milly. Cô bé đã bỏ chạy xa đến mức bóng người chỉ còn bé tí như ngón út.

“Xác định mục tiêu, khóa chặt... Giải trừ 30% giới hạn toàn bộ tính năng trong vòng 300 giây.”

Hít nhẹ một hơi, Sven đếm ngược với giọng điệu rất nhỏ.

“Drei... zwei... eins... Null!”*

Trong chưa đầy một giây, bóng dáng của Sven đột nhiên biến mất giống như tan vào trong không khí. Cử động của cô đã đạt tới tốc độ vượt quá khả năng nhìn thấy của người bình thường.

Chạy, chạy, chạy.

Sau khi ném đá vào Tockerbrot, Milly chạy dọc theo con đường chính, rồi chạy trốn vào giữa các tòa nhà. Cô bé sinh ra và lớn lên tại thị trấn này. Cô bé cũng biết Lud mới tới đây khoảng một năm trước, không thể nào rành hết được những con hẻm và đường tắt, chắc chắn sẽ bị lạc.

Anh ta không thể nào đuổi kịp được mình.

(Đáng đời, tên quân nhân Wiltia!)

Trong khi đang bỏ chạy, Milly nở một nụ cười bí ối.

Mỗi ngày cô bé đều cầu nguyện, hết lòng cầu nguyện: *Thần linh ơi, xin hãy tiêu diệt Wiltia.*

Milly được dạy là thần linh có thể tiêu diệt cả một thành phố của những kẻ xấu xa chỉ trong vòng một đêm, vậy nên cô bé luôn chân thành cầu nguyện.

Có đi đâu cho dù đã trải qua bao lâu, Wiltia vẫn chưa bị tiêu diệt. Ngay cả cửa hàng bánh mì đó cũng không sao. Không những thế, khách hàng còn ngày một đông hơn.

(Mình sẽ không bao giờ tha thứ... cho những kẻ nhẫn tâm cướp mất cha khỏi mình...)

Bởi vậy, Milly mới quyết định tự mình hành động.

“Haa, haa, haa...”

Milly chạy vào trong một con hẻm nhỏ, dừng chân để lấy hơi.

Thật kỳ lạ, tâm trạng không hề cảm thấy khoan khoái chút nào. Bản thân mình vừa làm một chuyện đúng. Đây là trời phạt. Có đi đâu tại sao vẫn cảm thấy khó chịu như vậy?

“Ừ... Ừư.”

Cô bé biết, thực ra... làm chuyện như vậy cũng không hề có bất kỳ ý

nghĩa gì.

Cô bé biết, đó không phải là lỗi của chủ cửa hàng bánh mì kia.

Nhưng mà, nếu không cảm hận ai đó, e là bản thân sẽ không chịu được mà sụp đổ mất.

“...Chết tiệt.”

Milly gằn giọng như cố ép bản thân phát ra thành tiếng.

Không cam tâm. Không cam tâm với thế giới, với vận mệnh, và với sự nhỏ bé của bản thân.

“Có phải cô để quên đồ không?”

“Ê!?”

Đáng lẽ cho tới ban nãy chỉ có một mình Milly ở đây, vậy mà giờ lại có thêm một cô gái - nữ nhân viên phục vụ của cửa hàng bánh mì đó - đang đứng ở ngay trước mặt cô bé.

Cô gái đó mỉm cười. Tuy nhiên nụ cười ấy khiến cho người khác phần nào cảm thấy giống như một thứ đồ nhân tạo, giống hệt nụ cười của một con búp bê tinh xảo.

“Có phải đây là đồ của cô không, Fraulein*?”

Cô ấy đưa tay phải lên, ở trên tay là hòn đá mà ban nãy Milly dùng để ném vào cửa hàng.

Làm thế nào người này có thể đuổi kịp được mình? Tạm thời chưa nói tới khoảng cách, mà cô ấy còn chưa đến thị trấn này được mười ngày, đáng lẽ không thông thạo đường xá ở đây để đuổi theo mới phải chứ.

Rột.....rột.....rột.....

Trong khi Milly đang bối rối, một âm thanh của thứ gì đó cọ sát vào nhau truyền đến tai.

Đó là âm thanh nứt vỡ phát ra từ hòn đá nằm ở trong lòng bàn tay mảnh dẻ của nữ nhân viên phục vụ.

Rắc!

Hòn đá vỡ vụn cứ như thể một chiếc bánh quy.

“Ồi chà chà~... Làm vỡ mất rồi~... Rõ ràng là tôi đã hết sức nâng niu nó giống như cầm một quả trứng và cẩn thận mang tới đây mà.”

Vừa nói, Sven vừa chơi đùa với những mảnh vỡ đã biến thành vài viên đá cuội ở trong tay. Rồi chẳng mấy chốc chúng lại bị nghiền nát và biến thành đá dăm giống như bị máy khoan đá phá hủy.

“A... Vâng?”

Nữ nhân viên phục vụ nở nụ cười. Một nụ cười đi kèm đam mê và vui vẻ. Có đi đâu, đó không phải là nụ cười xuất phát từ tình cảm thân ái, cũng không phải mang ý nghĩa âu yếm. Nếu phải dùng thứ gì gần đúng nhất, thì hẳn đó là nụ cười của một con thú ăn thịt lúc vừa mới săn được con mồi. Tuy nhiên, kể cả là như vậy cũng không hoàn toàn chính xác. Nếu biểu thị một cách chính xác nhất, đó phải là nụ cười ‘Khi phát hiện được con mồi để đùa bỡn, chứ không chỉ đơn thuần là để ăn thịt’.

“Thế thì phải xin lỗi và bồi thường chứ nhỉ? Thật~ đây đủ...”

Sau khi phỉu chút vụn đá cuối cùng ở trong lòng bàn tay, Sven ghé gương mặt lại gần Milly.

“Híc...!”

Đó là sát ý thuần túy.

Đó là bầu không khí tỏa ra khi có người khác thực sự muốn giết mình. Hơn nữa không chỉ là giết thôi đâu, mà còn định giày vò, hành hạ, khiến cho đối phương hối hận vì được sinh ra trên thế giới này. Bầu không khí

đó tuyệt đối không phải là thứ một cô gái mười bốn, mười lăm tuổi có thể chịu đựng được.

Milly bủn rủn tay chân ng ồi bệt xuống đất, đôi mắt cứng đờ nhìn vào Sven, nước mắt chảy ra.

Sợ hãi, run rẩy, răng đập lập cập, cô bé không thể ngừng lại được kể cả dựa vào ý chí của chính bản thân mình.

Trẻ con rốt cuộc cũng chỉ là một cơ thể chưa trưởng thành. Không có năng lực phán đoán cũng như năng lực chịu trách nhiệm. Vì vậy mà chỉ cần nói ‘việc làm của trẻ con’, người ta sẽ không hỏi thêm nữa. Tuy nhiên, cho dù là do người chưa đủ năng lực gây ra, tội gây thiệt hại vẫn phải chịu như người trưởng thành.

Nếu đã vậy, nên tìm ai hỏi tội đây?

Sven quyết định đi tới chỗ của người giám hộ.

“Xin lỗi đã làm phiền.”

Nhà thờ của Marlene ở bên ngoài thị trấn.

“Vâng, vâng. Tôi đến đây. Ủa, cô Sven... A, Milly!?”

Hình như do Marlene đang bận việc gì đó ở bên trong, phải đợi một lúc lâu cánh cửa nhà thờ mới mở ra. Sau khi nhìn thấy Milly bị Sven tóm cổ áo nhấc lên giống như một chú mèo bị tóm, Marlene kinh ngạc thốt lên. Còn Milly, vì quá sợ hãi nên cô bé không nói được lời nào. Sven chưa hề làm tổn thương đến bất kỳ chỗ nào của cô bé. Sau khi mất đi ý chí chiến đấu, Milly không còn chống lại, ngoan ngoãn để bị bắt. Nói cách khác là tù nhân, tù binh.

Ngược đãi tù binh là hành vi bị cấm theo luật pháp quốc tế. Mặc dù

Sven vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, nhưng cũng chỉ áp giải cô bé về, đồng thời yêu cầu nhận được lời xin lỗi từ người giám hộ.

“Nói... nói chung, xin mời hãy đi vào trong đã.”

Marlene mời Sven vào trong nhà thờ. Trong khi chờ cô ấy đưa Milly trở về phòng để bình tĩnh lại, Sven ngồi đợi tại nhà nguyện cùng với hững trà được Marlene chuẩn bị.

Đó là loại trà rẻ tiền. Hơn nữa còn có mùi mốc. Ngay cả cách pha cũng rất qua loa. Cho dù dùng loại trà thượng hạng, với cách pha như vậy cũng chỉ thêm lãng phí. Kể cả nhúng bánh vỏ sò do Lud vất vả nướng ra vào loại hững trà này, trong não của Sven chắc cũng không hiện lên bất kỳ điều gì.

Sven chỉ uống một ngụm cho có lệ, rồi ngay lập tức để lại trên đĩa trà.

“Tôi thành thực xin lỗi... Đứa trẻ đó đã gây nhiều phiền phức cho mọi người. Tiền bồi thường cho kính cửa sổ và bánh mì... tôi nhất định sẽ trả.”

Sau khi biết rõ sự tình, Marlene chân thành cúi đầu, hứa sẽ chịu trách nhiệm. Tuy nhiên, cô ấy không nói là khi nào. Mà không, có lẽ là cô ấy không thể. Số tiền có thể dùng tự do của nhà thờ này rất ít. Có đi đâu, Sven cũng biết đi đâu đó.

“Không cần. Dù sao thì ông chủ chắc chắn sẽ không yêu cầu cô bồi thường đâu.”

Sven có thể đoán được Lud sẽ làm như vậy. Cho dù tình trạng kinh tế của anh không tốt, nhưng không cần suy nghĩ cũng có thể biết được Lud sẽ làm gì.

Bởi vậy, Sven mới không thể tha thứ.

Cô không thể tha thứ cho Milly vì đã chà đạp lên tấm lòng của Lud.

“Vậy rốt cuộc, chúng tôi nên làm gì để bồi thường đây...”

Thường ngày Milly mắng chửi Lud là chuyện có thể hiểu được, nhưng cho dù là vậy, lần này cô bé đã làm quá mức, Marlene đặt tay lên cằm và suy nghĩ.

“Nếu thế...”

...đừng lại gần Lud thêm lần nào nữa.

Sven suýt nữa thì không kìm được mà nói như vậy.

“Vâng?”

“Không, không có gì.”

Khi Marlene hỏi lại, Sven ngay lập tức đánh trống lảng. Nếu làm như vậy, Lud nhất định sẽ rất đau lòng, cô không muốn đi đầu anh mong ước lại càng xa xăm hơn nữa.

“Tôi biết giờ nói đi đầu này có thể giống như đang phân trần. Chỉ là... Milly làm như vậy bởi có nguyên nhân vô cùng phức tạp...”

“Tôi biết.”

Sven đáp cụt lủn. Sau khi đi tới nhà thờ vào hai đêm trước, cô đã được nghe sự tình từ Lud.

Bố của Milly là dân quân. Pelfe đang phải gánh chịu cuộc xâm lược vũ trang trong một thời gian dài bởi Liên Bang August, đại quốc phía Bắc. August cho tới mấy năm trước vẫn là một quốc gia quân chủ, nhưng những cuộc cách mạng do người dân lao động khởi xướng dấn bùng nổ.

Những tướng sẽ trở thành ‘một quốc gia tự do và bình đẳng’, nhưng không hiểu vì sai lầm gì lại biến thành chính quyền quân sự độc tài và xâm lược các quốc gia lân cận với danh nghĩa ‘giải phóng’.

Chính sách của August đối với người dân, nếu nói đơn giản chính là ‘Coi dân chúng như tài nguyên’. Nhân dân không có tự do tư tưởng và tôn giáo, hơn nữa còn bị cấm không được có bất kỳ tài sản riêng nào.

Bọn họ lấy danh nghĩa khai phá, đem dân chúng của các quốc gia bị xâm lược đưa tới vùng đất lạnh giá vô cùng nằm ở cực Bắc. Không chỉ có người lớn, mà ngay cả những đứa trẻ cũng gặp phải một cuộc sống bất hạnh.

Vô số người Pelfe trở thành dân quân nổi dậy chống lại. Cha của Milly cũng là một trong số đó. Vì mục đích bảo vệ quốc gia và để cho con cái của mình có cuộc sống yên bình, ông ấy đi tới chiến trường và không bao giờ trở về nữa.

Sau đó—

“Vậy thì cô cũng biết rồi...? Kết quả là Pelfe không thể bảo vệ được độc lập, nếu bị August chiếm lĩnh, thì lựa chọn con đường trở thành một phần của Wiltia và chấp nhận quyên tỵ còn hơn.”

Nếu như không thể bảo vệ được thể diện quốc gia, ít nhất cũng muốn bảo vệ được niềm kiêu hãnh của dân tộc. Đối với dân tộc Pelfe mà nói, đây là một quyết định cay đắng.

Khi đó, bởi Wiltia cũng cần một bước đệm để tiến đánh August, vì vậy đã chấp nhận yêu cầu của bọn họ, dùng hình thức sáp nhập, cùng Pelfe chiến đấu với August.

“Và như thế, Wiltia chính thức thừa nhận quân dân Pelfe. Vậy nên người cha đã tử trận của Milly được coi là liệt sĩ từng chiến đấu vì Wiltia, và Milly đáng lẽ nên được nhận tiền trợ cấp của thân nhân liệt sĩ mới phải. Đứa trẻ đó đáng ra không phải ở đây, mà nên được quốc gia chăm sóc.”

Giọng nói của Marlene khẽ run.

Tuy nhiên, Milly lại bị Wiltia vứt bỏ. Lúc nghe được nguyên do từ Lud, Sven thực sự rất kinh ngạc.

Bởi vì không tìm thấy di thể, vậy nên cha của Milly có khả năng đã bỏ chạy khỏi chiến tuyến, bị xếp vào danh sách mất tích. Và...

Lý do quá vô lý. Trong thế giới mà có thể bị trúng pháo kích của xe tăng và đại bác, oanh tạc của máy bay, hay bị giày xéo bởi bộ binh và Người Máy Thợ Săn, tìm thấy được thi thể toàn vẹn mới là chuyện hiếm.

Câu trả lời rất đơn giản.

Khi chiến tranh kết thúc, ngân sách bị thu hẹp, nội việc duy trì quân đội của nước mình đã rất khó khăn, vậy nên họ thấy tiếc khi phải trả thêm tiền cho dân quân.

“Cứ như thể Wiltia tuyên bố với Milly rằng ‘Cha của người là kẻ nhất gan’. Không chỉ không trả tiền, còn cướp đi niềm kiêu hãnh và không tôn trọng người đã khuất.”

Milly vô cùng căm hận Wiltia.

Đã bị coi như kẻ đào ngũ, còn phơi thây ở nơi nào đó, cha của Milly quả thật quá đáng thương.

Cha bị quốc gia này lừa giết chết.

Nếu không nghĩ như thế, thì cũng quá cay đắng, quá đau khổ. Cho dù là vậy, trách tội Lud là không hợp lý.

Đó không phải là tội lỗi do một sĩ quan phải gánh chịu. Tuy nhiên, Lud vẫn cam tâm chịu đựng điếu này.

Vào đêm hai người cùng ghé thăm nhà thờ, Lud vừa nắm chặt vô lăng vừa nói trên con đường trở về.

“Nếu đứa trẻ đó vì cảm hận tôi mới có thể tiếp tục sống, tôi nghĩ như vậy cũng không sao.”

Anh nói như thế với vẻ mặt cô đơn.

“Nếu vậy, em sẽ nghe theo quyết định của ông chủ...”

Giọng nói của Sven run rẩy.

Sau đó, Lud tiếp tục nói:

“Mặc dù vậy... Mặc dù vậy, tôi vẫn luôn nghĩ nếu một ngày nào đó đứa trẻ ấy ăn bánh mì do tôi làm và nói ‘thật ngon’... tôi sẽ vui mừng đến bật khóc mất.”

Lud vẫn luôn tin tưởng ngày đó nhất định sẽ tới. Thời gian trôi qua, khoảng cách vẫn chưa được lấp đầy, thế nhưng Lud tin rằng chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm được vào nhau.

“Tôi biết mọi người từng trải qua rất nhiều chuyện chua xót, thế nhưng...”

Sven nhớ lại chuyện xảy ra tại khu mỏ ngày hôm qua. Khi Lud nói ‘không bỏ độc’ vào trong bánh mì do bản thân dấn biết bao tâm huyết làm ra, và khi nói ‘Vứt đi cũng không sao’, anh ấy rốt cuộc đã cảm thấy cay đắng đến thế nào.

Và khi cửa hàng bị ném đá bởi đứa trẻ mà mình luôn mong ước cả hai sẽ hiểu nhau, Lud hiện giờ đau khổ đến mức độ nào cơ chứ.

“Bởi vậy mà các người tự cho mình cái quyền trách tội một người đang gắng sức vùng vẫy để tiếp tục sống trong thời đại mới sao! Tôi cũng không yêu cầu các người giúp anh ấy... nhưng xin đừng... bắt nạt ông chủ...”

Chỉ cần Lud ra lệnh một tiếng, cho dù hàng trăm kẻ địch xông tới, kẻ

cả là trẻ con và phụ nữ, nếu bọn họ muốn làm hại Lud, Sven sẽ tiêu diệt toàn bộ.

Tuy nhiên, Lud tuyệt đối không mong muốn đi đầu đó.

Cho dù đối với hòn đá ném vào mình, Lud cũng không hề né tránh. Giống như là để chuộc lại tội lỗi do bản thân gây ra.

Bởi vì đó là chiến tranh, bởi vì mệnh lệnh, bởi vì lòng yêu nước, bởi vì tổ quốc, bởi vì chính nghĩa— Lud biết nếu nói ra những câu ấy, ngay lúc đó tất cả đều sẽ trở thành lời nói dối.

Sven gục mặt xuống bàn, phát ra âm thanh ghen ngào. Thế nhưng không có một giọt nước mắt nào chảy ra. Cho dù cơ thể này có thể cho nước rỉ ra để làm ướt tròng mắt, nhưng việc phối hợp với sự kích động của cảm xúc và tiết ra thật nhiều nước mắt, cô ấy vẫn chưa làm được.

“Cô... thích Lud phải không?”

“———Ề.”

Đối với câu hỏi của Marlene, Sven ngẩng đầu lên với vẻ mặt kinh ngạc như muốn nói ‘Cô vừa nói gì’.

“Không thể nào! Tôi làm sao có thể thất lễ như vậy được!”

Bản thân chỉ là khiên, là giáp, là kiếm của Lud. Chỉ là một công cụ, làm sao có thể thảnh thơi chủ nhân của mình được. Sven luôn nghĩ như vậy. Thế nhưng...

“Xin đừng nói đùa! Tôi chỉ là công cụ của ông chủ mà thôi... Như vậy, là được rồi...”

Sven biết giọng nói của bản thân đang run rẩy.

Mình chỉ là công cụ của Lud, được Lud cần, hoàn thành mục đích mà Lud mong muốn, đó chính là ý nghĩa tồn tại của cơ thể này.

“Cô cảm thấy nỗi đau của Lud còn lớn hơn cả của bản thân, chẳng phải là bởi vì cô yêu anh ấy sao?”

Marlene đưa ra câu hỏi như nhìn thấu được tâm tư của Sven. Không rõ trong lời nói của cô ấy còn có ẩn ý gì khác không? Hay chỉ đơn thuần là nhìn thấy một thiếu nữ đang cố gắng hết sức mình vì một người đàn ông vụng về, và cho rằng cô ấy mang lòng tốt của một người khác giới mà thôi.

Tuy nhiên, lời nói đó lại làm rung lên cảm xúc mà Sven chưa bao giờ tự mình nhận ra.

“... Tôi xin phép trở về”

Nếu cứ tiếp tục ở lại đây, cô e là mình sẽ bị tan vỡ từ bên trong mất. Sau khi nghĩ như vậy, Sven toan đứng lên, nhưng hai chân lại không đứng vững, nếu như không có hàng ghế dài, có lẽ cô đã té ngã rồi.

“Sven, cô không sao chứ?”

Marlene định đưa tay ra đỡ, nhưng Sven ngay lập tức từ chối. Bởi vì cô cảm thấy nếu bây giờ có ai đó chạm vào mình, bản thân sẽ tan vỡ ra mất.

Sven miễn cưỡng đứng dậy, loạng choạng bước ra khỏi nhà thờ.

“Điều này không đúng... Tôi chỉ là... với Đại úy...”

Cô vừa bước đi trên con đường trở về vừa ngây ngốc lắm bầm. Cô chỉ hy vọng Lud luôn được hạnh phúc. Tuy nhiên, chẳng ngờ bản thân từ lúc nào lại biến đi đâu đó thành mong ước ‘Mình muốn được Lud cần’. Sven cảm thấy bản thân chưa làm được điều gì cho Lud, mà ngay từ đầu chỉ chăm chăm theo đuổi hạnh phúc của mình.

Không đúng. Có vẻ thứ cần ưu tiên đã sai rồi.

Đôi chân loạng choạng bước đi trên con đường gồ ghề, kết quả là bị vấp ngã, thế nhưng dường như cô không còn đủ sức để mà đứng dậy nữa.

Sven không cần ngủ. Cô chỉ mất đi ý thức khi đang trong trạng thái ngừng hoạt động vào lúc bảo trì mà thôi. Cho dù là vậy, cô vẫn có thể lựa chọn On/Off nhờ vào ý chí của bản thân. Tuy nhiên, lúc này Sven hoàn toàn không tự nhận thức được bản thân đang bị mất đi ý thức giống như đã rơi vào trạng thái ngủ.

Sven lấy lại được ý thức trong bóng tối đen kịt. Có đi đâu, mặc dù ý thức đã tỉnh, nhưng cơ thể vẫn đang ngủ. Cô nghĩ trạng thái này thật lạ lùng. Nếu gọi nó theo cách của con người, hình như là trạng thái ‘đang mơ’.

(Thật ngu ngốc...)

Bởi vì không thể mở miệng lắm bầm, Sven độc thoại ở bên trong tiềm thức. Một nơi chỉ có bóng tối.

Giấc mơ là thứ chỉ con người mới thấy. Còn cô không phải là con người. Nhưng nếu vậy, trạng thái này là sao?

Khi Sven cho rằng mạch suy nghĩ của bản thân càng lúc càng trở nên kỳ quặc, đột nhiên có một người xuất hiện và lên tiếng nói chuyện với cô.

“Ồ, chuyện này thật đáng kinh ngạc. Cứ tưởng hậu duệ của cô gái kia đã biến mất khỏi vùng đất này từ lâu rồi chứ.”

Mọi giác quan từ thị giác, thính giác, xúc giác, và cả khứu giác đều không hoạt động. Trong tình trạng chỉ thức tỉnh mỗi ý thức, có thể ‘nghe’ thấy được tiếng người nói chuyện thật là kỳ lạ, nhưng quả thực Sven đã cảm nhận được âm thanh đó. Tuy nhiên, thay vì gọi là âm thanh, gọi nó là gợn sóng thì chính xác hơn. Âm thanh đó giống như được biến đổi từ ánh

sáng mặt trời, có mang theo cả sự ấm áp và những tia nắng rực rỡ.

“Hmm... Nhưng mà, hình như người được sinh ra từ một cách hơi khác thì phải. Con người cũng làm chuyện kỳ quặc thật đấy, không ngờ lại tạo ra một người mang dòng máu của cô gái đó bằng phương pháp như vậy.”

Người này đang nói cái gì vậy?

Sven rất muốn cười. Trong cơ thể của mình làm gì có máu cơ chứ. Thứ đang chảy trong đấy không phải là máu đỏ.

“Không không, làm gì có chuyện đó?”

Hình như có thể nghe thấy toàn bộ suy nghĩ của Sven, chủ nhân của giọng nói đó khuyên nhủ cô. Trong lời nói không hề có ý mỉa mai hay ác ý. Nói đúng hơn là đang suy nghĩ nên làm thế nào để giải thích cho một kẻ vô tri hiểu.

“Mà, thôi được rồi. Có vẻ như bản thân người vẫn còn chưa tự nhận thức được, vậy nên cũng không cần thiết phải nói rõ ra làm gì. Tuy nhiên, ước định vẫn là ước định. Người có quyền lợi đó.”

Quyền lợi? Thật không hiểu ý của người này là gì. Âm thanh này rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ mình bị hỏng rồi, hay là...

Đúng như chủ nhân của âm thanh kỳ lạ nói, Sven không thể hiểu được gì, dù chỉ là một chút.

“Một ngày nào đó người nhất định sẽ biết tất cả. Không, cho dù không biết cũng không sao cả, nhưng mà... ta rất hứng thú với việc được nhìn thấy người quyết định chọn ai đấy.”

Nói xong, người đó càng lúc càng đi xa.

Không phải— Là do ý thức của bản thân đang dần chìm vào vực sâu

của bóng tối.

“Chúng ta sẽ còn gặp tại. Ở phương xa, ta—”

Trước khi hiểu được chủ nhân của âm thanh kỳ lạ đó nói gì vào lúc cuối cùng, ý thức của Sven đột nhiên ngừng lại một lần nữa.

Ở bên trong cửa hàng Tockerbrot.

Thời gian nghỉ ngơi đã qua từ lâu, tới lúc đóng cửa hàng rồi mà Sven vẫn chưa trở về.

Những khách hàng đến đây hôm nay vì không gặp được cô ấy mà lộ ra vẻ mặt bất mãn một cách rõ ràng, nhưng may mà nhờ có Jacob với khả năng giao tiếp và mềm mết nên hai người mới miễn cưỡng chèo chống được cho đến lúc đóng cửa.

Sau khi Jacob trở về nhà, bên trong cửa hàng chỉ còn lại mỗi một mình Lud, anh vừa nhìn khung cửa sổ vỡ nát được dùng một tấm vải bạt che lại, vừa chờ đợi Sven trở về với tâm trạng không yên.

Mặc dù không nghĩ Sven sẽ xảy ra chuyện, nhưng một khi cô ấy đã tự ý quyết định đi đâu thì rất cứng đầu, không thể kiềm chế nổi.

(Trông thì có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra lại rất dễ kích động. Giống y như ‘tên đó’ vậy.)

Lud nhớ lại cỗ máy yêu thích mà bản thân từng lái khi còn ở trong quân đội.

Mặc dù AI dùng để hỗ trợ người điểu khiển cũng được gắn vào những Người Máy Thợ Săn khác trong cùng đội, nhưng Avei của Lud thì lại thường xuyên lo lắng quá mức, nhất là khi bị trúng đòn tấn công và người điểu khiển có khả năng gặp nguy hiểm thì liên tục ào đòi yêu cầu kiểm tra

sức khỏe. Mỗi khi như vậy Lud đầu đáp lại ‘Chuyện này có gì ghê gớm đâu’, nhưng Avei lại liệt kê đủ loại ti tiện như ‘Có những lúc cơ thể con người đang chịu tổn thương nghiêm trọng mà không thể tự nhận thức được’ để nhắc nhở anh.

(Đúng là không thể tin nổi... Đáng lẽ bây giờ nên lo lắng cho Sven mới phải, vậy mà chỉ toàn nhớ đến ‘tên đó’.)

Lud không tìm được cười khở. Anh lơ đãng nhìn đồng hồ. Mặt trời đã lặn từ lâu, bên ngoài một màu tối đen. Mặc dù không thể mặc kệ cửa hàng và đuổi theo Sven, nhưng quả nhiên là vẫn phải đi tìm rồi.

“Hửm?”

Có ai đó đang đứng ở trước cánh cửa đang treo biển ‘đóng cửa’.

“Anh Lud Langart phải không?”

Không phải là Sven. Người đưa thư trung niên trong bộ đồng phục màu xanh sẫm khẽ mở cửa và lên tiếng.

“Anh có thư.”

Sau khi giao xong bức thư nhạt nhẽo màu nâu, người đưa thư chào một tiếng và rời đi.

(Ai vậy?)

Những người quen cũ đáng lẽ không biết mình đang ở đây mới phải.

Sau khi mở bì thư ra, ở bên trong có hai tờ giấy.

“...!?”

Sau khi đọc tờ giấy đầu tiên, Lud giật mình và nghĩ rằng đây là một trò đùa. Nhưng khi xem đến tờ thứ hai, anh liền chẳng thể thốt nên lời.

“...Haha, hahahahaha!”

Lud không nhịn được mà bật cười thật to. Anh không thể tin nổi lại có

chuyện như vậy.

“Hahaha... Haha.. ha, khur, ưgưgư...”

Anh vui mừng, vui mừng đến chảy cả nước mắt. Nhét lá thư vào trong túi áo ngực, Lud chạy ra ngoài. Cần phải nhanh chóng cho Sven biết đi đâu này. Cô ấy nhất định sẽ rất vui mừng, giống như mình, không, có khi còn vui hơn cả bản thân mình nữa.

Lud muốn chia sẻ niềm vui này với Sven.

Chia sẻ? Không phải! Nếu nói cho cô ấy, niềm vui này chắc chắn sẽ tăng lên bội phần. Mặc dù lẽ ra vẫn còn rất sớm, nhưng có thể Lud sẽ cần tay Sven nhảy múa cho xem.

Lud cứ thế chạy đi, tìm kiếm nữ phục vụ tóc bạc mắt đỏ của Tockerbrot.

Sau khi tiến vào con hẻm nhỏ từ con đường chính ở phía trước Tockerbrot, rẽ qua ba chỗ ngoặt là tới xưởng bảo dưỡng do ông nội của Jacob kinh doanh. Công xưởng được xây dựng bởi những tấm tôn lớn, nhà ở nằm sát cạnh bên, trên khu vực đất trống dùng làm bãi để vật tư ở bên cạnh là những chiếc thùng phuy gỉ sét và phế liệu chất thành đống.

“Chị trước hết nghỉ tạm ở chỗ này, em sẽ ngay lập tức mang trà tới... A, không được! Chỗ đó có chảy dầu, sẽ bắn hết quần áo đấy!”

Jacob và Sven đang ở bên trong công xưởng tràn ngập mùi dầu và sắt thép.

Quay ngược trở lại khoảng mười phút trước —

Bị Lud nhờ vả, Jacob bất đắc dĩ đành phải làm người bán hàng, trên đường trở về thì nhìn thấy Sven. Đầu tiên cậu định than phiền một hai

câu, nhưng thấy vẻ mặt xanh mét cùng với bộ váy tạp dề dính đầy bùn đất và lá cây của cô thì liền vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

“Sven, chị làm sao vậy!? Đã xảy ra chuyện gì?”

Sven dùng một động tác cứng đờ để quay đầu nhìn lại, cứ như thể các khớp xương ở trên cổ đang bị gở sét.

“... Cậu... Jacob.”

Sau khi tỉnh lại, Sven định quay trở về cửa hàng với bước chân lảo đảo. Tuy nhiên, cho đến khi đi tới ngay bên cạnh cửa hàng thì cô liền dừng bước.

“Chị sợ Lud sẽ nổi giận vì hôm nay chị đã trốn việc chứ gì? Không sao đâu. Lud là một người thật thà như một tên ngốc vậy, anh ta bây giờ đang lo lắng cho chị thì đúng hơn là tức giận. Mau trở lại để cho anh ta yên tâm đi.”

Đúng vậy, người kia chính là một người như thế. Sven hoàn toàn hiểu được điều ấy.

“Sven... Chị gặp phải chuyện đau khổ gì sao?”

Không phải, không phải vì lý do đó.

“... Tôi... sợ nhìn thấy ông chủ..”

Lời nói của Marlene khiến cho cô trở nên rối loạn, không phải, là khiến cho cô tự nhận ra.

Cô tồn tại là để làm cho Lud hạnh phúc, là để thực hiện nguyện vọng của Lud.

Cô là bầy tôi trung thành tuyệt đối của Lud, chỉ là một công cụ.

Đó chính là ý nghĩa tồn tại, lý do tồn tại của bản thân cô.

Đáng lẽ là như vậy, nhưng rốt cuộc bản thân cô đang nghĩ cái gì?

Nghĩ rằng muốn độc chiếm Lud, biến Lud thành của riêng mình.

Nếu ‘Sven’ của hiện tại nhìn thấy Lud, không biết được sẽ làm ra chuyện gì đối với người chủ nhân đầy quan trọng này của mình. Vậy nên Sven mới sợ hãi bản thân đến thế, và hơn cả là sợ gặp mặt Lud.

“Sợ... Chị sợ khuôn mặt của Lud sao?”

“Không phải!”

Sven không kìm được lớn tiếng phản bác suy đoán sai lầm của Jacob.

“Nếu xét theo cảm giác thông thường mà nói, khuôn mặt của ông chủ sẽ khiến cho người khác dao động, nhưng đối với tôi, khuôn mặt ấy thật đáng yêu... Không, không có gì đâu...”

Sven nhận ra bản thân lại buột miệng nói những điều kỳ lạ. Đầu óc choáng váng, không thể hiểu được một thứ gì.

“À ừm. Nhà em ở gần đây... chị có muốn ghé qua không?”

Bây giờ đang không muốn gặp mặt Lud, Sven liền im lặng gật đầu, nghe theo lời của Jacob.

Sau đó, quay trở lại với thời điểm hiện tại—

“Đây mặc dù chỉ là cà phê hòa tan khác với cà phê được pha tại Tockerbrot, nhưng hãy coi nó như một liều thuốc giúp làm ấm cơ thể đi?”

Jacob đưa cho Sven một chiếc cốc bị khuyết mất một góc. Mùi hương cà phê lan tỏa trong không khí. Quả thực ngoài thành phần cà phê vốn có, còn rất nhiều vị hỗn tạp khác. Tuy nhiên không hiểu vì sao nó lại khiến cho Sven cảm thấy bình tĩnh hơn. Rõ ràng là không cho thêm thành phần dược liệu nào vào, nhưng hơi ấm lại dần dần lan tỏa khắp toàn thân.

Công xưởng này hình như được sử dụng để bảo dưỡng máy móc cỡ lớn. Cho đến ngày hôm nay Jacob vẫn còn phàn nàn về việc có một đám

đàn ông hống hách không hề có chút kiến thức nào, lại còn dùng ‘tiền Pelfe cũ’ để thanh toán.

“Em á, lúc đầu còn nghi ngờ chị cơ.”

Sau khi ngồi xuống bên cạnh, Jacob uống một hớp cà phê từ trong cốc của mình rồi nói.

“Em còn tưởng chị có ý định lừa gạt Lud.”

“Lừa gạt...?”

Không hiểu sao Jacob lại nghĩ như vậy, Sven hỏi lại.

“Chẳng phải là như thế sao? Mặc dù chính em là người đề nghị Lud thuê nữ phục vụ, nhưng mà đó là một cửa hàng bánh mì sắp phải đóng cửa, chủ cửa hàng lại còn là một người có khuôn mặt rất đáng sợ, ai biết được anh ta sẽ giở trò gì cơ chứ? Ngay cả việc anh ta có trả tiền công hay không cũng là một điều rất đáng nghi ngờ rồi.”

Jacob bật cười khanh khách, nhưng trên mặt cậu không có bất kỳ biểu hiện châm biếm hay miệt thị nào đối với Lud. Nói một cách chính xác, giọng điệu đó giống như của đám trẻ con tinh nghịch khi nói về người anh em trong gia đình của mình.

“Kết quả là một người đẹp như chị xuất hiện, còn nói là tiền công bao nhiêu cũng được! Nói thực lòng... ai mà chẳng nghi ngờ là chị đang có âm mưu gì đó chứ?”

Nghe Jacob nói vậy, Sven mới chợt nhớ ra. Cậu nhóc này mỗi ngày đều ghé qua cửa hàng, lén lút để cô không nghe thấy, rồi ngoan cố hỏi Lud một điều: ‘Cô gái kia có hành động gì kỳ lạ không?’

“ ‘Nếu đúng thế, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô’... Ban đầu em còn nghĩ như vậy cơ.”

Chỉ là một tên nhóc chẳng được mấy tuổi, nếu người không tha thứ cho ta thì thế nào? Có lẽ không ít người nghĩ như vậy, nhưng đôi mắt của Jacob ánh lên sự nghiêm túc.

“Tuy nhiên, chị lại cố gắng hết mình vì cái người ngốc nghếch và tốt bụng đó, có vẻ chị cũng là một người tốt... Vậy nên em xin được nói lời cảm ơn chị. Cảm ơn chị rất nhiều.”

Sau khi nói xong, Jacob cúi đầu thật thấp.

“Cậu đang nói gì vậy!? Tôi chỉ làm tròn sứ mệnh của mình thôi...”

Thật là kỳ lạ. Sven thực sự rất vui mừng khi được Lud nói cảm ơn, nhưng khi được người thiếu niên này cúi đầu cảm ơn, cô lại có một cảm giác rất phức tạp, không biết phải diễn tả thế nào. Nên nói là hoang mang hay là không thể bình tĩnh nổi? Nhưng ở bên trong cơ thể có một cảm giác ngứa ngáy.

Người thiếu niên này là bạn của Lud, là Đối Tượng Ưu Tiên Bảo Vệ Thứ Hai— cũng chính là đối tượng có thể lo lắng đến sinh mạng trong trường hợp không ảnh hưởng tới sự an toàn của Lud, Đối Tượng Ưu Tiên Bảo Vệ Hàng Đầu— chỉ như vậy mà thôi.

Còn ở trên chiến trường, giống như ra hiệu lệnh ‘Cố gắng giảm thiểu thương vong nhiều nhất có thể’, Sven coi cậu như là một người dân bình thường không hơn. Đáng lẽ chỉ là một người như vậy, nhưng không hiểu sao lòng ngực của Sven lại đang nóng dần lên.

“...À ừm, cậu Jacob làm thế nào mà lại trở thành bạn bè với ông chủ vậy?”

Tuổi tác chênh lệch quá nhiều, nếu có thể làm bạn với một người có cảm giác áp bức như Lud, không thể nào chỉ bởi vì cả hai đều là người

Wiltia.

“Hmm~... Lần đầu tiên gặp Lud là lúc anh ấy mang chiếc xe tải tới thả đến nhà em sửa chữa. Lúc đó em còn nghĩ, người đàn ông này có thể chạy được chiếc xe đó ư.”

Một người đến từ nơi khác, một cựu quân nhân, một chủ cửa hàng bánh mì với khuôn mặt đáng sợ.

Ấn tượng đầu tiên của Jacob đối với Lud chắc chắn cũng chẳng thể nào tốt đẹp hơn người khác là bao.

“Có lẽ nói là cảm thấy căm ghét mới đúng hơn chẳng? Em á, cho dù là người Wiltia hay là quân nhân đều không thích cả.”

“Tại sao... Cậu Jacob chẳng phải là...”

Tóc vàng, mắt xanh là đặc trưng cơ bản của người Wiltia. Jacob mặc dù được sinh ra ở Organbaelz, nhưng trông cậu mang đậm nét đặc trưng của người Wiltia. Dù sao thì từ xưa biên giới hai nước cũng nằm cạnh nhau, nên có rất nhiều người Pelfe mang gốc Wiltia. Sven nghĩ Jacob có thể cũng như vậy.

“Em chưa từng nhìn thấy mặt cha bao giờ. Chỉ biết ông ấy là người Wiltia. Vậy nên cho dù Pelfe có bị sáp nhập hay không, em cũng là người Wiltia.”

“Tôi không biết đi đâu đó... Chẳng lẽ là... hy sinh trong chiến tranh sao?”

Sven đang nghĩ không biết có phải mình đã khiến cho Jacob nhớ về chuyện cũ hay không? Nhưng sự thật còn nặng nề hơn thế.

“Không phải. Thực sự em không biết cha của mình là ai. Bởi vì mẹ của em là gái bán hoa.”

Jacob nói quá nhẹ nhàng, khiến Sven còn tưởng có khi nào từ đó còn mang một ý nghĩa khác. Nhưng lời mà Jacob nói chính là ý đó.

Bởi vì nền kinh tế của Pelfe bị khủng hoảng trong một thời gian dài, nhiều người Pelfe phải vượt qua biên giới tới làm việc tại Wiltia. Mẹ của Jacob cũng là một trong số đó.

Tuy nhiên, khi chiến tranh trở nên dữ dội hơn, trong tình trạng hỗn loạn, mẹ của Jacob lúc đó vẫn còn là thiếu nữ, để có thể tồn tại thì không còn cách nào khác ngoài lao động tại nhà thổ với vẻ ngoài là công xưởng do quân đội quản lý. Và đứa trẻ mà cô ấy lỡ mang thai với một người đàn ông nào đó, chính là Jacob.

Cô con gái đáng lẽ là đi làm xa nhà tại Berun, nói rằng ‘làm nhân viên phục vụ tại quán cà phê’ lại trở về với chiếc bụng lớn, những người trong thị trấn liền đồn ra đồn vào, cứ thế kể từ lúc Jacob được sinh ra. Những đứa trẻ xung quanh nghe thấy lời người lớn nói, không hiểu ý nghĩa nhưng cũng chế giễu Jacob.

“Vậy nên em vốn rất không thích Lud. Hơn nữa còn nghe thấy anh ta từng ở trong quân đội Wiltia, nên em nghĩ chắc chắn người đàn ông này là một kẻ máu lạnh.”

“Nếu thế, tại sao...? À ừm...”

“Ừm~ Chuyện đó sao.”

Jacob tiếp tục nói.

Một tháng kể từ ngày gặp Lud lần đầu tiên, cậu bị đám bạn cùng lớp trêu chọc, cuối cùng biến thành một vụ ẩu đả lớn.

Tuy nhiên vì địch nhiều ta ít, Jacob nhanh chóng bị quật ngã xuống đất, bị đám người vây lại đánh. Ngay lúc này, Lud đột nhiên xuất hiện.

“Thật là~ Ngay khoảnh khắc cái tên đó xuất hiện, bầu không khí liền thay đổi! Bởi vì bọn em bị một khuôn mặt vô cảm cùng cơ thể khổng lồ đó nhìn chằm chằm. Những đứa khác liền sợ hãi và bỏ chạy ngay lập tức.”

“A~... Tôi nghĩ, khả năng cao đó là...”

Sven dường như có thể tưởng tượng ra được khung cảnh lúc đó. Người Wiltia vốn có thể trạng cường tráng, mà Lud lại còn to lớn hơn nữa, và do sinh hoạt nhiều năm ở trong quân đội nên gương mặt nghiêm nghị khó có thể thay đổi, chỉ cần anh cảm thấy căng thẳng, khuôn mặt liền biến thành cứng ngắc.

“...đang suy nghĩ nên khuyên can ngừng đánh nhau như thế nào...”

“Ahahahaha, quả không hổ là Sven! Chị hiểu Lud thật đấy. Ừm, đúng vậy! Em còn đang nghĩ không biết cái tên đó làm vẻ mặt đáng sợ như vậy thực ra là đang tính làm chuyện gì, có ai ngờ đấy lại là vẻ mặt khi đang vồ đầu bứt tai suy nghĩ đâu cơ chứ? Em còn tưởng là mình sẽ bị giết cơ, thật đấy.”

Lúc ấy, nguyên nhân Jacob không bỏ chạy là bởi vì chân bị thương không đứng lên nổi mà thôi, nhưng sau đó Lud mang cậu về cửa hàng và băng bó. Cho dù là vậy, Jacob vẫn không thể tin tưởng người đàn ông này.

Lud là quân nhân Wiltia, cùng chủng tộc với kẻ không nuôi không dạy cậu. Mặc dù ghét bị Lud chạm vào, nhưng cũng lại sợ làm anh tức giận và bị đánh, không còn cách nào khác đành mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Không thể bình tĩnh nổi, Jacob đưa mắt nhìn quanh cửa hàng, sau đó để ý thấy bánh mì được trưng bày ở trên giá nhưng không có một ai tới mua. Trông ngon đến mức khiến cậu nghi ngờ không biết có phải thực sự do người đàn ông này làm hay không?

“Muốn ăn... à...?”

Hình như nhận ra Jacob không tìm được mà nuốt nước miếng, Lud cần lấy một chiếc bánh mì ở gần mình và đưa cho cậu. Vốn định vươn tay ra nhận, nhưng cuối cùng lòng tự tôn đã ngăn Jacob lại.

Ai muốn nhận bố thí từ quân nhân Wiltia chứ! Nghĩ như vậy, Jacob lấy ra mấy đồng tiền tiêu vặt quý giá ở trong túi áo, đưa cho Lud.

“Tôi không thảm hại đến mức nhận bố thí từ một cửa hàng bánh mì sắp phải đóng cửa! Tôi sẽ mua!”

Jacob tập trung hết toàn bộ ý chí của mình và nói như vậy. Cho dù bị đánh cũng không quan tâm. Đây là giới tuyến cuối cùng cần phải bảo vệ của cậu.

“Chuyện tiếp theo, em không bao giờ có thể quên được... Chị nghĩ sau đó anh ta phản ứng thế nào?”

Để xem...

“Nói thế nào đây... Cả em cũng cảm thấy bất ngờ.”

Jacob cong người, cơ thể rung rung giống như đang cảm thấy rất buồn cười.

“Anh ta ấy, đã khóc á. Còn cần chặt tay em và nói ‘Cảm ơn. Cảm ơn. Cậu là khách hàng đầu tiên của tôi đấy!’ ”

“Cái gì...?”

Sven sửng sốt.

Đi đâu đó có nghĩa là một tháng kể từ lúc khai trương, cửa hàng không có lấy một người khách nào? Và một người thiếu niên hàng xóm tình cờ mang về do một vài suy nghĩ nên mới dùng tiền để mua bánh mì và trở thành vị khách đầu tiên, khiến cho Lud mừng đến phát khóc sao?

“Nên nói thế nào đây...”

Quá thảm hại hay là quá đáng thương? Cuộc đời của người này bi thảm đến mức nào vậy?

Sven không kìm được muốn ôm đầu.

“Thế rồi, cái bánh mì mà em ăn sau đó ấy? Ừm... Bánh mì do anh ta nướng quả thực ngon tuyệt. Vậy nên sau khi em nói ‘Ngon quá’, anh ta liền bật khóc lên nữa rồi liên tục nói ‘Cảm ơn, cảm ơn’. Khi ấy quả thực em chẳng biết phải làm thế nào luôn~”

Và ngày hôm sau, Jacob lén lút nhìn trộm phòng nướng bánh của Tockerbrot. Ở đó, cậu ta nhìn thấy bộ dáng nướng bánh đến đổ mồ hôi của Lud, mà chẳng biết bao giờ mới có khách hàng tới mua.

“Mẹ không nói cho em biết cha của em là kiểu người gì... Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến em luôn nghĩ toàn bộ quân nhân Wiltia đều là người máu lạnh... Nhưng kể từ khi nhìn thấy Lud như vậy... em không kìm được mà nghĩ có thể cha của em cũng là một người giống như anh ta. Mặc dù cũng có lẽ không phải...”

Jacob đặt tay lên ngực mình.

“Ít ra, một nửa dòng máu đang chảy ở trong em tuy ngu ngốc hết như anh ta, nhưng lại ngay thẳng và luôn cố gắng hết mình. Bây giờ em đã cảm thấy chắc chắn là như thế.”

Jacob vừa cười vừa nói như vậy, trên khuôn mặt của cậu thiếu niên có thể cảm nhận được sự cao quý. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cậu đã phải chịu tổn thương do sự ra đời bất hạnh, chịu đựng đau khổ, và mạnh mẽ vượt qua những đi đầu đó.

“Mà, nói tóm lại... à ừm... nói thế nào đây... Trước khi nhận định anh

ta là người Wiltia hay là cựu quân nhân, nên coi anh ta là một tên ngốc nhỉ? Vậy nên, à ừm... em mới nghĩ rằng làm bạn với anh ta chắc cũng không sao. Chị thấy em quả là một người tốt đúng không?”

Nhìn Jacob gãi đầu xấu hổ, trong lòng Sven cảm thấy ấm áp.

“...Lud là một tên ngốc. Hơn nữa còn là một người thật thà đến ngu ngốc. Vậy nên anh ta chắc chắn đang rất lo lắng cho chị. Khi bình tĩnh lại, chị nhớ trở về đấy?”

“...Vâng.”

Chiếc cốc trong tay chẳng biết từ lúc nào đã trở nên nguội lạnh. Nhưng ngược lại với đi đầu đó, cảm giác ấm áp đang bao trùm bên trong lồng ngực của Sven. Bởi vì cô cứ tưởng rằng ở xung quanh Lud không có một ai làm đồng minh, nhưng cô vừa mới biết được có một người bạn tuyệt vời có thể nhìn thấy được mặt tốt của anh ấy.

“Này, Jacob, có ai đến đây à?”

Ông chủ của xưởng bảo dưỡng này, ông của Jacob đang đứng tại lối vào. Mái tóc đã bạc quá nửa, khuôn mặt trông có vẻ rất khó tính. Khó có thể tưởng tượng một người có ấn tượng hay mỉm cười như Jacob lại có chung dòng máu với ông lão này.

“Rất vui được gặp. Tôi là nhân viên phục vụ của Tockerbrot, tên là Sven.”

Sven lịch sự giới thiệu bản thân, nhưng khi nghe thấy tên cửa hàng, khuôn mặt của ông lão càng nhăn nhó hơn nữa.

“Jacob, con vẫn còn qua lại với cửa hàng đó à!?”

“Ông! Xin đừng nói như vậy, Lud có làm chuyện gì có lỗi với ông đâu!”

“Im lặng! Này, cô mau trở về đi! Nơi này là xưởng của ta!”

Ông của Jacob có vẻ rất ghét Lud. Nếu nghĩ đến sự ra đời của cháu mình, đây cũng là một đi ầu có thể hiểu.

“Xin lỗi vì đã làm phiền...”

Sven ngoan ngoãn rời đi. Bởi vì cô biết mình là khách không mời, nếu cứ tiếp tục ở lại, sẽ gây phiền toái cho Jacob.

Khi đang chuẩn bị đứng dậy, một linh kiện máy móc nhỏ lọt vào trong tầm mắt cô. Sven biết rõ nó là gì. Đó là một bộ phận khớp xi-lanh bằng nhôm được chế tạo sơ sài. Sử dụng một vật thô ráp như vậy chỉ có thể là thứ kia mà thôi.

“Ông chủ... Đây là cái gì?”

Sven nhặt nó lên, đưa ra và hỏi ông của Jacob.

“... Đó là!? Cô đừng có tự tiện chạm vào...”

“Đừng giả ngốc!”

Sven tức giận quát lớn một tiếng. Không chỉ có ông lão mà ngay cả Jacob cũng phải giật mình. Tuy nhiên, khi nhìn thấy linh kiện đó, Sven làm sao có thể không cao giọng cho được.

“Đây... Đây là bộ phận truyền lực của T-3II... Tại sao nó lại có ở đây!? Xin ông hãy giải thích rõ ràng!”

Đó là một bộ phận của món vũ khí được gọi là ‘Mãnh Thú Phương Bắc’ do August sử dụng mà trước đây Sven từng gặp và chiến đấu vài lần. Hơn nữa cô còn từng đập nát vài chiếc giống như vậy trong chiến trường, và nhìn thấy toàn bộ linh kiện ở bên trong chúng.

“T-3II... Sven, đó là cái gì vậy?”

“Đó là xe tăng chủ lực trước đây của Liên Bang August... Tại sao

trong thị trấn Pelfe, một phần lãnh thổ của Wiltia lại xuất hiện thứ này?”

“T... Ta không biết! Cô đừng có nói lung tung!”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán của ông lão. Có vẻ ông không phải là kẻ xấu, nhưng cũng không phải là người lương thiện. Chỉ là một người dân bình thường, một kẻ không chuyên. Vậy nên cho dù không nói thật, cũng không thể lừa dối được ai.

“Ta không biết... Ta chỉ nghe nói là cần tu sửa máy móc cỡ lớn thôi.”

Sven nhìn thẳng vào đối phương và hỏi, nhưng ông lão lại né tránh ánh mắt của cô. Trước thái độ đó, giọng nói của Sven lại trở nên hung hăng lần nữa.

“Xin đừng nói những chuyện ngớ ngẩn nữa! Kể cả khi người ta có giao cho ông trong tình trạng tháo dỡ hoàn toàn bộ phận chính, nhưng làm sao ông có thể hiểu nhầm đó là máy móc xây dựng thông thường được!”

Cho dù con nít bày trò nghịch ngợm còn biết kiểm lý do tốt hơn. Nếu ông lão dùng lời giải thích t ỉ t ệ này, chắc chắn quân đội sẽ không nghe đâu.

“Ông... Tại sao ông lại tu sửa xe tăng? Chẳng lẽ...”

Jacob run giọng, khó có thể tin được.

Nhìn từ vị trí địa lý, lịch sử cho đến tận ngày nay và các vấn đề chính trị của Pelfe, ngay cả trẻ con cũng hiểu rõ được đi ều này. Nếu như giữa các quốc gia lớn đối địch chính thức khai chiến với nhau, thực lực của cả hai bên đều không tránh khỏi suy kiệt, và quốc gia thứ ba có thể lợi dụng tình hình mà ‘Ngư ông đắc lợi’. Bởi vậy, các quốc gia lớn thường không chọn phát động chiến tranh, mà chỉ đưa các ‘phần tử nguy hiểm’ vào bên trong quốc gia lẫn nhau.

Tôn giáo, dân tộc, lãnh thổ, vì bất kỳ động cơ nào cũng đều được. Bọn họ sẽ tặng vũ khí cho những người có bất mãn với giai cấp thống trị, dạy cho họ phương pháp chiến đấu. Và như vậy, những người bị đi đầu khiêu, tin tưởng rằng bản thân mới là chính nghĩa, sẽ trở thành — ‘Khủng bố’.

Công việc mà ông của Jacob nhận là tu sửa vũ khí được Liên Bang August cung cấp cho phần tử khủng bố ở bên trong Pelfe. Linh kiện nhỏ này chính là bằng chứng xác thực. Không thể chỉ với một câu ‘Ta không biết’ là có thể được chấp nhận.

“Ông đang làm một chuyện ngu ngốc đấy... Hành vi có lợi cho kẻ địch là trọng tội. Có thể sẽ bị án tử hình... Nếu là một người dân bình thường, vậy thì ông hãy cứ làm một người dân bình thường đi sẽ tốt hơn.”

“Các người xâm hại con gái của ta... Ta làm như vậy thì có gì sai!”

Ông lão quỳ trên mặt đất khóc ròng, nhưng Sven vẫn thản nhiên nói.

“Vấn đề ở chỗ, ông có thể hiểu được sẽ có những người biết đi đầu đó và tới đây để bắt ông chứ?”

Tình cảm cá nhân chỉ như một cây tăm xỉa răng trước một con dã thú khổng lồ mang tên quốc gia. Thế nhưng vẫn có nhiều người không biết, hoặc bọn họ không muốn biết đi đầu đó.

Chỉ cần một phát súng có thể gây nên chiến tranh, nhưng để kết thúc chiến tranh, cho dù một triệu binh sĩ có bắn hết một triệu phát đạn cũng chưa chắc có thể kết thúc.

“Sven... Ông của em... có thể bị bắt sao? Em và mẹ cũng...”

Giọng nói của Jacob có phần run rẩy.

“Tôi tuyệt đối... không để chuyện đó xảy ra.”

Âm thanh đáp lại của Sven có ẩn chứa ý chí vô cùng mạnh mẽ. Nếu

Jacob xảy ra chuyện gì, một người coi cậu là bạn bè như Lud sẽ rất đau buồn. Nếu phần tử khủng bố làm chuyện gì ở trong thị trấn này, việc kinh doanh của Tockerbrot cũng sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy, Sven nhất định phải ngăn chặn chuyện này lại.

“Jacob, cậu hãy gọi điện thoại cho quân đội, cho dù ở đâu cũng được, đọc cho họ nghe mã nhận diện này, rồi nói là mình đã bị lừa hoặc là bị lợi dụng, nói chung là phải diễn vai người bị hại.”

Sven nhanh chóng viết ra một dãy số gồm mười chữ số lên tờ giấy ghi chú được dùng vào lúc ghi lại yêu cầu của khách hàng, rồi giao cho Jacob. Đó là mã nhận diện mà Lud từng dùng lúc còn làm quân nhân. Chỉ cần báo ra tên của Lud, quân đội chắc hẳn sẽ không gây khó dễ cho Jacob. Hơn nữa cho dù có lấy đầu của một ông lão bị lợi dụng, cũng chẳng có thêm được chút công trạng nào.

Vả lại, vấn đề không chỉ có vậy.

“Được rồi, nếu thế, ông lão...”

Giống như đang tra hỏi, Sven nhìn xuống ông lão hiện tại đã hiểu ra suy nghĩ của bản thân ngu ngốc đến mức nào, mới chỉ vài phút mà có cảm giác như già đi hơn chục tuổi.

“...có thể nói cho tôi biết được chứ? Người giới thiệu cho ông đơn hàng này là ai?”

Với đôi mắt màu đỏ thẫm không chớp đến một cái, Sven gặng hỏi.

Ông của Jacob chỉ bị lợi dụng, không phải là thành viên của nhóm khủng bố. Một ông lão ngây thơ đến như vậy, làm sao có thể che giấu lai lịch của bản thân cho đến tận bây giờ.

Có thể suy đoán, người biết rõ nội tâm của ông lão này cũng sinh sống

tại Organbaelz khá lâu rồi, không hề bị nghi ngờ, có thể dễ dàng lợi dụng điểm yếu của người khác — mới chính là ‘gián điệp’ thực sự.

Chương 4: Quái vật

Khoảng chừng một giờ trước, Lud chạy ra ngoài khu phố để tìm kiếm Sven, sau khi suy nghĩ và đoán rằng cô đã đi tới chỗ của Milly - cũng chính là nhà thờ - để trách mắng, nên anh quyết định hướng về phía nhà thờ.

Khi Sven tức giận, cô rất dễ đánh mất bản thân và có thể sẽ gây phiền toái cho Marlene. Vừa mới tưởng tượng tới việc Sven náo loạn ở bên trong nhà thờ, Lud không kìm được mà tái xanh cả mặt.

Anh vội vàng leo lên xe, vặn chìa khóa động cơ, tuy nhiên chỉ có âm thanh rừ rừ rừ vang lên, động cơ không khởi động. Cuối cùng một tiếng phụt phát ra, không còn nghe thấy gì nữa.

Vào lúc quan trọng như vậy mà thứ này lại hỏng! Lud không kìm được thàn than một tiếng.

Không còn cách nào khác, anh xuống xe và chạy bộ.

Con đường gồ ghề mất mười phút chạy xe, còn nếu đi bộ thì phải mất hơn ba mươi phút. Lud hiện tại đang chạy trong con hẻm vắng một bóng người. Con đường tối mịt, nhưng so với việc hành quân ban đêm lúc anh còn trong quân đội, việc này chẳng khác tản bộ là bao.

Bỗng nhiên, Lud dừng bước lại ở trên đường.

Chẳng vì nguyên nhân nào. Không, thực ra là có.

Cảm giác giống như tóc ở phía sau đang bị kéo lại. Lud cảm nhận được sự sợ hãi, kinh hoàng và định ý hòa lẫn với nhau, có vẻ như có ai đó

đang cảnh giác. Trải qua hai năm bỏ không, trực giác được rèn luyện khi còn làm binh sĩ của Lud vẫn cảnh báo đi đầu đó cho anh biết.

Anh ng ồi x ồm xuống, nín thở, che giấu sự hiện diện của bản thân, đồng thời mở rộng các giác quan.

Có người! Có vài người đàn ông đang c ầm vũ khí... Số lượng là ba... là năm người. Mặc dù họ g ần như không thay đổi vị trí, nhưng cơ thể không ngừng cử động với thái độ chẳng hề bình tĩnh.

(Đang canh chừng ư...? Nhưng đang canh chừng cái gì?)

Từ vị trí của những người đó, Lud suy đoán nơi mà bọn họ đang vây quanh. Trong đầu anh hiện lên bản đồ của khu vực xung quanh, lân cận nơi này chỉ có thể là nhà thờ của Marlene mà thôi.

(Tại sao họ lại vây quanh nhà thờ?)

Hành động của những người đàn ông này ‘tuy quen thuộc với các việc làm vũ lực, nhưng cũng chỉ là dân không chuyên’... Nói đơn giản, cũng chỉ ở mức độ một đám du côn có trang bị vũ khí mà thôi. Đây không phải là tác phong của những người nhận được sự huấn luyện chính quy của quân đội.

Trộm cướp? Không, không phải. Những kẻ đó thường rất xảo quyệt, sau khi đi đầu tra xong đối tượng mới hành động, nếu đã đi đầu tra, chẳng lẽ lại không biết nhà thờ ấy rất nghèo.

Nhưng trong lòng ngực vẫn bứt rứt không yên. Lud biết chính nhờ vào năng lực dự đoán này, nên bản thân mới có thể sống sót được cho đến hiện giờ.

Không phát ra âm thanh gì, không lay động bụi cỏ, thậm chí ngay cả không khí cũng ngưng đọng, Lud thận trọng chạy nhanh tới nhà thờ.

Ở xung quanh không có một ai, nhưng Lud vẫn rất cảnh giác, nhân khoảnh khắc mặt trăng bị mây che khuất, Lud nhảy qua cửa sổ, xâm nhập vào bên trong nhà thờ.

“.....”

Vẫn là nhà nguyện quen thuộc mà anh thường xuyên ghé qua. Không có lấy một ánh đèn, vì vậy Lud không nhận ra có điều gì kỳ lạ. Anh bước đi không một tiếng động giống như một chú mèo ở trên nền nhà cũ kỹ mà thường ngày mấy người Marlene sinh sống ở đây khi giẫm lên không tránh khỏi phát ra tiếng kéo kẹt.

“...Hồng trà?”

Có một ly hồng trà đang uống dở và không còn hơi ấm được đặt trên một chiếc ghế dài trong nhà nguyện.

Hình như có một vị khách nào đó vừa ghé qua đây? Lud nhắc chiếc ly lên, nhưng lại lỡ tay làm rớt. Mặc dù anh nhanh chóng dùng tay kia chụp lấy chiếc ly, nhưng hồng trà bên trong vẫn đổ hết ra sàn, biến thành một vũng nước màu nâu.

Nhìn chung, tại nơi này không có dấu vết ầu đả. Đầu tiên là phải nhanh chóng tìm kiếm Marlene, sau đó báo cho cô ấy biết về những người đàn ông kia. Rồi nhất định phải xin lỗi cô ấy về việc tự tiện lẻn vào đây và làm bẩn nền nhà mới được.

Ngay sau đó, mặt trăng lần nữa lộ ra từ khe hở giữa những khóm mây, ánh sáng chiếu qua khung cửa sổ bao phủ lên nhà nguyện một màu trắng xanh. Trong khi có ảo giác như đang ở dưới đáy biển, Lud lơ đãng nhìn xuống vũng hồng trà đang tràn ra trên mặt đất.

“!?”

Hồng trà chảy về phía bệ thờ. Chuyện này không có gì kỳ lạ. Ở trong cái nhà thờ cũ nát này, cho dù có chỗ mặt sàn bị nghiêng cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên, chuyện sau đó mới là vấn đề. Hồng trà chảy đến chỗ bệ thờ, không lan rộng ra thêm nữa mà biến mất giống như đang bị hút vào trong.

Lud thử nhấn nhẹ đầu ngón tay vào giữa bệ thờ và nền nhà, liền nhận ra có một chút kẽ hở.

Anh không muốn bận tâm, cũng chẳng hề suy nghĩ. Có điều, trực giác của một người từng trải qua hơn phân nửa thời niên thiếu làm quân nhân như Lud, đã nảy ra một suy đoán, và anh tập trung dồn sức vào đôi vai rồi đẩy mạnh bệ thờ. Chẳng ngờ, bệ thờ nhanh chóng trượt qua một bên, để lộ ra một không gian có thể bỏ vừa cả một chiếc quan tài xuống đó. Nằm ở bên trong là những khẩu súng trường.

“Đây là... súng trường tấn công AK21! Tại sao chúng lại có ở đây?”

Đó là súng trường của bộ binh Liên Bang August, nhưng chúng là loại súng của thời đại trước. Mặc dù là đời cũ, nhưng vẫn có thể giết người.

Tại sao? Lud buột miệng hỏi như vậy, nhưng câu trả lời chỉ có một.

Trên thực tế, những địa điểm tôn giáo như nhà thờ luôn là nơi thích hợp nhất để giấu đồ và làm chuyện bí mật.

Đây là khung cảnh thường thấy trong chiến trường. Nhà thờ này chính là một cứ điểm của tổ chức vũ trang bất hợp pháp nào đó.

“Anh Lud?”

Có âm thanh phát ra từ phía sau lưng, Lud quay đầu lại, người đang đứng ở đó là Marlene.

Lud đã xuất ngũ được hai năm. Trong khoảng thời gian này, anh luôn chôn chặt quá khứ ở trong lòng, chỉ muốn đơn thuần làm chủ của một tiệm bánh mì. Tuy nhiên, trong một tình huống bất thường như thế này, thói quen từng in sâu vào trong da thịt của Lud đã kéo anh trở lại như thời còn làm binh sĩ. Có đi đâu, anh vẫn tự huyênh hoặc mình để kiềm chế lại lời kêu gọi của thân thể.

KHÔNG, CÔ ẤY KHÔNG PHẢI LÀ KẺ ĐỊCH.

Cho dù trong tình cảnh này, chuyện như vậy làm sao có thể.

Lud giải trừ cảnh giác. Không những vậy, anh còn định nói ‘Chào buổi tối’. Nhưng Marlene lại giơ khẩu súng lục nhắm vào phần bụng không phòng bị đến mức đáng cười của anh, rồi bóp cò.

Vừa buồn cười vừa đáng thương, giống như một vở bi kịch cũng giống như một vở hài kịch.

Khi Lud khôi phục lại ý thức thì bản thân đang ngổ ở trên ghế trong một căn phòng đen kịt.

Mình đã gặp phải chuyện gì? Lud không nhớ rõ cho lắm.

Đi đâu anh biết được chỉ là bản thân hiện giờ đang ở trong một căn phòng tối mịt không có ánh sáng, ngổ trên một chiếc ghế cũ nát và phần bụng bị trúng đạn.

“Gư...”

Máu tí tách chảy ra từ vết thương.

Mặc dù máu chảy chẳng mạnh, nhưng cũng không đến mức có thể giả vờ như không để ý đến.

Cạch, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Ánh sáng tràn vào trong giấy lát, rồi cánh cửa liền đóng lại, căn phòng quay trở về với bóng tối. Có ai đó đi ngang qua anh, và châm lửa thấp sáng chiếc đèn dầu ở phía sau.

“Ufufufu, đáng thương quá nhỉ, ngài ‘Sói Bạc’?”

Đó là một tiếng cười không khác gì so với mọi khi. Chính vì thế Lud mới cảm thấy không phù hợp, hay nói đúng hơn anh có một cảm giác kỳ quái. Người đang đứng phía sau và mỉm cười là nữ tu sĩ đang duy trì nhà thờ nhỏ tại vùng ngoại ô của thị trấn, Marlene.

“Anh có vẻ không ngạc nhiên nhỉ?”

Đứng phía sau Lud đang bị trói, Marlene lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn. Nếu là người bình thường, nhất định sẽ chửi ầm lên rằng ‘Đồ phản bội’ hoặc là ‘Cô dám lừa gạt tôi’, không thì ít nhất cũng lên tiếng than thở ‘Tôi tin tưởng cô đến vậy mà’, nhưng thật đáng tiếc, một người lớn lên ở trên chiến trường như Lud vẫn giữ nguyên vẻ mặt ‘giống như mọi khi’, đến mức không coi chuyện này là hiện thực.

“Tôi chỉ không thể hiện ra mặt mà thôi.”

Đối với các binh sĩ, trong đầu họ luôn hiện lên tình cảnh tũn tẻ nhất, và nghĩ ‘Chuyện như vậy cũng có thể xảy ra’. Theo tỉ lệ, chủ nghĩa bi quan là 4, chủ nghĩa hiện thực là 6. Còn chủ nghĩa lạc quan chỉ giống như một gia vị ỉn.

“Cô là một thành viên thuộc nhóm vũ trang Pelfe à?”

Lud hỏi với giọng điệu không hề có bất kỳ cảm xúc nào như là thất vọng hay chán nản, tựa như đang nói ‘lúc còn là học sinh, tôi rất thích bóng đá’ vậy.

“Là Liên Minh Giải Phóng Pelfe.”

Giọng nói của Marlene trở nên trầm thấp và lạnh lùng hơn, Lud cảm thấy có một vật cứng đang đặt lên sau gáy. Không nghi ngờ gì đó chính là miệng súng.

“...Từ khi nào?”

“Ngay từ lúc ban đầu. Một nữ tu sĩ đáng thương sống cùng với những đứa trẻ tội nghiệp... Tuy chỉ là một mảnh lời đơn giản, nhưng rất có hiệu quả, phải không?”

“Những đứa trẻ... là lớp vỏ nguy trang... không, chúng chỉ là những công cụ của cô thôi sao?”

“Đương nhiên rồi. Nếu không phải vậy, tại sao tôi lại đi chăm sóc cho lũ nhóc của những kẻ phản bội theo phe Wiltia chứ.”

Lũ nhóc của những kẻ phản bội, chắc hẳn cô ấy đang ám chỉ Milly, con gái của dân quân từng gia nhập Wiltia.

“Vậy sao.”

Trong giọng nói của Lud không hề có chứa cảm xúc gì đặc biệt. Một giọng điệu thản nhiên, không phải là đang diễn kịch, chỉ đơn thuần là muốn xác nhận sự thật mà thôi.

“Người có biết chính sách thực dân hóa của Wiltia các người mang lại cho chúng ta những gì không!?”

Marlene những tưởng Lud sẽ trách cứ cô là kẻ xấu xa, nhưng đối với phản ứng không đúng như mong đợi đó của anh, Marlene cảm thấy bức mình, cô tiếp tục nói mặc dù Lud không hỏi.

“Không phải là thực dân hóa, mà là sáp nhập.”

Lud lên tiếng đính chính lại nhận thức sai lầm của Marlene. Hai từ mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, cho dù ở trên công pháp quốc tế cũng

là hai thứ khác biệt.

“Haha! Các người đang cố tỏ vẻ là những kẻ thống trị đầy khoan dung đúng không?”

Có đi đâu, Marlene lại trả lời theo ‘ý thích’ của riêng mình.

Thích buông ra những lời cao kiến đối với những kẻ vô tri, vậy nên mới nói: Giáo sĩ và người làm cách mạng như hai nghề sinh đôi.

Đối với ‘người Wiltia ngạo mạn và ngu ngốc’ không biết đến tội ác của bản thân, Marlene nói như muốn khiến cho Lud tự nhận ra tội lỗi đó của mình.

“Các người đã cướp đi niềm kiêu hãnh của chúng ta...”

Chính phủ Wiltia cho rằng, nếu do người Wiltia thống trị Pelfe thì không thể tránh khỏi có những cuộc nổi dậy diễn ra, vì vậy bọn họ quyết định chọn chính những người Pelfe làm lãnh đạo cấp cao trong hệ thống chính trị ở đó. Mặc dù đây là biện pháp nhằm xoa dịu lòng dân, nhưng không ngờ nó lại phản tác dụng.

Có nhiều người Pelfe lại dấy lên suy nghĩ ‘Nếu vấy đuôi nình nọt người Wiltia, mình sẽ có nhiều trái ngon để ăn’. Hối lộ công khai hoành hành khắp nơi, còn có cả người giao vợ và con gái của mình ra để đổi lấy lợi ích.

Mặc dù Wiltia nghiêm cấm đi đâu đó, liên tục thông báo hết lần này đến lần khác rằng những người nhận hối lộ sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc, nhưng việc đút lót chỉ chuyển từ trạng thái công khai sang bí mật mà thôi. Đương nhiên không phải toàn bộ người Pelfe đều như vậy. Tuy nhiên, nếu trong một nghìn người có một người như vậy, thì dựa trên tổng dân số ba mươi triệu người dân Pelfe, con số đó thực sự quá đủ để gây nên ấn tượng ‘Người Pelfe là một dân tộc thấp kém không có liêm sỉ’.

Kết quả là hình thành nên sự đối lập giữa những người Wiltia mang tư tưởng phân biệt đối xử với người Pelfe, và những người Pelfe biết rõ đi đâu đó, mang ác cảm với người Wiltia và coi họ thành ‘rốt cuộc đó cũng chỉ là những kẻ xâm chiếm’.

Đây chính là lí do Lud bị những người trong thị trấn xa lánh, và cũng là nguyên nhân những phần tử khủng bố như Marlene ra đời.

“Các người chỉ làm dây xích cổ dài hơn mà thôi, trong khi ngoài miệng thì nói ‘Ban cho chúng ta tự do!’”

Trên thực tế, cho dù dùng bất kỳ biện pháp gì, nếu muốn một dân tộc được sinh sống một cách tự do thật sự, dường như chỉ còn cách để cho họ tự lập một quốc gia của riêng mình.

“Dù vậy, cô không nghĩ đến việc là thân cận với August sẽ rất nguy hiểm sao?”

“Bọn họ sẵn lòng lắng nghe chúng ta nói chuyện.”

Marlene vòng ra phía trước, giờ khẩu súng đang cầm trên tay cho Lud thấy.

“...Người biết đây là cái gì chứ? Tên của nó là Liberator* đấy. Thật nực cười đúng không? Cho dù có tên như vậy, nhưng nó vẫn chỉ là súng.”

Trông nó giống như được tạo thành từ ống sắt, cùng với những miếng kim loại vụn và dây thép, một thứ đồ vật quá thô kệch để được gọi là súng. Chắc hẳn sẽ có người nghĩ liệu đó có phải là một món đồ chơi do một đứa trẻ con hơi thông minh và khéo tay làm ra hay không. Thay vì gọi là súng, chẳng bằng gọi nó là thiết bị nhả đạn còn đúng hơn.

“Chúng ta từng liên lạc với liên minh các quốc gia đối địch với Wiltia. Thỏa thuận là ‘Chỉ cần cho bọn ta vũ khí, bọn ta sẽ giúp các người tiêu diệt

người Wiltia'. Kết quả, câu trả lời của bọn chúng là thứ rác rưởi này đây, con người của những đại quốc các người đều cùng một giuộc!"

Trang bị có tính năng cao sẽ giúp gia tăng tỷ lệ sống sót của binh sĩ. Vì quốc gia nào cũng đều coi trọng quân đội của chính quốc gia mình nên đương nhiên là sẽ ưu tiên vũ khí có tính năng tốt nhất cho họ. Ngược lại, đối với đội du kích, loại vũ khí như vậy là đủ rồi.

"Quả thực August có thể sẵn lòng lắng nghe các cô nói chuyện, nhưng đó không phải là quốc gia sẽ tuân thủ ước định..."

Lud hiểu rất rõ cách làm việc của quốc gia đó.

"Người nói cái gì! Bọn họ không chỉ cho chúng ta rất nhiều vũ khí, mà còn dạy cho chúng ta cả cách sử dụng chúng!"

"...Ý tôi không phải vậy."

Nếu Pelfe khởi nghĩa vũ trang, August sẽ biến đó thành cái cớ để can thiệp quân sự. Cho dù Pelfe có giành được độc lập, chính quyền của họ cũng lại trở thành con rối của August mà thôi.

Còn nếu phong trào độc lập lại tiếp tục nổ ra, thứ chờ đợi bọn họ có lẽ chính là một đợt thanh trừng không chút khoan dung. Dù sao quốc gia đó cũng từng có 'thành tựu' giết chết hàng triệu người dân của mình dưới danh nghĩa 'Thống Nhất Tư Tưởng'.

Mấy người Marlene có hiểu mình đang làm cái gì không vậy?

Không, chắc chắn bọn họ hiểu. Chỉ là, không thể làm khác.

Bọn họ áp đặt toàn bộ những bất hạnh và rủi ro ở xung quanh bản thân lên một con quái vật khổng lồ không nhìn thấy bóng dáng mang tên quốc gia, để duy trì bản thân. Đứng tại góc nhìn của con quái vật, học theo suy nghĩ của thần linh, dùng cách đó để trốn tránh khỏi sự nhỏ bé của bản thân.

Nếu vậy, cho dù có nói gì cũng vô dụng. Thế nên, Lud thử làm chuyện mình có thể làm.

“Này, cô có thể nghe tôi kể một câu chuyện xưa được chứ?”

“Hả? Người định sám hối sao? Ta không phải là sư thật đâu đấy? Ta không thể làm người trung gian giúp người chuyển lời cho Chúa đâu.”

“Tôi biết.”

Ngay từ đầu Lud đã không có ý định cầu mong sự tha thứ.

Marlene vẫn giữ nguyên tư thế cặm cúi, hất cằm và nói ‘Nói gì tùy thích’.

“Tôi là binh sĩ loại thứ ba.”

“Thứ ba...? Đó là cái gì?”

Loại thứ nhất là quân tình nguyện, loại thứ hai là quân được chiêu mộ.

“Loại thứ ba là trẻ mồ côi do tai nạn chiến tranh hoặc bởi những nhân tố khác, nói chung là những đứa trẻ không còn nơi nương tựa được nhận về rồi được huấn luyện và trở thành binh sĩ.”

Gia đình của Lud là một gia đình tư sản khá giàu có, tuy nhiên do bị từ chối thanh toán nên dẫn đến phá sản. Cha lựa chọn tự sát, mẹ cũng qua đời theo cha. Chỉ còn lại mỗi mình anh.

“Aa, vậy sao, chuyện đó cũng không phải hiếm... Bởi vì ta cũng là trẻ mồ côi mà. Chuyện như vậy —”

“Ừ, vào thời điểm ấy, chuyện như vậy ở đâu cũng có thể nghe thấy.”

Lud thản nhiên nói. Chỉ là vẻ mặt vô cảm hơn một chút so với mọi khi.

“Nhưng mà, lương thực để ăn, giường để sử dụng, chăn để che thân, mái nhà để che mưa và tường để chắn gió. Nói chung, để lấy lại tiền vốn, quân đội ép tôi phải làm rất nhiều chuyện.”

Ngay từ lúc còn là trẻ con, Lud đã phải luyện tập triệt để, trải qua cuộc huấn luyện khắc nghiệt đến mức trong một trăm người chỉ còn lại một người sống sót. Khi tới độ tuổi mười ba, anh có thể giết chết vài người trưởng thành chỉ với tay không. Rồi sau đó, anh bị giao cho những công việc dơ bẩn và những nhiệm vụ rõ ràng là không thể nào thành công.

“Đó là... chuyện của sáu năm về trước. Cô biết một thành phố có tên là Lapchurika chứ?”

Một thành phố không còn trên bản đồ Không, Wiltia đã dùng Lud để làm thành phố đó biến mất khỏi thế giới này.

—Đó là chuyện trước khi Lud lái Người Máy Thợ Săn.

Lapchurika là một thành phố lớn của Vương quốc Haugen, tiếp giáp với biên giới Wiltia. Ở trong thành phố đó có tồn tại Tổ Chức Kháng Chiến Chống Wiltia. Cả dân chúng và chính phủ Haugen đều coi tổ chức này là những chiến sĩ cứu quốc, dùng sức mạnh của cả thành phố để bao che và hỗ trợ, gây trở ngại cho hoạt động quân sự của Wiltia.

Để tháo gỡ cục diện đó, Trung tướng Genitz thuộc Bộ Tư lệnh phía Tây quyết định thực thi một kế hoạch tác chiến mà ngay cả quân đội mình cũng phải ghê tởm. Đó là một chiến lược tàn sát triệt để, sử dụng pháo tàu lửa cùng với đạn pháo cháy cỡ lớn mới được phát triển, hơn nữa cả vũ khí sinh học cũng được đưa vào áp dụng.

Nói cách khác, ý định của họ là phá hủy toàn bộ một thành phố, tiêu diệt sạch những phần tử phản kháng cùng với những người dân bình thường đang sinh sống tại nơi đây.

Hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn người bị giết. Đàn ông, phụ nữ, người già, người bệnh, cha xứ, phụ nữ mang thai, phụ nữ có con, giáo viên, chủ hiệu sách, chủ cửa hàng trái cây, chủ cửa hàng cá, chủ cửa hàng

tạp hóa, và cả chủ cửa hàng bánh mì—

Lud khi đó là binh sĩ đặc nhiệm được giao lên vào trong Lapchurika để đi đầu tra về Tổ Chức Kháng Chiến. Mặc dù là binh sĩ, nhưng với vẻ ngoài là thiếu niên, Lud đã thay đổi thân phận, đóng giả làm một thiếu niên chăm chỉ, làm việc trong một cửa hàng bánh mì.

Đó là một cửa hàng bánh mì nhỏ do một người chủ lớn tuổi và cháu gái của mình cùng buôn bán. Đây cũng chính là nơi Lud được dạy nướng bánh mì.

“Cậu học rất nhanh, có năng khiếu đấy. Đặc biệt là món bánh mì lúa mạch đen này, ngon thật đấy, còn ngon hơn cả của ông của tôi làm nữa.”

“Ngon hơn cả loại bánh mì nổi tiếng của cửa hàng chúng ta nữa, ta xin chịu thua. Thế nào, Lud? Muốn cưới cháu gái ta và kế thừa cửa hàng này không?”

Công tác nguy trang của Lud rất hoàn mỹ, họ không hề nghi ngờ cậu là gián điệp, buông ra những câu vô lo vô nghĩ với cậu. Lud cũng đáp lại họ với nụ cười giả tạo.

Không hề có chút cảm giác tội lỗi nào.

Những kẻ này thật ngu ngốc, không nhận ra được bộ mặt thật của mình. Cậu ta khi đó chỉ nghĩ như vậy mà thôi.

Và cho đến ngày tác chiến, khi phục hồi lại tinh thần, Lud nhận ra bản thân đang chạy về phía cửa hàng bánh mì nằm ở bên rìa của khu vực hành động.

Ở nơi đó không còn một thứ gì. Loạt pháo tàu đầu tiên đã biến cả một khu vực thành tro bụi.

“A... Aa, aaaaaaaa!”

Lud gào thét, nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra ngoài, cào nát cơ thể mình.

Tuy trong đầu hiểu được đây là đóng giả, là giả tạo, thế nhưng ở trong lòng cậu từ lâu đã coi họ là gia đình. Mặc dù bản thân có ý định lừa gạt, thế nhưng tình cảm thân thiết đối với họ không ngờ lại dằn nảy sinh.

Nơi trú ẩn mà mình từng bị mất, lần nữa trở lại trong tay, nhưng lại bị chính bản thân phá hủy.

Ở nơi này không còn một thứ gì.

Mặc dù nhỏ và không thể nói là làm ăn phát đạt, nhưng cửa hàng bánh mì nhỏ luôn ấm áp và trung thực, đơn sơ và nỗ lực hết mình, ‘Tockerbrot’ trong quá khứ đã không còn.

“Người trông cậy vào điều gì ở ta khi kể về câu chuyện đó...”

Nghe xong câu chuyện xưa của Lud, Marlene không biết nên nói gì, chỉ có thể đáp lại bằng giọng điệu hơi khó chịu.

“Không có gì, chỉ là...”

Organbaelz có thể lặp lại vết xe đổ đó của Lapchurika, Lud chỉ muốn cho Marlene hiểu điều ấy.

Con quái vật khổng lồ mang tên quốc gia, chỉ cần nó muốn, cũng có thể tiêu diệt cả một thành phố với lý do ‘chẳng còn cách nào khác’.

Nếu Organbaelz châm ngòi cho một cuộc chiến mới, dù là Wiltia hay August cũng đâu không chút lưu tình mà xóa sổ thành phố này cùng với những người sinh sống tại đây khỏi bản đồ.

Tuy nhiên, điều Lud muốn nói cho Marlene không chỉ có vậy.

“... tôi là một con quái vật từng làm ra chuyện xấu xa như vậy. Thế

nên... hãy giết tôi đi.”

Không phải là câu chuyện của một tội nhân đang muốn xưng tội, mà vốn dĩ ngay từ đầu anh ta đã không cho mình là con người. Tự nhận bản thân là một con quái vật xấu xa, đáng lẽ nên bị con người ‘tiêu diệt’. Anh ta không nghĩ đến chuyện sẽ được chấp nhận, càng không nghĩ đến chuyện sẽ được tha thứ.

“Như lời tôi nói, tôi là một con quái vật đội lốt người. Cho dù có giết tôi, thần linh cũng không tính đây là tội ác... Vậy nên, cô hãy kết thúc tôi đi.”

“Gì chứ... Người muốn tự mình hy sinh để ta đừng ra tay với những người Wiltia khác sao? Lòng yêu nước tuyệt vời quá nhỉ!”

“Tôi không phải là người yêu nước đến mức như cô... Nhưng cũng không phải là người ghét tổ quốc.”

Lud không hề có ý định mĩa mai. Để tiếp tục sống, cần phải có sức mạnh của tổ quốc, vì vậy anh mới cống hiến thân thể và sinh mệnh của mình để đổi lấy thức ăn, mối quan hệ giữa hai bên chỉ có vậy. Lud chưa bao giờ nghĩ đến mức muốn cống hiến sinh mạng của bản thân vì tổ quốc, cho dù phải cống hiến, anh cũng muốn làm theo cách mà bản thân có thể chấp nhận.

“Vậy nên, ừm... Sau khi giết tôi, cô hãy quay trở lại làm thợ, một phần là vì những đứa trẻ.”

Lời nói này làm dao động nhẹ nội tâm của Marlene.

“Người chỉ là một tên Wiltia, đừng có mở miệng ra nói như con người!”

Merlene dùng báng súng đánh vào mặt Lud, nhưng anh không hề né

tránh, chịu đựng cú đánh đó.

“Người cho rằng nếu nói như vậy... ta sẽ không giết người ư!?”

“Khẩu súng đó có thể bắn được bao nhiêu phát đạn? Đầu tiên là bắn vào hai chân, hay đùi cũng được, nếu nhắm vào nơi có nhiều cơ, cơn đau sẽ gấp bội lần.”

Vừa nhìn thẳng vào Marlene, Lud vừa hờ hững nói.

“Phía dưới lá phổi bên phải cũng được. Nếu phổi xuất huyết, hô hấp trở nên khó khăn, cơ thể sẽ vô cùng đau đớn.”

Lud bình thường không phải là người giỏi ăn nói, nhưng không hiểu sao lại có thể lưu loát nói ra được những lời này. Có lẽ anh cảm thấy bản thân sẽ không thể nhận được một cái chết tử tế. Cả người dính đầy bùn đất và bị vứt xuống rãnh nước, đây chắc hẳn là cái chết xứng đáng nhất. Vậy nên anh mới lần lượt nói ra cái chết phù hợp với bản thân.

“Không cần người nói, ta cũng... sẽ làm như vậy...”

Nhìn thấy bàn tay run rẩy của Marlene, Lud có thể khẳng định cô gái này chưa từng giết người.

Mặc dù không thể dựa vào điều gì hay lý luận để chứng minh, nhưng nếu nói thẳng ra, cô ấy không có ‘mùi tanh của tội nghiệt’ như anh.

Vậy nên hoàn hảo lắm, Lud thầm nghĩ.

Giết chết con quái vật này, hoàn thành tâm nguyện báo thù, và sau đó cô ấy có thể quay trở lại thế giới của mình. Bởi vì Marlene vẫn còn cơ hội để quay đầu. Nếu dùng sinh mạng của con quái vật mang tên Lud Langart này để đổi lấy điều đó, đây là một cuộc trao đổi rất có hời, giống như là được mua đồ miễn phí vậy.

Vẫn trong tư thế giơ súng, bàn tay của Marlene run rẩy có vẻ không

cam tâm. Đầu ngón tay vẫn giữ trên cò súng, nhưng cô ấy lại cứng đờ người giống như một con chuột nhỏ đang bị một con rắn nhìn chăm chăm. Còn có thể nghe được cả tiếng hít thở gấp gáp.

“Chuyện đã đến nước này rồi... Tôi không còn... không còn có thể quay đầu lại được nữa... Tôi là phần tử khủng bố đấy? Đã không còn có thể sống một cuộc đời bình thường trong thế giới này nữa rồi...”

“Không sao đâu.”

Lud nói với giọng nhẹ nhàng, giống như đang khích lệ cô ấy.

“Người mang tội giết người... làm sao có thể đối mặt được với những đứa trẻ đó... Tôi vẫn luôn lừa dối chúng đấy?”

Lud biết. Những đứa trẻ mồ côi kia bị Marlene coi như lớp vỏ nguy trang. Nhưng anh hiểu những đứa trẻ đó quan trọng đến mức độ nào đối với cô ấy. Mỗi khi Milly buông lời căm ghét với Lud, Marlene đều không ngừng cúi đầu và nói ‘Đứa trẻ ấy thực ra không xấu’, anh tin về mặt đó của cô ấy không phải là giả dối.

“Tôi... vẫn luôn lừa dối những đứa trẻ đó.”

Lud nghĩ Marlene cũng giống như mình. Bản thân không thể tự nhận ra, cho đến khi mất hết tất cả mới biết được cảm xúc thật sự của mình.

Nơi mà bản thân xâm nhập vào để che giấu bản tính lạnh khốc và tàn nhẫn, thực ra lại chính là nơi mà bản thân ham muốn có được hơn hết thấy.

“Không sao đâu, trẻ con vốn rất nhạy cảm. Cho dù tôi luôn muốn kết thân, nhưng Milly vẫn nhận ra tôi là quái vật, chẳng phải sao? Nhưng cô bé lại không coi cô như vậy, nên không sao đâu. Muốn đánh lừa trẻ con, còn khó hơn cả việc dối lừa thần linh nữa.”

Bởi vì thần linh nhìn từ trên cao xuống nên thờ ơ với chuyện ở dưới chân mình, hoặc cũng có thể là họ còn chẳng thèm nhìn xuống dưới? Nói chung, những người làm việc xấu mãi mà vẫn chưa thấy bị sấm sét đánh chết.

“Nếu cô đã lừa dối một lần, vậy thì hãy lừa gạt những đứa trẻ đó tới cùng đi, cho đến khi chúng chết mới thôi. Những đứa trẻ ấy chẳng phải là đang sống cùng với Marlene, một cô sơ xinh đẹp và tốt bụng, mặc dù có kỹ năng pha h ồng trà tệ đến nỗi không thể tưởng nổi.”

“Tệ? Ể, nói dối...”

“Thật đấy, khi cho h ồng trà vào phải dùng nước thật sôi, hãm cho đến khi lá trà nở bung ra. Nhưng cô thực sự quá thiếu kiên nhẫn. Nếu gặp người thích uống h ồng trà như người Greyten, chắc chắn họ sẽ nghĩ là cô đang muốn tuyên chiến đấy.”

Đây là một cơ hội tốt, hãy nói chuyện với cô ấy lần cuối cùng đi.

Marlene đỏ mặt, có vẻ như cô ấy không nhận ra được đi ầu đó.

“...Nhưng mà, nếu như vậy, Alex sẽ không tha thứ cho tôi...”

Alex, tên của một người đàn ông. Lud không biết đó là người có quan hệ thế nào với Marlene. Người yêu? Gia đình? Cũng có thể là một nhân vật trong bi kịch ‘thường thấy’ vào thời đại đó. Hơn nữa, có thể đấy còn là một người đã cho cô ấy quyết tâm phục thù Wiltia.

“Tôi không thể đi tới chỗ của Alex, nhưng tôi có thể nhờ tử thần chuyển lời, nói với người đó ‘Đừng tức giận với cô’.”

Đúng là một trò đùa tệ hại.

Tự mình thừa nhận đi ầu này cũng thật thảm hại, nhưng đây vốn là vấn đề thuộc về sở thích của mỗi người, chẳng còn cách nào khác.

Marlene chĩa súng vào giữa mi tâm của Lud. Đây là khoảng cách không thể bắn hụt, chắc chắn sẽ chết. Sau đó, cô ấy bóp cò. Tiếng súng vang lên trong căn phòng.

“Oaaaaaaa!”

Marlene làm rơi súng, rồi òa khóc như một đứa trẻ.

Hối hận, tức giận, bi thương... đó là một tiếng khóc hỗn hợp nhiều loại cảm xúc khác nhau.

Viên đạn không trúng Lud, mà đục một lỗ nhỏ trên bức tường phía sau.

“Marlene, quả nhiên cô là ‘con người’.”

Lud bình tĩnh nói. Đây không phải là chế nhạo.

Dựa vào ý chí của bản thân, cô ấy đã từ chối việc giết người - cũng chính là từ chối trở thành quái vật - không bị sự nghiệp chính nghĩa đi đầu khiên, chống cự và vượt qua được giới tuyến đó.

Cô mạnh mẽ hơn tôi nhiều. Lud nghĩ như vậy từ tận đáy lòng.

“Im đi! Im đi, tên khốn kiếp này! Luôn luôn làm cái vẻ mặt sưng sứa đó! Lần nào cũng từ chối uống trà là bởi vì rất khó uống phải không? Nói đi chứ, tên khốn kiếp này! Một người như người... cho dù không phải là người Wiltia, ta cũng vô cùng căm ghét!”

Ngay cả cách nói chuyện cũng giống như một đứa trẻ vậy. Lud rất muốn lộ ra một khuôn mặt cười. Mặc dù bị nói là mình rất đáng ghét, nhưng không hiểu sao bản thân lại cảm thấy vui mừng.

Khi Lud đang định nói gì đó với Marlene thì cánh cửa chợt mở ra, một nhân vật xuất hiện chặn đứng lời nói còn chưa ra khỏi cổ họng của anh.

“Cô đang làm gì thế, Marlene?”

Đó là ba người đàn ông. Hai người phía sau đang cầm loại súng trường

tấn công giống như những khẩu súng ở bên trong nhà nguyện. Có lẽ đây là đồng bọn của Marlene, thành viên của ‘Liên Minh Giải Phóng Pelfe’.

Tuy nhiên, chỉ có duy nhất người đàn ông đứng trước là tỏa ra một bầu không khí khác hẳn. Giống như Lud trước đây, trên người ông ta tỏa ra mùi của một kẻ giết chóc để đổi lấy thức ăn.

“Ô...Ông Dolchev...”

Marlene gọi tên của người đàn ông đó với giọng run rẩy.

“Rất vui được gặp, ‘Sói Bạc’, ngay cả ở nước ta, tên của cậu cũng rất nổi tiếng đấy. Thật vinh hạnh khi được gặp một trong mười người đi đầu khiến Người Máy Thợ Săn hàng đầu của Wiltia.”

Trái ngược với lời nói, gương mặt của người đàn ông mang tên Dolchev tỏ ra vô cảm và khó gần, đến mức khiến cho người khác tưởng tượng nếu lột lớp da mặt của ông ta ra thì ở bên trong không phải là một bộ khung sắt đấy chứ?

“Ông chính là kẻ chủ mưu bày trò nghịch ngợm cho những người ngoài nghề này sao?”

“Tôi chỉ dạy cho những người bị áp bức một vài phương pháp giành được tự do mà thôi.”

“Nói nghe hay đấy...”

Người đàn ông này hẳn là gián điệp của August, đưa vũ khí và dạy phương pháp chiến đấu cho ‘Liên Minh Giải Phóng Pelfe’. Là kẻ chủ mưu trong chuyện cưỡng ép những loài động vật ăn cỏ mọc ra răng nanh.

“Marlene, cô đã nói là muốn giết người đàn ông này bằng chính tay mình nên tôi mới giao cho cô... nhưng rốt cuộc có vẻ cô chỉ phù hợp để làm người trông coi vũ khí thôi nhỉ.”

Hình như đang muốn tỏ vẻ thất vọng, Dolchev cố tình nhún vai một cái. Tuy nhiên, cho dù là con rối dây do những người biểu diễn đường phố mới vào nghề đi đâu khiến cũng còn cử động tốt hơn ông ta.

Ngay từ đầu người đàn ông này có vẻ đã không trông mong gì vào Marlene, hay nói đúng hơn là không tin tưởng gì vào ‘Liên Minh Giải Phóng Pelfe’.

“Không phải, ông Dolchev! Để hắc sống sót sẽ có tác dụng hơn...”

Marlene muốn thanh minh, nhưng trước khi kịp dứt lời, cô ấy đã bị Dolchev cho một cái bạt tai.

“Ta đến là để thực hiện những đi đâu chính cuối cùng cho T-3II, còn các người hãy ‘trừ khử’ con sói này đi.”

Sau khi ra lệnh cho hai người đàn ông ở phía sau, Dolchev rời khỏi căn phòng.

Bị ngã dưới nền nhà, má của Marlene sưng phù, hình như miệng còn đang bị rách, có máu chảy ra từ khóe miệng.

“Này, để cho ta giết hắc! Đây sẽ là điểm sáng trong cuộc đời của ta!”

“Ngớ ngẩn, người giết hắc trước phải là ta. Khẩu súng yêu quý của ta đang rất muốn phun lửa đây!”

Vừa nãy bởi vì Dolchev vẫn còn ở đây nên hai người này tỏ ra rất ngoan ngoãn, nhưng khi ông ta đi rồi thì họ lại bắt đầu tranh cãi nhau xem ai sẽ là người giết Lud, hết như hai đứa trẻ con đang giành nhau thứ tự chơi bóng.

“Này, con sói khốn kiếp! Cho dù muốn trốn cũng không trốn được, đúng không? Kỹ thuật trốn của ta dù là khúc gỗ hay bó rơm cũng đều cột chặt được đấy, nào, hú vài tiếng xem nào? Nếu làm cho bọn ta vui lòng, có

thể bọn ta sẽ suy nghĩ mà ban cho người một cái chết không đau đớn.”

Con người rất sợ chết. Chính bởi vậy con người mới theo đuổi quyên quyết định sự sống và cái chết. Cho dù là sinh mệnh của kẻ khác, nếu có thể tự do quyết định thì đều khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ giống như mình đã trở thành thần linh vậy. Tuy đó là một sự thật dơ bẩn, nhưng con người chính là loài động vật luôn cảm thấy sảng khoái khi khiến cho người khác phải chịu đựng điều mà mình không muốn xảy đến với bản thân.

Nhưng đáng tiếc là Lud không đáp lại lòng mong đợi của chúng. Anh chỉ im lặng, không nói một câu nào, chờ đợi thời cơ đến.

“Này, nói gì đi chứ. Này!”

Một người đàn ông dùng báng súng đánh vào mặt Lud.

“...Chính người trói ta vào ghế sao?”

“Ừ, đúng vậy đấy? Tay đau hả? Xin lỗi nhé~?”

Người đàn ông nói như vậy và cười cợt với đồng bọn của mình.

“Cho người một lời khuyên. Khi trói người, đừng thắt nút ở cổ tay mà hãy thắt vào giữa hai ngón tay cái ấy.”

Lud giờ hai cánh tay đáng lẽ là đang bị trói lên. Ở trong lòng bàn tay là sợi dây thừng có lẽ đã bị tuột từ lâu.

“Hả?”

Hai người đàn ông kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Đúng là bọn họ đã cột chặt Lud đến mức ngay cả mạch máu cũng không thể lưu thông bình thường, đến mức bó rơm hay khúc gỗ cũng phải vỡ nát. Có đi đâu, cách trói ấy không thể trói được con người. Bởi vì con người khác với gỗ và rơm, biết được cách ‘cởi dây thừng’.

Một trong hai người vội vàng chĩa súng về phía Lud, nhưng trước khi đó, Lud đã nhanh chóng đâm ngón tay vào giữa các khớp xương của bàn tay đang chuẩn bị bóp cò súng. Không hề liên quan đến ý chí của cá nhân, mà do lực tác động lên cơ thể sống khiến cho người đàn ông đó phải buông lỏng bàn tay ra.

Nhanh chóng cướp lấy khẩu súng mà người đàn ông làm rơi. Không phải là để báo thù đòn tấn công ban nãy, mà Lud chỉ dùng báng súng quét ngang mặt và đánh ngất hẳn. Sau đấy vẫn giữ nguyên tư thế cầm súng, anh áp sát người đàn ông còn lại, dí miệng súng sát vào đùi tên đó và bóp cò.

Đây được gọi là ống giảm thanh cơ thể người. Đưa miệng súng áp sát cơ thể và bóp cò, da thịt sẽ thay cho tường cách âm, ngăn chặn tiếng súng phát ra. Trong phòng không lộ ra một tiếng động nào.

“———Ga!?”

Trước khi người đàn ông kêu lên thảm thiết, Lud nhanh chóng dùng khuỷu tay đánh vào cổ của hắn, làm ngất đi ngay lập tức.

“Hả...!?”

Marlene chứng kiến toàn bộ cảnh tượng, cho đến khi cô ấy có thể phát ra âm thanh kinh ngạc đó thì toàn bộ cũng đã kết thúc.

Thân thủ nhanh như gió. Trước khi có được biệt hiệu khoa trương là ‘Sói Bạc’, Lud từng tham gia huấn luyện phương pháp chiến đấu cận chiến này.

Cho dù là phần tử khủng bố hay đội quân du kích, cũng đều là những kẻ nghiệp dư mới chỉ học được một vài ba mảnh khóc bên ngoài. Nguyên nhân Lud vẫn chưa hành động chính là bởi vì đang chờ đợi dân chuyên

Dolchev rời đi xa đến khoảng cách không còn có thể nghe thấy được âm thanh trong phòng.

“Lud... Ngay từ lúc đầu anh đã cởi được dây trói rồi à!”

“Không... Là từ lúc cô thu hút sự chú ý của gã đàn ông kia... tên là Dolchev đúng không? Tôi mới mở kịp dây trói.”

Mặc dù chỉ mất có vài giây, nhưng tạm chưa nói tới phần tử khủng bố và kẻ nghiệp dư, muốn lừa gạt binh sĩ chuyên nghiệp thực sự là rất khó.

“Nói vậy... À ừm... Anh thật sự nghiêm túc... khi nói... ‘Hãy giết tôi’ sao?”

“Là thực lòng đấy... Tôi không khôn khéo đến mức có thể diễn kịch để lừa gạt người khác.”

Trước đây khi còn thực hiện công tác gián điệp, Lud nắm vững rất nhiều kỹ thuật lừa gạt người khác, nhưng kể từ sau sự kiện tại Lapchurika, anh không còn có thể diễn kịch được nữa. Nguyên nhân Lud bị đuổi khỏi đội đặc nhiệm và trở thành người lái Người Máy Thợ Săn của quân đội chính quy ngoại trừ do cấp trên khi ấy kéo qua, phần lớn là vì anh không còn có thể hoàn thành nhiệm vụ và bị coi là ‘vô dụng’.

“Nếu có thể diễn kịch, tôi đã học được cách nở nụ cười kinh doanh rồi.”

Khóe miệng hơi cong, trên gương mặt hiện lên một nụ cười... giống như đang tự giễu.

“Anh ngớ ngẩn à... Nếu như... anh chết rồi, sẽ không còn cửa hàng bánh mì đâu đấy?”

“Đúng vậy... Nhưng cho dù tôi có dùng vũ lực để đánh ngã cô, làm kẻ xấu và đặc chí... Tôi cũng không nghĩ là mình có thể tiếp tục kinh doanh

cửa hàng bánh mì được nữa.”

Lud có việc mà mình muốn làm, có lí do để tiếp tục sống. Nhưng nếu anh có thể cứu được Marlene đang sa chân vào một thế giới giống như anh, cho dù bản thân có chết cũng không đáng tiếc.

“Hơn cả, cô bé Milly sẽ không bao giờ chịu ăn bánh mì do tôi làm ra. Tôi thực sự không muốn kết cục như vậy.”

Lud không coi nhẹ tính mạng của bản thân. Nhưng khi đã nếm trải sự đau khổ đó một lần, anh không muốn người khác cũng phải chịu đựng đi đâu ấy giống như mình.

“Anh...”

Đối với người đàn ông vứt bỏ cả tính mạng của bản thân vì một lí do như vậy, Marlene không biết nên nói gì mới phải, lộ ra vẻ mặt như sắp khóc đến nơi.

“...Anh có biết bánh táo không?”

Giống như cuối cùng cũng tìm ra được đề tài, cô ấy nói.

“Bánh táo?”

Tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng Lud vẫn nghiêm túc suy nghĩ.

“Là loại bánh táo ngàn lớp à...? Đó là loại bánh cho bơ vào trong bột bánh mì và cán mỏng, rồi sau đấy lặp lại nhiều lần...”

“Tôi nghĩ chắc là đúng rồi... Đứa trẻ đó, Milly từng nói là rất thích ăn bánh táo. Mặc dù quên mất là khi nào, nhưng tôi nhớ là mình từng nghe thấy cô bé nói như vậy một lần.”

“Thật sao!?”

Lud không kìm được mừng rỡ hỏi.

Mặc dù Milly lần nào cũng nhìn mình với ánh mắt căm ghét, nhưng

nếu là loại bánh ưa thích, có thể cô bé sẽ quên mất thù hận và ăn nó.

“Táo... là loại táo được đun lên giống như Apple pie* à... Thay vì làm quá ngọt, có chút vị chua sẽ ngon hơn... Mình phải nhanh chóng ghé qua nhà nông mới được...!”

Với vẻ mặt hưng phấn, Lud đang lên ý tưởng thực hiện món bánh táo ngàn lớp. Nhìn khuôn mặt của anh trông chẳng hề giống một cựu phi công Người Máy Thợ Săn chút nào, cũng không hề giống một binh sĩ đặc nhiệm chuyên thực hiện những công việc dơ bẩn, mà chỉ đơn thuần là một chủ cửa hàng bánh mì ở vùng thôn quê.

“Mình phải thử ngay lập tức mới được... Nếu có thêm mùi thơm sẽ càng kích thích cảm giác muốn ăn hơn. Thử dùng thêm chút rượu mùi* đi... Ừm.”

Sau khi lên kế hoạch xong, Lud gạt đầu rồi nhìn sang Marlene.

“Này Marlene... ‘Liên Minh Giải Phóng Pelfe’ và cả gã Dolchev kia, có âm mưu gì?”

“Hình như bọn chúng định tấn công khu mỏ Berun. Tuy nhiên không phải là khu mỏ thứ nhất hiện đang được khai thác, mà là khu mỏ thứ hai đang đi vào khai thác thử nghiệm... Mặc dù tôi không rõ tình hình cho lắm, nhưng nghe nói là phát hiện thấy mỏ quặng đá Rezan ở đó.”

Đá Rezan là một loại khoáng chất vô cùng quý hiếm, tỏa ra màu đỏ như máu, không bị ăn mòn, có thể chịu đựng được mọi loại va đập. Thậm chí còn có tin đồn chúng là trái tim của ‘Long tộc’ tồn tại từ thời cổ đại và đã hóa thành khoáng vật.

“Thì ra là thế. Nếu phá hủy được nơi đó, quả thực có thể gây nên một tổn thất không hề nhỏ cho Wiltia...”

Trong quá khứ, đá Rezan ngoại trừ được dùng làm đồ trang sức ra không còn có công dụng nào khác, nhưng những năm gần đây, một nhà khoa học có biệt danh là ‘Pháp Sư’ đã phát hiện được cách sử dụng ngoài sức tưởng tượng của nó, đó là làm ‘trái tim’ cho Người Máy Thợ Săn... vật liệu chính của lò phản ứng Rezanium.

Chiến tranh vừa mới kết thúc. Tuy nhiên, để đề phòng cho cuộc chiến tiếp theo và cuộc chiến tiếp theo nữa, Wiltia vẫn không ngừng tiến hành việc phát triển vũ khí và những tư tưởng chiến thuật mới. Người Máy Thợ Săn là vũ khí mới, vẫn còn rất nhiều thứ cần phải phát triển và cải tiến. Mà ‘trái tim’ của Người Máy Thợ Săn, đá Rezan cho dù có bao nhiêu cũng không đủ.

“Khi bọn họ thực hiện kế hoạch đó, nếu làm không tốt, có thể hủy diệt cả khu mỏ...”

Organbaelz là thị trấn mỏ. Khai thác mỏ là ngành nghề chính của thị trấn, nếu như không còn khu mỏ, dòng người và sự lưu thông vật tư sẽ bị trì trệ, chức năng của thị trấn cũng bị giảm mạnh.

“Nếu chuyện đó xảy ra, hậu quả vô cùng khó lường... Cửa hàng cũng sẽ phải đóng cửa đấy...”

Những đứa trẻ của nhà thờ có lẽ sẽ không bị coi là tòng phạm với phần tử khủng bố. Nếu may mắn, chúng có thể sẽ được những nơi khác thu nhận. Còn nếu tởn tể, chúng có thể sẽ trở thành trẻ lang thang và phải kiếm sống ở bên đường.

Khó khăn lắm mới xuất hiện khả năng Milly sẽ ăn bánh do mình làm ra, nhưng toàn bộ có thể trở thành bọt nước.

“Marlene... Xin lỗi, nhưng tôi nhất định phải ngăn chặn kế hoạch của bọn họ.”

“Bởi vì... rốt cuộc anh vẫn là quân nhân sao? Để cứu mỗi nguy của quốc gia...?”

Nghe thấy Lud nói như vậy, Marlene quay sang nhìn và chắt vấn.

“Không... Tôi không còn là quân nhân từ rất lâu rồi. Chỉ là chủ của một cửa hàng bánh mì bình thường. Với tư cách này, tôi nhất định phải ngăn chặn hành vi gây hại cho việc kinh doanh của mình.”

Những thứ như ‘vì chính nghĩa’, Lud chẳng hề quan tâm tới.

“V...Vậy sao...”

Câu trả lời đó có vẻ như rất hợp với ‘ý thích’ của cô ấy. Marlene vui vẻ mỉm cười, nắm chặt tay Lud.

“Nếu vậy... tôi cũng muốn bảo vệ thị trấn này, bảo vệ những đứa trẻ tại nhà thờ này với tư cách là sơ...!”

Với một bên má sưng vù, đôi mắt đẫm lệ, Marlene nở nụ cười. Đó là nụ cười quyến rũ nhất của cô ấy mà Lud từng nhìn thấy trước giờ.

Chương 5: Trận đánh tại khu mỏ Berun

Lud và Marlene rời khỏi căn phòng mà bọn chúng dùng để giam anh. Dolchev hình như đã đi về phía khu mỏ, chỉ để hai, ba binh sĩ ở lại chờ đợi mệnh lệnh. Kỹ năng của những người đó vốn thấp, còn không hề phát hiện ra việc Lud trốn thoát, vì vậy chưa đầy mười phút, anh đã khiến cho toàn bộ bọn chúng không còn khả năng chiến đấu.

“Như vậy là được rồi...”

Lud dùng dây thừng trói đám binh sĩ đó lại, khiến cho bọn chúng không thể cử động. Không phải là cách trói nửa vời như bọn chúng đã dùng để trói anh. Ít ra, đối với những người nghiệp dư này, cho dù vùng vẫy đến bình minh cũng không thể thoát được.

“Lud!”

Lúc này, Marlene xuất hiện với gương mặt tái mét.

“Có chuyện gì thế!? Chẳng lẽ, những đứa trẻ...”

Sau khi thoát ra, đi đầu Lud quan tâm nhất là những đứa trẻ ở trong nhà thờ. Những đứa trẻ ấy bị tập trung vào một chỗ và cho uống thuốc mê khiến bất tỉnh.

“Mọi người không có vấn đề gì, nhưng... Milly, chỉ có đứa trẻ đó là không thấy...”

“.....?!”

Milly đáng lẽ là đang bị nhốt ở trong nhà kho phía sau cùng với những

đưa trẻ khác mới đúng, nhưng khi Marlene đi tới đó xác nhận thì không thấy cô bé đâu.

“Bị mang đi rồi à...? Chẳng lẽ bọn chúng muốn dùng cô bé làm con tin...?”

Làm khiên thịt cho cuộc tấn công tại khu mỏ? Trong đầu Lud hiện lên suy đoán xấu nhất.

Cho dù trong những binh sĩ được huấn luyện, cũng có rất ít người có thể không hề lưỡng lự khi giết những đứa trẻ được dùng làm khiên.

(Nhưng mà, thật kỳ lạ... Tại sao chỉ có một người?)

Trước hết, ở khu mỏ chỉ có người canh gác, không có quân đội chính chuyên đóng quân. Cho dù không dùng con tin, chỉ cần có được số người và trang bị tương đối, sẽ có thể dễ dàng hạ gục được những người ở đó.

“Dù thế nào, chúng ta hãy mau tới cứu Milly đi! Tôi có một dự cảm không lành...”

Cảm nhận được có điều gì đó vô cùng đen tối vượt quá sự tưởng tượng của bản thân, Lud nói như vậy với Marlene. Mặc dù muốn đuổi theo Dolchev và đến sớm hơn gã một chút, nhưng hai người dù thế nào cũng không thể tới khu mỏ kịp lúc. Theo lời của Marlene, bọn chúng còn chuẩn bị cả xe moóc dùng để vận chuyển bộ binh. Đi bộ hoàn toàn không có khả năng đuổi kịp.

“Ông~ chủ~...”

Lúc này, Lud nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Sau khi quay đầu về phía âm thanh phát ra, anh thấy Sven đang lái chiếc xe tải tàn tạ, chạy lướt đi trên con đường hướng về phía bọn họ. Sau khi xác nhận đúng là Lud xong, cô ấy liền vui mừng vẫy tay.

“Ông chủ, anh không sao chứ!”

Sven nhảy xuống từ ghế lái, bước lại gần Lud với vẻ mặt yên tâm. Từ giọng điệu của cô, có vẻ như cũng biết được chuyện lần này thông qua một vài cách thức nào đó.

“Ông chủ! Anh bị thương à!?”

Nhìn thấy vết thương ở ngang bụng của Lud, Sven kêu lên một tiếng như rên rỉ.

“A, cái này...”

Viên đạn mặc dù đã được lấy ra, vết thương cũng được sơ cứu qua, nhưng máu vẫn thấm ra lớp vải đang quấn ở ngang hông. Bởi vì viên đạn có đường kính nhỏ nên vết thương không sâu và lớn lắm. Tuy có hơi đau nhức một chút, nhưng chỉ ở mức độ thế này cũng không gây trở ngại cho hành động. Thực tế, cho dù không cần sử dụng súng, Lud vẫn có thể khiến cho toàn bộ binh sĩ còn lại trong nhà thờ không còn khả năng chiến đấu, vậy nên cũng không có vấn đề gì.

“Ô, thật đáng thương...”

Sven nhìn vết thương với vẻ mặt gần như sắp khóc. Sau đó, bóng dáng của Marlene lọt vào trong tầm mắt của cô.

“Là người à... Là người làm cho ông chủ bị thương à!!”

“Kyaa!?”

Sven hùng hực lửa giận, nhảy xổ vào Marlene.

“Dám làm chuyện như vậy, con khốn này!”

Với vẻ mặt giống như dã thú đang nhe nanh, Sven giơ cánh tay lên như muốn đâm người.

“Dừng lại, Sven!!”

“Ông chủ! Người phụ nữ này đang lừa gạt anh đấy! Không chỉ vậy, cô ta còn xúi giục cả ông của cậu Jacob nữa, đó là một người phụ nữ rất xấu xa đấy!”

Cơn tức giận mà Sven đang thể hiện ra còn ác liệt hơn cả lúc ban ngày đối với Milly. Marlene không bị dọa đến ngất xỉu cũng coi như là kỳ tích.

“Dừng lại đi, Sven! Tôi biết, bởi vì tôi biết hết rồi!”

Để ngăn Sven lại, Lud ôm cô ấy từ phía sau.

“Fueeeeee? Ô... Ông chủ...”

Về mặt đến cả ác ma dưới địa ngục cũng phải run rẩy của Sven ngay lập tức biến thành đỏ bừng, cả người xụi lơ giống như bị mất hết sức lực.

“X... Xin, xin, xin, xin, xin anh hãy buông, buông, buông ra đi!!!”

Cho dù là vậy, Sven vẫn cố gắng dùng sức mạnh của sự tức giận để chống lại, tuy nhiên những ngón tay giống như móng vuốt đang bấu trên vai Marlene cũng phải vô lực buông ra.

“Tôi đã biết đi đâu đó rồi. Nhưng cô ấy không còn ý chí chiến đấu, nên không sao đâu.”

“Nhưng, nhưng, nhưng mà~...”

Sven vẫn còn muốn phản bác.

Lud nhẹ nhàng xoa dịu để cô bình tĩnh hơn.

“Đã không sao rồi.”

Anh chậm rãi nói từng chữ, giống như đang cầu nguyện.

“E... Em... hiểu... rồi...”

Tuy khó có thể nuốt trôi được chuyện này, nhưng Sven vẫn đáp lại với ý chấp nhận mặc dù không được tình nguyện cho lắm.

“Phù...”

Lud yên tâm thở phào một hơi, hơi thở lướt qua bên tai Sven.

“Hyaa!? A, a ưm... Ông chủ... Ừm... Em hiểu rồi... vậy nên... cái kia...”

“A, xin lỗi...!”

Bộ dạng của hai người giống như Lud đang nhẹ nhàng ôm Sven từ phía sau và thì thầm ở bên tai. Mặc dù đây chỉ là chuyện trong chốc lát, có đi đâu cũng rất tích cực.

“Mà... Nếu ông chủ vẫn khẳng định muốn giữ nguyên tư thế này với em, cũng không sao đâu...”

“Sven?”

Nghe thấy tiếng thì thầm của Sven, Lud không hiểu cô đang nói gì cho lắm.

“...Nhưng bây giờ không phải là lúc cho chuyện đó!”

Dường như cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, Sven đứng thẳng người, khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Nói chung! Em đã liên lạc với quân đội rồi. Ông chủ không cần phải liên quan đến việc này thêm nữa. Chúng ta hãy nhanh chóng chạy tới chỗ an toàn đi.”

“Không, tôi không thể làm thế...”

Lud kể lại sơ qua tình hình cho Sven.

“Nhưng, đó không phải là chuyện mà ông chủ nên nhúng tay vào... Anh...”

...Không còn là quân nhân. Anh không còn nghĩa vụ phải chiến đấu. Mà, nếu đã là một con người bình thường, anh được phép chạy trốn khỏi

chiến trường.

Vẻ mặt của Sven tựa như đang muốn nói đi ầu đó.

“Bọn chúng mang theo cả Milly đi r ấ... Đội khổng chế của quân đội cho dù có thể tiêu diệt phần tử khủng bố, nhưng không có trách nhiệm đảm bảo tính mạng của con tin.”

“Nhưng mà...”

Sven túm chặt mép váy, cúi đầu với vẻ mặt đau khổ.

“Em hiểu r ấ... Nếu vậy, xin hãy cho em đi cùng!”

“Hả!? Nhưng mà, nguy hiểm...”

“Em là người h ầu ngoan ngoãn của Lud Langart - ông chủ của cửa hàng Tockerbrot! Bất kể ông chủ đi tới nơi nào, cho dù là tận cùng trái đất, dưới đáy biển hay phía trên bầu trời, đi cùng với anh chính là nghĩa vụ của em! Nếu anh vẫn không chịu cho em theo cùng...!”

Sven trợn to đôi mắt đỏ, tiến sát lại gần Lud, tỏa ra áp lực như muốn nói ‘Nếu không cho phép, em buộc phải dùng vũ lực’.

Lud nhớ lại chuyện xảy ra tại khu mỏ. Nếu cô ấy dùng hết sức, bản thân anh cũng không đủ tự tin có thể chống lại.

“Được r ấ... Tôi hiểu r ấ!”

Ngoại trừ đ ồng ý ra, Lud không còn sự lựa chọn nào khác.

Chiếc xe tải chạy về phía khu mỏ.

Nếu đi trên con đường chính, Lud không thể đuổi kịp đối phương, vì vậy anh đành phải đạp chân ga của chiếc xe tải tàn tạ lái trên con đường tắt vô cùng gập ghềnh, vừa nảy lên nảy xuống vừa gấp rút đuổi theo.

“Aagaga...!? Gượng đã. Không... không thể chậm hơn một chút được

à!!”

Chiếc xe tải chỉ có thể ngồi được hai người, người ngồi ở trên ghế lái là Sven, người ngồi ở ghế phụ lái là Lud. Còn người ngồi ở trong thùng xe là Marlene đang rên rỉ phàn nàn.

“Nếu không thích, xin mời cứ việc xuống xe, đừng khùng bố!”

“Là cừu, cừu!!”

Nghe có vẻ Sven vẫn còn một chút, không, còn thù rất dai, Marlene lên tiếng phản bác lời nói móc của cô ấy.

“Cho dù cô đi theo cũng không làm được gì đâu.”

Marlene chỉ là một con người bình thường. Mặc dù từng gia nhập tổ chức khùng bố, nhưng cô ấy chỉ là người trông coi vũ khí, không khác người bình thường là bao. Sven đã phản đối cho cô ấy đi cùng, nhưng khi Marlene phân trần ‘Muốn được nhìn thấy đi đầu mà mình đã cố gắng cho đến giây phút cuối cùng’, và được Lud chấp nhận.

(Người chủ nhân này đúng là toàn muốn gánh thêm phiền toái.)

“Ông chủ, bây giờ em xin đóng góp ý kiến, chúng ta hãy ném bà sơ giả mạo ở phía sau xuống xe đi.”

“Bản thân cô ấy muốn đi mà... Không sao, tôi có thể bảo vệ cô ấy.”

(Đó mới là vấn đề đấy...)

Thứ ưu tiên hàng đầu của Sven là ‘Không được để Lud bị thương cho dù chỉ là một sợi tóc’. Cho nên cô không thể chịu đựng được việc Lud tự mình nhảy vào nguy hiểm như vậy. Hơn nữa, lí do của anh lại là vì bảo vệ một người nữ khác ngoài bản thân, khiến cho Sven lại càng khó có thể chấp nhận —

“Bởi vậy! Mới nói là không phải mà!”

“Uwaaa!? Có chuyện gì thế, Sven?”

“Không... không có gì...”

Mặc dù cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng đầu óc lại bắt đầu có những suy nghĩ ‘xác láo’, khiến cho Sven cảm thấy khó hiểu. Xét về năng lực chiến đấu của hai người, cho dù Lud là cựu binh sĩ đặc nhiệm, Sven vẫn mạnh hơn một cách áp đảo. Tuy nhiên, cô vẫn có suy nghĩ ‘Muốn là người được Lud bảo vệ nhất’.

(Mình thực sự... đang suy nghĩ cái gì vậy...)

Sven không kịp được cảm thấy căm ghét chính mình.

“Mà, Sven này... Bọn chúng thực sự mang theo T-3II tới sao?”

“Chắc chắn, không sai đâu. Em đã hỏi từ người tu sửa nó mà.”

T-3II được ông của Jacob nhận tu sửa chính là chiếc xe tăng đặc biệt dùng cho nhiều loại mục đích được Liên Bang August phát triển. Cũng là một trong số ít những vũ khí có thể chống lại Người Máy Thợ Săn hiện tại.

Đối với Sven mà nói, với tư cách là Người Máy Thợ Săn, đó là một điều cực kỳ không vui. Quả thực T-3II cũng được gắn AI, nhưng nếu so sánh với Người Máy Thợ Săn, chúng nguyên thủy đến cực điểm. Do đó, tính tin cậy, tính ổn định, tính đa dụng, tính đa dạng, cho dù là cái nào Người Máy Thợ Săn cũng đều vượt trội hơn.

Vốn dĩ được đánh giá là ‘Có thể chống lại’ cũng chính bởi một chiếc T-3II có sức chiến đấu ngang với một trung đội bộ binh, và khoảng ba chiếc xe tăng bình thường. Còn một Người Máy Thợ Săn có thể chống lại được mười chiếc xe tăng bình thường. Bởi vậy, theo cách tính toán cực kỳ nguyên thủy thì cần phải phái ra ba chiếc T-3II mới chống lại được một

Người Máy Thợ Săn.

Trên thực tế, chỉ là ‘tốt hơn so với những loại vũ khí khác’ mà thôi. Tuy nhiên, cho dù những món vũ khí đó thô kệch hơn so với Người Máy Thợ Săn, nhưng chúng vẫn mạnh mẽ hơn nhiều so với thân thể máu thịt của con người.

“Tại sao bọn chúng lại mang thứ như vậy tới...”

Lud đặt tay lên cằm suy nghĩ.

“Nếu đây là chiến lược của những kẻ nghiệp dư thì còn có thể hiểu, thế nhưng... Dolchev... tên đó là một binh sĩ chuyên nghiệp được phái đến từ phương Bắc. Chẳng lẽ còn có mục đích khác ngoài trấn áp khu mỏ...?”

“Cho dù suy đoán được mục đích của bọn chúng thì cũng chẳng đi đến đâu cả. Thông tin quá ít. Đi đầu đầu tiên chúng ta cần làm là trấn áp đám người đó.”

Một tay cầm vô lăng, Sven dùng một tay khác với lấy khẩu súng trường được đặt ở ngay bên cạnh. Đó là vũ khí của những người bị bắt trời tại nhà thờ.

“Tuy chỉ là loại vũ khí thô sơ, nhưng xin ông chủ hãy cầm lấy đi. Anh chắc là biết cách sử dụng chứ?”

Theo lời Marlene nói, đội quân đang hướng về phía khu mỏ ngoại trừ Dolchev và người đi đầu khiển T-3II ra, còn có thêm khoảng mười bộ binh.

Không còn có thể đánh lén như lúc ở trong nhà thờ. Cho dù là Lud, muốn dùng tay không hạ gục cả một đội ngũ khủng bố có trang bị vũ khí cũng rất khó khăn. Nhưng nếu có vũ khí, Lud chắc chắn sẽ không thua.

“Sven... Xin lỗi, nhưng... tôi không muốn dùng thứ này...”

“Ông chủ, anh đang nói đi đầu ngốc nghếch gì vậy!?”

Sven lớn giọng nói như thể nghe thấy chuyện gì đó khó tin.

“Anh đang lo cho đối phương à!? Anh có biết những kẻ đó đang định làm gì không!? Hơn nữa, ông chủ, anh suýt nữa thì bị giết đấy... Nếu vậy...”

“Cho dù là thế, tôi vẫn không muốn dùng...”

Vừa nhìn vào hai bàn tay của mình, Lud vừa nói với âm thanh giống như đang ép ra khỏi miệng.

“Ban nãy là lần đầu tiên tôi nổ súng trong suốt hai năm qua. Tôi không có ý định giết người, không tấn công vào chỗ hiểm. Tôi chỉ định khiến cho đối phương không còn khả năng chiến đấu... nhưng khi thứ mùi mà đáng lẽ bản thân đã ngửi quen thắm vào da tay, tôi lại cảm thấy khó chịu.”

“Ý anh là mùi thuốc súng à...? Làm sao có thể như vậy được? Chỉ là một phát súng mà thôi, sao lại có thể cảm thấy mùi thuốc súng thắm vào da tay—”

Nói đến đây, Sven đột nhiên dừng lại.

Vẻ mặt của Lud rất nghiêm túc.

“Tôi là chủ của một cửa hàng bánh mì đấy... Công việc của tôi là làm ấm bụng cho người khác. Người làm ra thức ăn để sống, lại đi giết hại một người nào đó... như vậy tôi đâu còn đủ tư cách.”

“Ông... chủ...”

Xin đừng nói chuyện ngốc nghếch nữa. Sven định đáp lại như vậy.

Nếu ngài nói như thế mà chính ngài lại bị giết chết thì phải làm sao bây giờ? Cô rất muốn nói như vậy với Lud.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy vẻ mặt bi thương đó của anh, Sven không thể nói thêm được một lời nào.

“Em hiểu rồi... Thật là! Như vừa này em có nói, em là người hầu của ông chủ, nên việc hòa theo hành động liêu lĩnh của ông chủ cũng là nghĩa vụ của em! Nói chung, nguyện vọng của anh là không được giết bất kỳ ai, bản thân cũng không được chết, giải quyết mọi chuyện một cách ôn hòa, đúng không!”

Tuy nói là vậy, Sven cũng biết chuyện này là quá mức, cô thở dài một hơi.

“Xin lỗi, Sven...”

“Không sao, bởi vì em khá quen với việc yêu cầu vô lý của anh rồi.”

Thấy Lud nhận lỗi, Sven bất đắc dĩ đáp lại.

“.....!?”

“S... Sao vậy... Ông chủ?”

“Không có gì...”

Lud nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Sven với vẻ mặt kinh ngạc, vậy nên Sven mới cảm thấy khó hiểu.

“Quả là đáng kinh ngạc. Cộng sự lúc tôi còn ở trong quân đội cũng thường hay nói như vậy với tôi...”

“Cộng sự...”

“Ừm, ‘tên đó’ đã cứu mạng tôi không biết bao nhiêu lần. Bất cứ lúc nào cũng đều hỗ trợ cho tôi... Ngẫm lại thì, không hiểu sao có cảm giác cô rất giống với ‘tên đó’.”

Lud kể lại với vẻ hoài niệm, Sven liếc nhìn hỏi.

“Đó là... người như thế nào vậy?”

“Ể, à... không, có lẽ cô không nên hỏi kỹ thì hơn. Nếu như con gái lại bị nói giống ‘tên đó’, có lẽ sẽ không vui nổi đâu. Nhưng mà, đó là một tên

không tệ đâu. Tôi là một người vốn kém khoản giao tiếp với người khác, đầu là nhờ có ‘tên đó’ nên tôi mới có thể giống như con người đấy.”

Lud gãi đầu lúng túng.

“Đó... không lẽ là...”

Ngay khi Sven định hỏi lại với âm thanh run rẩy, thì cổng vào của khu mỏ bỗng mở ra trước mắt.

“Sven, tắt đèn xe đi!”

Nói như vậy xong, Lud cầm khẩu súng trường lên... anh tháo băng đạn và lấy toàn bộ số đạn ở bên trong ra.

Việc tắt đèn xe là để cho những phần tử khủng bố đang canh gác quanh khu mỏ không nhận ra bọn họ. Còn lấy những viên đạn ra... là để làm vũ khí khiến cho những người đang canh chừng ở đó không còn khả năng chiến đấu.

“Tôi đi đây...!”

Khi xe tải vừa tiến vào bên trong khu mỏ, Lud đạp cửa rồi nhảy ra khỏi xe. Những tên khủng bố giật mình trước kẻ xâm nhập đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối. Có vài người trong số đó lập tức nã đạn về phía phát ra tiếng động. Tuy nhiên, việc liên tục nổ súng trong bóng tối khó có thể bắn trúng được ai. Không những thế, chúng còn để lộ vị trí của bản thân do lửa đạn.

Đương nhiên Lud không bỏ qua đi đâu đó, sau khi nắm rõ vị trí của kẻ địch, anh liền cầm viên đạn ném về phía chúng giống như đang ném đá.

“Ư!?”

“Gurhaa!”

“Hự!!”

Cứ mỗi lần ném ra lại có một tiếng kêu vang lên. Có vẻ như viên đạn đã ném trúng ba tên khủng bố. Cho dù bị ném trúng, tối đa cũng chỉ làm bầm da thịt, nhưng nếu trúng vào chỗ hiểm thì cũng có thể gây ra được sát thương tương xứng. Còn nếu dùng dao thì có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Lud không muốn chuyện đó xảy ra.

“Cái gì vậy!? Ở đâu? Kẻ địch ở chỗ nào!!”

“Tập hợp! Nhanh lên!!”

Ngoài ý muốn là chỉ có những kẻ nghiệp dư ngoại trừ Dolchev đang chờ đợi ở bên ngoài. Tuy nhiên, đây là một tình huống không t ả. Nếu có quan chỉ huy lão luyện ở đây, có thể sẽ khiến cho đám binh sĩ nghiệp dư này bình tĩnh lại. Và thực tế chứng minh, những người này chỉ là một đám ô hợp, hoàn toàn không thể làm được gì để chống lại ‘đòn tấn công chính xác không hề phát ra âm thanh từ trong bóng tối’.

Lud chạy nhanh về phía trước, vừa giống như nhảy vừa giống như trượt, dùng tay đánh lên bụng của mấy tên binh sĩ đang bối rối. Cánh tay chọc vào giữa xương sườn, đập mạnh vào phổi, khiến cho hô hấp của chúng trở nên khó khăn. Cho dù thân thể được rèn luyện nhiều đến mức độ nào, nội tạng ở bên trong cơ thể vẫn rất yếu đuối. Thần kinh bị gián đoạn trước khi cơn đau không thể chịu đựng nổi chạy lên trên não, các binh sĩ miệng sùi bọt mép, ngã gục ở ngay tại chỗ.

(Như vậy... năm người... Đã giải quyết được một nửa! Đến đây vẫn còn trong tính toán...!)

Lud dựa vào năng lực thể chất và lợi thế để tấn công bất ngờ từ trong bóng tối và giải quyết được một nửa số kẻ địch, nhưng lúc này cán cân vận mệnh lại nghiêng về phía bọn chúng. Mặt trăng vốn đang bị mây che khuất bỗng hiện ra, làm lộ diện bóng người của Lud.

“Thấy r ồi!? Tên đó ở kia!!”

Một người trong số chúng kinh ngạc kêu lên. Ba người binh sĩ lập tức chĩa súng về phía bóng đen.

Lud vừa nhảy lùi khỏi nơi đó vừa ném viên đạn trong tay ra, hạ gục một tên. Tuy nhiên, cứ như vậy khoảng cách với hai tên còn lại cũng xa dần.

(Được r ồi, tiếp theo mình nên làm gì đây...!)

Không còn thời gian để đối phó với bọn chúng, chỉ có thể chạy trốn. Trong khi đang ẩn thân, Lud nghĩ nếu muốn lấy ít địch nhiều, nhất định phải không ngừng quấy nhiễu kẻ địch.

Nhưng nếu bản thân ngừng động tác, sẽ làm cho những phần tử khủng bố kia có thời gian phản kích.

(Quả nhiên mình đã trở nên chậm chạp r ồi...)

Lud cảm nhận sâu sắc trong khoảng thời gian hai năm không chiến đấu khiến cho bản thân chậm chạp còn hơn cả tưởng tượng. Đúng lúc này, tiếng động cơ dữ dội vang lên, một chiếc xe tải lao tới.

“Ông chủ!”

Sven vừa cao giọng gọi vừa lái chiếc xe tải lao về phía kẻ địch.

Khả năng chống đạn ở mặt kính trước của chiếc xe tải tàn tạ cũng không tốt hơn giấy là bao, chẳng hề có một chút đáng tin cậy nào.

Lốp xe trượt sát trên mặt đất, chiếc xe tải chạy xuyên qua giữa hai tên binh sĩ. Vốn đang rất hoảng loạn, khi bị chiếc xe lao đến, bọn chúng không kịp được mà chạy tán loạn khắp nơi. Thấy người trong xe không phát động tấn công, liền nhận ra đối phương không hề có vũ khí, chúng bắt đầu dùng súng trường bắn loạn xạ vào chiếc xe tải. Lốp xe nổ tung,

kính xe vỡ vụn, kể cả tấm bạt cũ nát dùng để phủ thùng xe cũng bị thủng lỗ chỗ.

“Các người!!!”

Lud gào lên, xông về phía đám binh sĩ. Cho dù được trải qua huấn luyện quân sự ở mức độ nào đó, nhưng dù sao vẫn chỉ là dân nghiệp dư, chúng hoàn toàn tập trung sự chú ý vào chiếc xe tải mới xuất hiện thay vì kẻ địch ở trước mắt, buông lỏng sự cảnh giác đối với Lud, người đang lao tới với vẻ mặt tức giận. Lud dùng khuỷu tay đập vào cằm của tên thứ nhất, làm chấn động não và đánh bất tỉnh. Trước khi tên thứ hai kịp giơ súng lên, Lud đã dùng lòng bàn tay áp lên mặt kẻ đó, cứ như vậy đập mạnh xuống đất.

Còn tên thứ ba— Khi Lud vừa ngẩng đầu lên, một cảnh tượng khó tin đập vào mắt.

Một trong hai tên còn lại đang cầm súng phóng lựu đạn chống tăng chĩa về phía mình.

Lud ngay lập tức nhảy sang bên cạnh để né tránh, nhưng sóng khí vẫn thổi bay người anh. Mục tiêu của súng phóng lựu không chỉ có anh, mà cả chiếc xe tải ở phía sau nữa. Cho dù không thể giết được Lud, nhưng nó đã khiến cho chiếc xe tải tàn tạ sắp thành đồng phế liệu bao trùm trong biển lửa, chính thức trở thành sắt vụn.

“Sven!!!”

Lud gào lớn, một người binh sĩ giơ súng về phía anh.

“Đồ quái vật!!”

Trước khi kẻ đó kịp nã đạn, một bóng người nhanh như chớp vòng ra phía sau lưng, đánh bất tỉnh hắn bằng một đòn.

“Cái...!”

Tên binh sĩ cuối cùng cũng là người đang cầm súng phóng lựu, nhớ trên tay mình là khẩu súng chỉ bắn được một phát, hấn liền luống cuống buông ống phóng xuống, định rút khẩu súng lục ở bên hông ra, nhưng trước khi đó đã trúng phải đòn lên gối của bóng người kia, không còn có thể cử động được nữa.

“Anh không sao chứ... Ông chủ!”

Danh tính của bóng người đó là Sven, cô đã thoát ra khỏi chiếc xe tải trong gang tấc trước khi bị đạn phản lực bắn trúng.

“Cô không sao ư, Sven...?”

“Vâng, em đã nhảy ra khỏi ghế lái sau khi dùng xe tải chạy vòng qua đám người đó. Dù sao thì đang trong tình trạng không có vũ khí, đành phải làm như vậy để nhiễu loạn kẻ địch.”

Chỉ cần cảm thấy muốn, Sven có thể khiến cho kẻ địch không còn có thể chiến đấu bằng phương pháp hiệu quả hơn thế này rất nhiều. Tuy nhiên, để tuân thủ mệnh lệnh ‘muốn tránh tình trạng có người chết nhiều nhất có thể’, cô mới hành động nguy hiểm như vậy.

“Xin lỗi...”

Đoán được đi đầu đó, Lud cúi đầu xin lỗi. Ngay cả bản thân mình cũng không thể bảo vệ được chu toàn, vậy mà còn yêu cầu cô ấy phải làm chuyện vô lý.

“Xin ông chủ đừng để ý... Không phải em đã nói rồi sao? Đây là sứ mệnh của em.”

Sven mỉm cười, trên khuôn mặt xinh đẹp chẳng hề có chút giả tạo nào.

“A... Thế còn Marlene đâu rồi? Chẳng lẽ, cùng với chiếc xe tải...!?”

Xác của chiếc xe tải vẫn còn đang bốc cháy. Nếu như cô ấy vẫn còn ở bên trong thùng xe, có thể đã bị trúng đạn, bị pháo nổ chết, hay là bị đốt cháy, khả năng sống sót vô cùng mong manh.

“A, cô ta không sao. Trong khi lao vào kẻ địch, em quăng cô ta vào bụi rậm rồi.”

“Oeeeeee!!!”

Sven giơ tay chỉ vào Marlene, người đang chống tay lên trên thân cây và nôn ọe.

“M... Marlene...?”

“Trông có vẻ giống như đang say xe, vậy nên theo nhiều nghĩa, em nghĩ để cho cô ấy xuống xe là tốt nhất.”

Cái gọi là say xe, là hỗn loạn hệ thần kinh tự chủ bị gây ra bởi sự rối loạn cảm giác thăng bằng.

Ngồi bên trong thùng xe, trên con đường gồ ghề bị nảy lên nảy xuống rồi lắc trái lắc phải tạo nên một dao động vượt quá giới hạn chịu đựng của cô ấy.

“Nếu có thể, thật hy vọng cô ta đi đời luôn... Chắc!”

“Cô vừa nói cái gì... !?”

“Làm gì có.”

Thấy Sven lầm bầm, Marlene trừng mắt nhìn, nhưng Sven lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Thật khó hiểu...”

Tại một chỗ khác với nơi hai người đang tỏa ra một bầu không khí đáng sợ, Lud lầm bầm. Mặc dù vừa mới diễn ra một cuộc chiến thu hút sự chú ý đến như vậy, nhưng Dolchev vẫn chưa thấy xuất hiện. Chẳng lẽ đã

đi vào bên trong khu mỏ rồi sao?

Khu mỏ Berun. Khác với khu mỏ thứ nhất lấy việc khai thác quặng sắt là chủ yếu, khu mỏ thứ hai mà mấy người Lud đang đứng, thay vì gọi là khu mỏ, trông nó giống như một cái hồ mỏ hơn.

Một hang động hình tròn khổng lồ, đâm sâu vào trong lòng đất giống như dùng một chiếc Corkscrews* ngoáy sâu vào. Ở bên cạnh hầm có một chiếc thang máy dùng để vận chuyển máy móc khai thác hang nặng hiện đang trong tình trạng dừng ở đáy hồ. Có vẻ như nhóm của Dolchev đang ở bên dưới.

“Nếu sử dụng thang máy thì sẽ bị phát hiện... Nhưng nếu đi thang bộ, e là vừa đến nơi sẽ trở thành bia ngắm...”

Chiếc T-3II ngoại trừ bộ pháo chính, còn được trang bị thêm súng máy dùng để tiêu diệt bộ binh. Nếu bước xuống dọc theo bờ tường bằng cầu thang hình xoắn ốc, nhất định sẽ bị bắn thành tổ ong do không có nơi nào để ẩn nấp.

“A~... Tôi nhớ tới một chuyện, có thể nói được không?”

Marlene vừa dùng tay áo của bộ đồ tu sĩ lau đi vết nôn mửa dính ở trên khóe miệng vừa giơ tay lên nói. Thân phận thật của cô ấy đã bị phơi bày, bởi vậy không cần tiếp tục đóng giả làm thánh nữ, nhưng dáng vẻ đó của Marlene cũng thật thiếu lễ độ, chỉ là hiện tại không rảnh để nhắc nhở cô ấy.

“Dolchev... có chuẩn bị một loại thuốc nổ nào đó... Hình như tên của nó là Zeom thì phải... Bởi vì đó là thứ nguy hiểm nên không giao cho tôi bảo quản, nhưng bọn họ khi đi tới nơi này thì hình như có mang theo nó...”

“Cái gì———!?”

Nghe được thông tin này từ Marlene, Lud và Sven không thốt nên lời.

“Thứ... Thứ đó... số lượng có bao nhiêu...?”

“A, ưm... Rất nhiều...”

“Rất nhiều là bao nhiêu chứ!!!”

Do quá kích động, Sven tóm lấy cổ áo của Marlene, lắc mạnh và không ngừng ép hỏi.

“Làm... Làm sao tôi có thể biết được! Tôi chỉ nhìn từ phía xa thôi! Nhưng mà... tôi nghĩ... là khoảng chừng một thùng rượu?”

“Scheiße*!!”

Zeom là một loại bom kiểu mới, được phát minh trong cuộc đại chiến trước. Nó có thể khuếch đại phản ứng cộng hưởng của một loại khoáng thạch đặc biệt nào đó, và tạo ra nhiệt độ cao.

“Sức tàn phá của bom Zeom được quyết định dựa trên lượng khoáng thạch dùng làm nhiên liệu... Nếu dùng số lượng khoáng chừng một thùng rượu, có khả năng làm biến mất cả một thành phố.”

“Cái gì... Như vậy, nếu phát nổ ở bên trong khu mỏ...”

Nếu cho nổ ở bên trong thị trấn, có lẽ sẽ gây nên một đại thảm kịch, nhưng nếu ở bên trong khu mỏ - một nơi hoàn toàn cách biệt với nơi con người sinh sống - chắc sẽ không gây nên thiệt hại đến mức như thế chứ...
Marlene nghĩ như vậy. Có đi ầu—

“Khoáng thạch được dùng làm nhiên liệu là... đá Rezan...”

“Hả—!?”

Nghe thấy lời Lud nói, rốt cuộc Marlene cũng hiểu được tính chất nghiêm trọng của sự việc.

Bom Zeom vốn là sản phẩm phụ được tạo ra trong khi nghiên cứu phát

triển lò phản ứng Rezanium - động cơ sử dụng khoáng thạch Rezan làm nhiên liệu chính. Cố ý lợi dụng sự mất kiểm soát khi xảy ra phản ứng nhiệt của Rezanium - vốn được dùng làm động lực - để sử dụng như một quả bom.

Nếu phát nổ bom Zeom ở bên trong khu mỏ có chứa khoáng thạch Rezan, sẽ khiến cho toàn bộ khoáng thạch Rezan đang ngủ say ở trong mỏ quặng phát sinh chấn động cộng hưởng, như vậy khu mỏ... không, không chỉ khu mỏ, mà cả vành đai Organbaelz này sẽ xảy ra biến động vỏ trái đất quy mô lớn.

“Nhưng, hình như... bọn họ có nói... không muốn dùng nó mà... A um...”

“Hả? Nếu không muốn dùng thì mang nhiều thuốc nổ như thế để làm gì!? Cô nhò vào nôn mửa mới nhớ ra chuyện này, vậy nếu để cô nôn thêm hai hay ba lần nữa, chắc sẽ nhớ ra toàn bộ đấy nhỉ!?”

Con người sau khi nôn hết toàn bộ mọi thứ trong dạ dày ra ngoài, nếu tiếp tục cưỡng ép nôn ra thêm lần nữa, cũng chỉ nôn ra được dịch vị mà thôi. Nỗi đau đớn này còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng, còn có người từng hình dung là ‘Đau như dùng khăn lau trong nội tạng vậy’.

Khi tra hỏi gián điệp, có hình thức bắt uống nước cho đến khi dạ dày căng phồng, rồi ép nôn ra... và tiếp tục lặp lại như vậy. Đó là một phương pháp khiến người khác đau đớn từ bên trong cơ thể.

“Chờ đã, Sven! Cô hãy bình tĩnh một chút!!”

Lud vội vàng ngăn cản Sven đang kích động đến mức định áp dụng ‘Phương pháp nôn liên tục’ đó.

“Không phải vừa nãy tôi đã nói rồi sao? Mang theo xe tăng để đàn áp khu mỏ là một điếu rất kỳ lạ... Có lẽ là có liên quan đến chuyện đó...

Marlene? Cô cứ từ từ nhớ lại cũng không sao!”

“Vâng... Tôi nhớ là... A ừm... Hình như bọn họ có nhắc đến cánh cửa gì đó... ừ ừ ừ thế nào... Sau đấy là ‘Nếu không được thì dùng thứ này’...”

“Cô đang nói cái quái gì vậy—”

Ngay lúc Sven đang tức giận chửi ầm lên thì trong đầu cô đột nhiên cảm thấy một cơn đau dữ dội.

“Cái!? Ga, aaaaaaa! ?”

Sven ôm đầu, ngã lảo ra và vật lộn trên mặt đất.

“Sven!? Cô bị sao vậy!?”

Sven không thể nghe được giọng nói của Lud, một cơn nhức nhối giống như có thứ gì đó đang tập kích cô.

“Tại... sao... Không thể... nào!!”

(Có chuyện gì thế này... Rốt cuộc... mình...)

Sven cảm thấy hoang mang vì cơn đau không rõ nguyên nhân. Có cảm giác giống như ở sâu bên trong cơ thể bị một cây kim nhỏ đâm thủng một lỗ, nhưng lại có một thứ to lớn khác đang cưỡng ép chui vào bên trong từ chiếc lỗ đó.

Ước định là ước định. Người có quyền lợi đó.

(———!?)

Đột nhiên Sven nhớ lại lời nói mà bản thân nghe được khi mất đi ý thức vào hồi sáng. Đồng thời, cô cũng hiểu ra.

Ừm. Cánh cửa. Mở.

“Không phải... Đó không phải là lối vào.”

Đầu óc vẫn còn mông lung, Sven đứng dậy. Cơ thể không có bất cứ dị

thường nào, nhưng tầm nhìn bị nhòe đi, cảm giác đôi chân bước đi trên mặt đất cũng không vững vàng.

Tuy nhiên, Sven đã biết được có thứ gì ở trong đó.

Chương 6: Rồng gầm ở bên trong cánh cửa

Nơi sâu nhất của khu mỏ.

Không gian do chiếc máy khoan cỡ lớn đào ra phục vụ cho việc khai thác vô cùng rộng lớn, đến mức đủ chỗ cho vài chiếc xe tăng xếp thành hàng ngang cùng tiến lên phía trước, thay vì gọi là đường hầm, gọi nó là cung điện ngầm thì đúng hơn.

Sau khi đi xuống từ thang máy, đi dọc theo con đường có chứa T-3II, Dolchev cuối cùng cũng đến được nơi mong muốn.

“Đây chính là ‘Cánh Cửa’ sao... Lần đầu tiên ta được nhìn thấy vật thật đấy.”

Dolchev không kìm được lắm bầm một tiếng cảm khái. Xuất hiện ở trước mặt ông ta là một cánh cửa đá với chiều cao khoảng hai mét, ở trung tâm có khắc hình một con rồng với khuôn mặt nghiêm nghị. Vì ‘Cánh Cửa’ này, Dolchev đã gửi gián điệp, lợi dụng phần tử khủng bố, dùng bọn họ làm lớp vỏ nguy trang.

Tổ quốc của Dolchev, August quyết không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào không phù hợp với ý chí của quốc gia. Cho dù vì bất kỳ nguyên nhân gì, người nào không thể hoàn thành được nhiệm vụ sẽ bị thanh trừng như một kẻ phản bội lại lòng tin của tổ quốc.

“Khởi động T-3II! Chuẩn bị pháo kích... Phá vỡ ‘Cánh Cửa’!!”

Kích cỡ của chiếc xe tăng T-3II đa chức năng của August to gấp hai lần, không, gấp ba lần so với một chiếc xe tăng bình thường, được thiết

kế giống như kết hợp với nửa người trên của ‘Người Thần Lăn’ xuất hiện ở trong truyền thuyết. Hình dạng của cánh tay và bàn tay cũng rất kỳ quặc, khác hẳn với Người Máy Thợ Săn của Wiltia - loại máy giống như một chiến sĩ đang mặc giáp. Trông nó cứ như thể ông trùm của các loại xe cẩu vậy.

Phía trên đầu là bộ pháo, còn bộ phận điểu khiển và thiết bị cảm biến được tập trung ở phần nhô ra giống như ngực của loài bò sát cỡ lớn. Đại bác được gắn trên T-3II hiện vẫn là loại được dùng phổ biến ở nhiều quốc gia trên đại lục, ít ra trong các loại pháo với kích cỡ có thể đưa vào trong khu mỏ, nó vẫn tự hào là loại có sức công phá lớn nhất.

“Chuẩn bị đạn pháo hoàn tất. Sẵn sàng bắn!”

“Kháng chấn động, hoàn tất!”

AI của T-3II khi so sánh với AI của Người Máy Thợ Săn thì kém hơn đến vài bậc, cần phải có tới ba người mới có thể sử dụng, đó là pháo thủ, quan chỉ huy và người điểu khiển. Theo mệnh lệnh của quan chỉ huy - Dolchev, những người thuộc hạ thực hiện trôi chảy công việc của mình. Mức độ huấn luyện của bọn họ khác hoàn toàn so với những phần tử khủng bố nghiệp dư xuất thân từ dân quân được bố trí canh gác ở bên ngoài, họ là những quân nhân chuyên nghiệp đã làm thuộc hạ của Dolchev kể từ thời kỳ đại chiến.

“Bắn!!”

Sau khi hiệu lệnh vang lên, nòng pháo khổng lồ khạc ra lửa, viên đạn pháo lao vút về phía ‘Cánh Cửa’.

Vụ nổ, sóng khí, chấn động khiến cho đường hầm vang lên những tiếng ầm ầm. Sau khi đại pháo được bắn ra, bụi bay mù mịt vây kín xung quanh, không thể nhìn thấy gì ở trong phạm vi một mét.

“Thế nào rồi, phá được chưa!!”

“Vẫn chưa thể xác nhận... Xin ngài hãy đợi một chút!”

Pháo thủ đáp lại câu hỏi của Dolchev. Tuy nhiên, Dolchev sốt ruột đứng ngồi không yên, mở cửa đi ra bên ngoài xe tăng để tự mình kiểm chứng.

Sau khi khói tản đi và dần dần tan hết, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn, nhưng ở phía trước vẫn là ‘Cánh Cửa’ với hình dạng hoàn toàn không khác gì so với lúc ban đầu.

“Ngay cả như thế... vẫn không có chút suy chuyển gì ư...!?”

Dolchev kinh ngạc. Nếu vậy, ông ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Chỉ còn cách sử dụng bom Zeom được mang tới cùng với T-3II, phá hủy khu mỏ trước khi ‘Cánh Cửa’ bị quân Wiltia phát hiện, đảm bảo không có bất kỳ một ai có thể chạm tay vào nó. Tuy nhiên, cần phải có người hi sinh ở lại nơi này.

Chính là ông ta—

Bởi nếu kế hoạch tác chiến thất bại, Dolchev cũng không thể trở về August.

“Không, vẫn còn... Thêm một phát nữa... Không, hãy dùng hết toàn bộ số đạn pháo đi!!”

Dolchev tiếp tục hạ lệnh cho thuộc hạ.

“Xin hãy đợi đã. Đại úy Dolchev! ‘Cánh Cửa’...!!”

“Cái gì!?”

Cho dù bị trúng một viên đạn pháo của xe tăng cũng không hề suy chuyển, vậy mà bây giờ ‘Cánh Cửa’ lại đang từ từ mở ra. Hơn nữa còn là từ phía bên trong. Cứ như thể sự cứng rắn vừa nãy chỉ là một trò đùa.

“Xem ra ‘Gấu Trắng’ của August không được dạy bảo khoản lễ nghi nhỉ... Gõ cửa phải nhẹ nhàng hơn chứ?”

Người xuất hiện từ bên trong cánh cửa là nữ nhân viên phục vụ với chiếc váy đen đính kèm tạp dề màu trắng cùng với dải băng đô nổi bật trên mái tóc màu bạc đến từ cửa hàng bánh mì.

Khi đó, Sven đột nhiên nói là mình đau đầu, nhưng một lúc sau cô ấy đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra, rồi khuyên Lud và Marlene cùng đi về hướng ngược lại với đường hầm.

Ba người đi tới trước một tấm bia đá cũ nát. Không biết ở trên đó có khắc những gì, do không ngừng bị mưa đập gió vùi trong một khoảng thời gian dài nên không còn có thể nhận ra được nữa.

Ngay khi Sven đặt lòng bàn tay lên trên tấm bia, bức tường đá phía sau bỗng mở ra, xuất hiện một con đường thông với đường hầm dưới lòng đất.

(Không, thứ này có thể được gọi là con đường sao...?)

Lud cảm thấy nó giống với thang máy tự động hơn, tuy nhiên không hề có cảm giác kéo lên hạ xuống.

Ba người lần theo con đường, cuối cùng cũng đi tới nơi này— Ở bên trong thứ mà Dolchev gọi là ‘Cánh Cửa’.

“Đây chính là ‘Cánh Cửa’ ư... Không ngờ được nó thực sự tồn tại...”

Nhìn Dolchev đang kinh ngạc ở bên cạnh chiếc T-3II và Sven đang tỏ ra khoái chí, Lud không kìm được mà nói như vậy.

‘Cánh Cửa’... Quả thực Lud đã từng nghe nói về sự tồn tại của nó. Là một di sản của Đại Đế Quốc cổ đại từng tồn tại trong quá khứ.

“Ngạc nhiên thật đấy... August chẳng phải luôn phê phán chế độ quân chủ sao? Vậy mà các người lại ham muốn ‘Cánh Cửa’... di sản của Europea, Đế Quốc khởi nguồn cho toàn bộ các Vương Quốc à.”

Khur khur, Sven đặt tay lên trước khoe miệng và nở một nụ cười khoái trá, không chút do dự lên tiếng khiêu khích đối phương.

Thứ được gọi là ‘Cánh Cửa’, chính là kho báu có chứa di sản văn minh của Europea, Đế Quốc đã bị diệt vong trong quá khứ.

Mặc dù Đế đô nằm ở trung tâm đại lục đã bị hủy diệt hoàn toàn, nhưng rất nhiều kho báu vẫn còn sót lại tại khu vực biên giới. Dù là di sản của hàng nghìn năm trước, nhưng chúng đều là những thứ siêu khoa học tương tự như ma thuật, vượt xa lĩnh vực khoa học hiện đại, và được cho là vẫn còn ngủ say ở bên trong ‘Cánh Cửa’.

Tuy nhiên, sau khi Đế Quốc bị tiêu diệt, có những kẻ tự xưng là người kế vị - cũng chính là những quốc gia hiện đại - biến ‘Cánh Cửa’ thành thánh vực để bảo vệ, nghiêm cấm những kẻ khác tới gần.

“Đại lục rộng lớn như thế... Cho dù có ‘Cánh Cửa’ vẫn đang ngủ say và chưa bị người khác phát hiện ra thì cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ... Các ông sau khi đi đầu tra ra được có một ‘Cánh Cửa’ ở bên trong khu mỏ Berun, liền cố tình kích động phần tử khủng bố và dùng đại pháo của xe tăng để cưỡng ép mở ‘Cánh Cửa’ ra... Tôi nói đúng chứ?”

“Hừ...”

Một tiếng hừ lạnh này của Dolchev còn hơn cả mọi lời hùng biện, chứng tỏ suy đoán của Sven là hoàn toàn chính xác.

“Bom Zeom... là để không cho Wiltia phát hiện ra sự tồn tại của ‘Cánh Cửa’ nếu như việc mở nó thất bại à... Nhưng dùng thứ như vậy để phá

hủy ‘Cánh Cửa’, cũng thật là hung ác quá đi.”

Cuối cùng cũng hiểu được tình hình, Lud lẩm bầm.

Bom Zeom là loại vũ khí cấp chiến lược có giá trị tương đương với mười Người Máy Thợ Săn. Kỳ thực là quá tốn kém khi dùng nó chỉ với mục đích phá hủy khu mỏ tại vùng nông. Tuy nhiên, nếu để che giấu thứ có thể làm thay đổi cán cân quyền lực giữa các quốc gia, việc này ngay lập tức liền trở nên dễ hiểu.

“Đúng là một đám người thảm hại~... Để gia tăng sức mạnh kỹ thuật của quốc gia, không chỉ di sản của một vị vua không còn tồn tại, mà ngay cả di sản của quốc gia khác cũng muốn trộm luôn. Thật là đáng thương.”

“... Tôi nghĩ cô không có tư cách để nói người khác, tiểu thư...”

“Hửm?”

Dolchev vừa cố che giấu sự tức giận trước lời khiêu khích của Sven, vừa phản bác lại.

“Chiếc T-3II này... Đám binh sĩ của quốc gia các người luôn gọi nó là ‘Bắt chước Người Máy Thợ Săn’, nhưng... cô có biết rằng người đã phát triển thứ này chính là những kỹ sư chạy trốn khỏi Wiltia không?”

“Thì ra là vậy...”

Lud hiểu Dolchev đang muốn nói gì.

Cho dù trước đây Lud từng thuộc về quân đội, là một sĩ quan, nhưng cũng chỉ coi ‘Cánh Cửa’ là một ‘câu chuyện huyền bí’, không quá tin tưởng vào điều đó. Tuy nhiên, vì điều huyền bí này mà August lại phái đi cả một đội ngũ để thực hiện kế hoạch tác chiến, chắc hẳn cũng phải có những căn cứ xác đáng nào đó.

“Ý của ông là... Người Máy Thợ Săn chính là kỹ thuật thu được sau

khi cưỡng ép mở ‘Cánh Cửa’ ra sao?”

“Đúng vậy, Sói Bạc... Quốc gia của các người tự cho rằng mình là người kế vị chính thức của Đế Quốc Europea, khẳng định quyền chi phối toàn đại lục, nhưng... chẳng phải rất kỳ lạ sao? Nếu theo lý lẽ đó, ‘Cánh Cửa’ sẽ mở ra theo ý muốn của các người mới đúng? Vậy tại sao các người lại phải miễn cưỡng cạy nó ra!?”

Điều này một lần nữa chứng minh sự thật, Wiltia không phải là quốc gia thừa kế di sản của Đế Quốc cổ đại.

Những người phát triển Người Máy Thợ Săn... chính xác hơn là, những người từng phân tích kỹ thuật ở bên trong ‘Cánh Cửa’ đã kể lại sự thật này sau khi bỏ trốn sang August.

Ngay cả ở bên trong Wiltia, sự tồn tại của ‘Cánh Cửa’ cũng chỉ là một câu chuyện phiếm, như vậy phải dùng sức mạnh cấp quốc gia mới có thể che giấu được một sự thật thâm hiểm như vậy.

Tuy nhiên, August lại giữ kín chuyện này, và lợi dụng điều đó để đảm bảo sức mạnh kỹ thuật cho quốc gia của mình.

(August... không ngờ lại lâm vào tình trạng đường cùng đến như vậy.)

Trong cuộc đại chiến trước, Người Máy Thợ Săn xuất hiện, một cỗ máy thể hiện được sức chiến đấu tương đương với cả một đại đội.

Còn ưu thế trong chiến lược của August là lượng binh lực khổng lồ có được từ vùng lãnh thổ rộng lớn... Nói tóm lại chính là chiến thuật biển người.

Wiltia chỉ có được dân số bằng một phần mười August, nhưng Người Máy Thợ Săn là loại vũ khí hoàn toàn có thể nghịch chuyển được ưu thế đó.

Đối với August mà nói, cho đến khi cuộc chiến tranh tiếp theo diễn ra, bọn họ nhất định phải có trong tay loại vũ khí có thể chống lại được Người Máy Thợ Săn.

“Tôi có thể hiểu được phần nào lí do của các ông...”

Cho dù không muốn, nhưng Lud đã hiểu được lí do hành động của nhóm người Dolchev.

“Nếu hiểu được rồi thì sao? Người định bảo vệ vùng đất này cho dù phải hy sinh cả mạng sống của mình à!”

“Không... Các ông muốn lấy thứ gì thì cứ lấy đi. Nhưng đừng làm tổn hại tới những con người đang sinh sống tại vùng đất này là được.”

“Gì cơ...?”

Lời nói không nghĩ là sẽ phát ra khỏi miệng của một người anh hùng lừng danh trên chiến trường khiến cho một người từng thề trung thành với tổ quốc như Dolchev phải lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Tôi không còn là quân nhân từ hai năm trước rồi. Chỉ là một chủ cửa hàng bánh mì bình thường. Cuộc chiến tiếp theo không có liên quan gì đến tôi cả. Vậy nên... hãy mau trả Milly lại đây! Nếu thả cô bé ra, tôi sẽ dẫn các ông vào trong.”

“Hô... Thì ra là thế... Vốn dĩ bọn ta mang theo con bé đó chỉ là để đề phòng, nhưng không ngờ lại có được hiệu quả kỳ diệu đến vậy.”

Dường như hiểu ra được điều gì đó, Dolchev kéo Milly đang bất tỉnh và bị trói chặt ra khỏi chiếc xe tăng T-3II.

“Milly!!”

Nhìn thấy dáng bộ của cô bé, Marlene không kìm được kêu lớn một tiếng.

“Ồ, Marlene... Không ngờ người lại phản bội chúng ta và mang những kẻ này tới đây.”

Dolchev nói như vậy, rồi dùng ánh mắt như đang nhìn một vật hết giá trị lợi dụng hướng về phía Marlene.

“Ông... Dolchev. Tại sao ông lại mang đứa trẻ đó tới nơi này!? Chẳng phải ông đã nói là sẽ không ra tay với bọn trẻ vì chúng vô dụng sao!”

“Cũng chẳng có gì... Chỉ là ta có nghe nói ‘Cánh Cửa cổ đại có thể mở ra khi dùng máu của thiếu nữ được ước định’... Mặc dù đây không phải là một câu chuyện cổ tích xưa cũ, nhưng ta nghĩ nếu dâng lên máu tươi của xử nữ sẽ không chừng có thể mở được cửa.”

Dolchev nói với giọng điệu không hề có một chút đùa bỡn. Có lẽ bởi vì bọn chúng không thể tìm ra được một phương pháp nào khác để mở ‘Cánh Cửa’.

Chính bởi vậy, bọn chúng không chỉ chuẩn bị một số lượng lớn hỏa lực, mà còn sử dụng cả những biện pháp mê tín như chú thuật.

Tuy nhiên, Lud không thể cười được.

Những người này vì quốc gia, vì nhiệm vụ mà có thể dùng máu tươi của một cô gái trẻ không hề có liên quan gì để ‘đề phòng’.

(Mình...)

Lud cảm thấy đau khổ xen lẫn tức giận vì bản thân mình trước đây cũng giống như bọn chúng.

“Không... Ông chủ không giống với bọn chúng...”

Đoán được suy nghĩ của Lud, Sven nắm chặt tay anh với vẻ mặt lo lắng, hoàn toàn trái ngược với thái độ của cô dành cho mấy người Dolchev.

“Ừm... Cảm ơn cô...”

Thật khó tin, chỉ như vậy thôi đã khép lại được vết nứt trong lòng Lud.

“Ông chủ... Em hiểu tâm trạng muốn cứu con nhóc... À ừm... Milly của anh. Nhưng nếu để cho bọn chúng thấy được thứ bên trong...”

Để tránh việc Dolchev đang ở trên chiếc xe tăng nghe thấy, Sven nói rất khẽ.

“Tôi biết... Nhưng bọn chúng không những có T-3II, mà còn có Milly làm con tin. Chúng ta hiện tại chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của bọn chúng mà thôi.”

Tình hình hiện tại quá bất lợi đối với phía Lud. Như vậy bọn họ chỉ có thể đáp lại mong muốn của đối phương, rồi chờ đợi cơ hội tới.

“Đi theo tôi. Tôi sẽ cho các người thấy di sản của Đại Đế Quốc mà các người muốn.”

“Đây là... đâu... Aa!?”

Khi Milly tỉnh lại, thứ đầu tiên mà cô bé nhìn thấy là một người đàn ông trông giống như một con gấu lớn hung ác mang hình dạng con người và có khuôn mặt đáng sợ, Dolchev.

“Ồ... Tỉnh lại rồi sao? Ngoan ngoãn một chút, đừng gây thêm phiền toái cho ta.”

Âm thanh lạnh lùng của Dolchev khiến cho cô bé phần nào hiểu được ‘Nếu ồn ào sẽ mất mạng’.

“Xin lỗi, Milly... Hãy chịu đựng một chút, anh sẽ cứu em ngay.”

Và một giọng nói khác là của đối tượng mà thường ngày cô bé vô cùng căm ghét, cựu quân nhân và cũng là chủ cửa hàng bánh mì, Lud Langart.

(Tại... Tại sao lại như vậy...?)

Milly vô cùng hoang mang, từ từ nhớ lại chuyện gì xảy ra vào ngày hôm nay.

Sau khi nữ nhân viên phục vụ đáng sợ của cửa hàng bánh mì đó rời khỏi nhà thờ không lâu, có những người đàn ông lạ mặt xuất hiện.

Trước khi kịp biết bọn họ là ai, Milly đột nhiên bị tập trung lại cùng với những đứa trẻ khác, bị ép buộc hít vào một loại thuốc nào đó. Loại thuốc có tính kích thích rất mạnh, Milly chỉ nhớ là sau khi thứ mùi đó xông vào mắt và mũi, cô bé ho mạnh rồi không có chút ký ức nào về chuyện xảy ra sau đấy.

Đó là một loại thuốc an thần được mấy người Dolchev sử dụng để gây mê những đứa trẻ của nhà thờ. Nói chung, Milly sau khi bị mất đi ý thức, bị vận chuyển như một thứ đồ vật, trở thành con tin của Dolchev và được mang theo vào trong ‘Cánh Cửa’.

“Ta có một câu muốn hỏi. Làm cách nào mà các người lại xuất hiện từ bên trong ‘Cánh Cửa’?”

“.....!?”

Dolchev đưa khẩu súng lục đặt lên trên huyệt thái dương của Milly, tra hỏi.

“Thứ các ông tìm thấy chỉ giống như cửa sau... Còn chúng tôi tình cờ tìm thấy cửa chính và tiến vào. Chỉ như vậy mà thôi...”

Lud cũng không thể giải thích được nhiều hơn thế.

Cả Sven và Marlene đều không có ở nơi này.

Để tránh gây ra hỗn loạn không cần thiết, Dolchev bảo bọn họ đợi ở bên ngoài ‘Cánh Cửa’.

“Cửa chính ư...”

Dolchev lẩm bẫm như một tên ngốc.

(Mình phải tìm ra được sơ hở...)

Bước chân, khoảng cách, tầm nhìn, toàn bộ mọi thứ đều không có lợi cho Lud. Dolchev đang đi ở phía sau một chút, không hề có ý định bước lên phía trước anh.

Thêm vào đó, Lud không hề có súng, cũng chẳng có dao. Trong tình trạng này, muốn cứu được Miliy, anh nhất định phải cận chiến với Dolchev, kiểm soát chuyển động của ông ta. Có đi đâu, nếu lựa chọn biện pháp được ăn cả ngã về không đó, khả năng cao Milly sẽ thịt nát xương tan.

Trong khi Lud đang suy nghĩ, cuối cùng bọn họ cũng đi đến được căn phòng bên trong ‘Cánh Cửa’.

“Ồ...”

Sau khi tiến vào bên trong, Dolchev liền thốt lên một tiếng cảm thán giống như của một du khách nhà quê lần đầu đặt chân lên thành phố.

Đó là một không gian trắng tinh. Không thể tưởng tượng được người xưa đã sử dụng loại vật liệu hay phương pháp gì xây dựng thành. Cảm giác giống như đang ở trong một chiếc bình sứ trắng, không hề có bất kỳ chỗ nối hay mối ghép nào. Một không gian hình vuông màu trắng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Độ rộng của căn phòng có thể nhét vừa chiếc xe tải tàn tạ mới bị thiêu rụi của Lud. Tuy không chật hẹp đến mức ngột ngạt, nhưng cũng khó có thể gọi là rộng rãi.

Ở trung tâm căn phòng có một chiếc bệ hình bán nguyệt bên trên cắm

một chiếc ống, trông giống như một tế đàn đang tọa trấn tại nơi này, ở hai bên trái phải đặt hai chiếc hộp không biết được làm từ chất liệu gì.

“Đây là... di sản của Đế Quốc...!!”

Dolchev hưng phấn tiến lại gần chiếc hộp, nhưng vẫn không quên tính cẩn thận của một quân nhân chuyên nghiệp, ông ta dí nòng súng vào Milly và nhấn thật chặt để không cho chạy trốn.

“Cái gì... Chuyện này... Chuyện này... là sao...?”

Tuy nhiên khi mở chiếc hộp ra, Dolchev liên tục phát ra những tiếng kêu nghe vô cùng ngu ngốc. Ở trong hộp là xác của một thứ gì đó theo thời gian nên đã biến thành màu nâu đậm. Hình dạng của nó có vẻ như không còn nguyên vẹn, nếu không phải được bảo tồn ở bên trong chiếc hộp, e rằng đến một hạt bụi cũng không còn.

“Rốt cuộc thứ này... là gì? Là cái gì...!!”

Ở dưới đáy của chiếc hộp còn lại có chứa một thứ như cát khô. Cho dù ở bên trong chiếc hộp nào cũng đều không phải là vàng bạc châu báu hay binh khí siêu văn minh trong truyền thuyết như mong muốn của Dolchev và những kẻ ra lệnh cho ông ta.

“Đây có lẽ là xác của một loài thực vật nào đó. Sau khi trải qua hàng nghìn năm, vượt qua mức độ đất mùn, giờ thì trở thành như cát khô. Trong chiếc hộp kia chắc là xác của động vật. Cũng bởi vì để trong đó quá lâu, nên đã biến thành đất.”

“Thực vật... Tại sao... lại như vậy...?”

Dolchev lộ ra vẻ mặt không thể hiểu nổi.

Khi Sven nói cho Lud biết đi đầu này vào ban này, anh cũng có một phản ứng tương tự như vậy.

Không hiểu vì sao Sven có thể biết được cách mở ‘Cánh Cửa’ này và cách thức tiến vào bên trong, nhưng cô ấy không hề biết được ở bên trong ‘Cánh Cửa’ có chứa thứ gì. Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy chữ viết ở trên nắp hộp và những dòng chữ được khắc rải rác ở trên tường, cô ấy liền nhận ra được chân tướng của căn phòng này. Có đi đâu, những chữ viết đó đáng lẽ không thể giải mã được mới phải.

“Nếu vậy, tể đàn này là sao!? Cánh cửa nhỏ có thể kéo ra này...”

Dolchev mở hai cánh cửa nhỏ ở chính giữa tể đàn, nhưng ở bên trong không hề có thứ gì.

“Có lẽ nó là dụng cụ dùng để bỏ xác động vật và thực vật ở trong hai chiếc hộp vào, nấu lên, biến chúng thành thứ có thể ăn được.”

“Cái... cái gì!? Như vậy, nơi này là...”

Phù, Lud thở dài một tiếng.

“Nơi này là nhà bếp. Thứ nhìn y hệt tể đàn kia chẳng phải cũng giống như bếp lò sao?”

Quả thật là một câu chuyện vô cùng ngớ ngẩn.

Ở bên trong căn phòng bí ẩn cho dù bị đạn pháo của xe tăng bắn trúng cũng không hề suy chuyển lại chỉ toàn là dụng cụ nấu ăn... nghe chẳng khác gì một câu chuyện cười.

Tuy nhiên, đi đâu này cũng không phải là không thể.

Ở trong gia đình nào cũng đều có những cánh cửa bị khóa. Nếu như một con khỉ có trí thông minh ở mức chỉ biết vung vẩy cây gậy khi nhìn thấy cánh cửa này, nó sẽ nghĩ gì?

Thứ này được làm như thế nào? Thứ này rốt cuộc là cái gì? Con khỉ chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, và nghĩ có thể là do thần linh làm ra.

Đây là bằng chứng cho thấy sự chênh lệch vô cùng to lớn giữa nền văn minh của Đế Quốc diệt vong và nền văn minh của các quốc gia hiện đại.

Tại sao một công trình như vậy lại ngủ say ở sâu dưới lòng đất? Điều này không ai có thể lý giải được. Dù sao thì nó cũng là di sản của một nền văn minh đã bị diệt vong vì một nguyên nhân không rõ.

Theo như lời Sven nói, nơi này không phải được ‘Xây ở trong lòng đất’, mà là bị ‘Chôn vùi’.

“Thật ngu ngốc! Ta... bởi vì thứ này... Vì thứ này!”

Cơ thể Dolchev run rẩy do cơn tức giận không có chỗ phát tiết.

Người đàn ông này rốt cuộc đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian, tiền bạc, vật tư và nhân công mới có thể đi tới được nơi này đây? Chắc hẳn công sức bỏ ra không hề nhỏ.

Kết quả lại là dụng cụ nhà bếp, đối với một quân nhân chuyên nghiệp và đồng thời là binh sĩ đặc biệt, Dolchev như nhận được một cú sốc lớn.

Thế nhưng đối với Lud, cơ hội mà anh chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng tới.

“Milly!! Tuyệt đối không được di chuyển!! Cũng đừng dùng sức!! Cứ ở nguyên tại đó!”

Lud hét lên như vậy với Milly, đồng thời nhảy tới một bước tiếp cận Dolchev.

Eo, chân, cánh tay, vai, khớp xương trên toàn thân tăng tốc cùng lúc, bàn tay nửa mở nửa nắm, tạo thành hình dạng giống như mãnh thú. Sau đó, Lud đập mạnh vào mặt đất giống như chiến thần đang giẫm đạp lên ác quỷ để tiến về phía trước, đập lòng bàn tay vào ngực Milly như muốn đâm sâu vào trong.

“Ê...?”

Là một người trưởng thành, hơn nữa còn là một quân nhân chuyên nghiệp trải qua rèn luyện lâu năm, một đòn tấn công do sức mạnh cơ bắp của Lud phát ra... nếu đánh trên cơ thể của một cô bé mười bốn tuổi, e rằng có sức phá hoại đến mức đánh nát cả nội tạng.

Có đi ầu, âm thanh phát ra từ trong miệng Milly không phải là âm thanh đau đớn, cũng không phải âm thanh kêu gào trước khi chết, mà là một âm thanh ngớ ngẩn không thể hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

“Hự!?”

Và người phát ra tiếng kêu đau đớn đó chính là Dolchev - người vẫn luôn ở phía sau Milly.

“Khụ... Ừ... Khụ!? N... Người... vừa làm cái gì!?”

Mạch máu phồng to một cách dị thường và hiện lên ở khắp nơi trên cơ thể to lớn của Dolchev.

“Võ thuật phương Đông quả là tuyệt kỹ. Đây là chiêu thức đánh xuyên qua lớp áo giáp khiến cho tim đối phương ngừng đập, tên là ‘Long Hống’.”

Khi Lud còn ở trong đội đặc nhiệm trước đây, trong hoàn cảnh gần như không nhận được bất kỳ sự trợ giúp nào... để có thể tiếp tục sống sót trong tình trạng không có vũ khí, anh phải tham lam học hết mọi loại phương pháp chiến đấu.

Đây là một trong số chúng. Một loại kỹ thuật chiến đấu do một vùng văn minh khác với đại lục Europea sáng tạo ra, theo ngôn ngữ địa phương gọi là ‘Võ Thuật’. Có thể truyền chấn động xuyên qua vật ngăn trở với đối phương, hơn nữa còn bỏ qua cơ bắp, đánh trúng vào nội tạng. Đòn tấn

công do Lud tung ra đã truyền qua cơ thể Milly, gây thương tổn cho trái tim của Dolchev.

Thông thường kỹ thuật này sẽ khiến cho tim đối phương ngừng đập, nhưng Lud có vẻ đã nương tay một chút. Cho dù là vậy, trái tim sẽ không còn có thể đập được bình thường trong vòng một tháng, dòng máu chảy hỗn loạn sẽ khiến cho cơ thể của đối phương vô cùng đau đớn.

“Khụ... Ừ... Khụ... Guaaaaaaaaa!!”

Dolchev ôm ngực, quần quai trong đau đớn. Nhờ vào ý chí vô cùng ngoan cường nên ông ta mới không ngất đi, nhưng sự mạnh mẽ của cơ thể tỉ lệ thuận với cơn đau đang chạy dọc toàn thân, khiến cho ông ta nếm trải sự giằng vò giống như đang phải chịu sự tra tấn dưới địa ngục.

“Milly, không sao chứ!”

Dolchev tuy còn ý thức, nhưng không còn có thể giữ chặt được con tin, cuối cùng Lud cũng cứu được Milly thoát khỏi bàn tay của ông ta.

“Anh... Chủ cửa hàng bánh mì... Tại sao...”

Có thể vẫn chưa hết hoảng sợ vì suýt mất mạng, Milly run rẩy. Ngay cả Lud cũng biết hành động vừa rồi của mình là quá liều lĩnh. Cho dù đang rối loạn, nhưng đối phương cũng là quân nhân dày dạn kinh nghiệm, cơ thể sẽ hành động theo phản xạ có điều kiện khi bị kẻ địch bất ngờ áp sát, tuy nhiên khả năng đối phương tấn công con tin là không cao. Do vậy, Lud lập tức lợi dụng sự bất cẩn đó của đối phương. Có đi ầu, ‘Long Hống’ dù sao cũng hai năm rồi chưa sử dụng đến, nếu thất bại, có khả năng cả cơ thể của Milly cũng phải chịu thương tổn.

“Xin lỗi, Milly...”

Vậy nên, Lud cảm thấy vô cùng áy náy.

“Tại sao... lại xin lỗi—”

Milly định nói gì đó, nhưng trước khi ấy, một cơn chấn động chạy dọc trên chân Lud.

Khi quay đầu nhìn lại, anh thấy Dolchev đáng lẽ đã bất tỉnh lại đang chĩa nòng súng vẫn còn tỏa ra khói về phía mình.

“Người... Đầu bởi tại các người...!!”

Cú sốc dường như đã ăn mòn cả thể xác lẫn tinh thần, khiến cho người đàn ông này không còn khả năng phán đoán như lúc bình thường được nữa. Trong lòng ông ta chỉ còn một suy nghĩ muốn trút hết toàn bộ nỗi căm hận tới kẻ ở trước mặt.

“Ư...!”

Chỗ bị trúng đạn rất không ổn. Trong tình trạng này, Lud không thể mang theo Milly cùng bỏ chạy. Nếu vậy chỉ còn một phương án.

“Ưm!? Cái... Cái gì... Anh đang làm cái gì vậy! Đồ chủ cửa hàng bánh mì chết tiệt!”

Lud ôm chặt lấy Milly vào lòng. Ở trong vòng tay của anh, Milly lên tiếng mắng chửi với giọng điệu giống như đang khóc.

Khi cân nhắc đến uy lực và khoảng cách của khẩu súng lục Dolchev đang cầm, nếu dùng cơ thể của mình làm khiên, ít ra có thể bảo vệ được cô bé.

“Chết đi! Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi, chết đi!!!”

Dolchev với tinh thần hoảng loạn, nước miếng chảy trên khóe miệng và bóp cò súng. Tiếng súng một lần nữa vang lên.

(— — — — Hửm?)

Lud cảm thấy không đúng, tiếng súng vang lên khác hẳn ban nãy.

“Đúng thật là... Xin anh hãy coi trọng tính mạng của mình một chút đi...”

Sven đang đứng tại cửa vào. Trong tay của cô là khẩu Liberator của Marlene.

“Khụ...!”

Sau khi làm rơi khẩu súng trong tay, Dolchev đồng thời gục ngã trên mặt đất. Ngay trước khi ông ta kịp nổ súng, Sven đã nhanh tay bóp cò khẩu Liberator.

Khẩu súng vốn chỉ có hư danh của những kẻ giả nhân giả nghĩa, nhưng giờ đây rốt cuộc cũng không làm hổ thẹn với tên gọi của nó, trở thành ‘Kẻ Giải Phóng’.

“Ha... Ha haa...!”

Lud thở phào một hơi, đồng thời cơ thể mất hết sức lực.

“Ừ, ừ...”

“A, xin lỗi...!”

Nghe thấy tiếng rên rỉ của Milly ở trong vòng tay, Lud vội vàng buông cô bé ra. Có lẽ do bị ôm quá chặt nên cô bé cảm thấy khó chịu.

“Tại... Tại sao anh lại cứu tôi chứ...! Tôi, anh...!”

Milly khóc thút thít.

“Tôi ghét anh...! Nếu như được anh cứu... tôi... thà chết còn hơn!”

Với khuôn mặt lã chã nước mắt, Milly gào to.

Chuyện này cũng hết cách, Lud thầm nghĩ.

Đối với cô bé mà nói, mọi bất hạnh của bản thân đều xuất phát từ Wiltia bọn họ.

“Xin lỗi...”

Vậy nên, Lud lại nhận lỗi lần nữa.

“Nhưng mà, nếu em không còn sống, anh sẽ khó xử lắm. Bởi vì anh muốn em ăn bánh mì do anh nướng.”

“Gì cơ...!?”

Milly đáp lại với âm thanh kinh ngạc và sửng sờ.

“Bánh táo... Đó là món ưa thích của em phải không? Vậy nên, lần sau... ừm, không phải là những chiếc bánh còn thừa đó, mà anh sẽ mang bánh mới nướng tới! Hy vọng em có thể ăn bánh mì do anh làm... Vậy nên, à ừm... Nếu em chết ở đây... anh sẽ khó xử lắm...”

Ngay cả Lud cũng biết bản thân mình kém ăn nói đến mức thảm hại.

Để không làm cho cô bé có cảm giác mắc nợ mình, để không làm cho cô bé cảm thấy ‘mình sống được’ là nhờ người mình ghét nhất cứu, mà là do ‘may mắn còn sống’, nên Lud mới nói như vậy, nhưng càng nói càng khiến vẻ mặt của Milly lúng túng hơn.

“Cái... Cái...”

Khuôn mặt của Milly nhanh chóng trở nên đỏ bừng. Chắc hẳn cô bé đang nghĩ ‘Đừng có nói chuyện vô nghĩa, đồ ngốc!’.

“Chẳng có ý nghĩa gì hết! ĐỒ NGỐC!!”

Quả nhiên, đúng là cô bé đang nghĩ như vậy.

Sau khi hất tay của Lud ra, Milly chạy về phía Marlene đang đứng cùng với Sven tại lối vào.

“Đứa trẻ này bị sao vậy! Dịu dàng một chút thì bị trách phạt sao! Chẳng đáng yêu chút nào hết!”

Khi Milly chạy ngang qua mình, Sven tức giận nói.

“Không sao, được rồi. Như vậy mới tốt.”

Ở mức độ được chính người mà mình ghét cứu sống thì chẳng thể nào có chuyện Milly có thể xóa bỏ được nỗi đau đang phải gánh chịu. Hơn nữa, nguyên nhân cô bé gặp phải nguy hiểm như vừa rồi theo một ý nghĩa rộng hơn là do những người quân nhân bọn họ. Vậy nên khi nghe thấy cô bé trách mắng như mọi khi, Lud trái lại càng cảm thấy yên tâm hơn.

“Quan trọng hơn chuyện đó, ông chủ! Chúng ta phải chữa trị vết thương...!”

“Không sao, vết thương này cũng chỉ giống như trầy da thôi.”

Ở trên chiến trường, những vết thương như vậy là chuyện xảy ra như cơm bữa. Mặc dù khó có thể chiến đấu cận chiến với kẻ địch. Không thể chạy, nhưng không phải là vấn đề gì quá lớn.

“Có những lúc cơ thể con người đang chịu tổn thương nghiêm trọng mà không thể tự nhận thức được đấy!”

“Ế.....?”

Nghe được lời nói của Sven, Lud cảm thấy nghi ngờ lỗi tai của mình.

“Ví như trong mặt trận phía Nam của cuộc đại chiến trước đây, một binh sĩ người Sparia đã nói ‘Vết thương như vậy chỉ cần dùng nước luộc mì Ý thoa lên là xong’, và vài ngày sau người đó bị mắc bệnh uốn ván... Ông chủ?”

“Avei...?”

Lud không tìm được gọi tên người cộng sự đầy hoài niệm. Người cộng sự đó luôn nhắc nhở bản thân anh quá bất cẩn. Sven đang làm một điều tương tự như ‘tên đó’.

“Ông, ông chủ... Anh đang nói gì vậy... Tên em là Sven...”

Nếu như cử chỉ của cô ấy khớp với lời nói, có lẽ Lud sẽ rút lại câu nói vừa rồi. Tuy nhiên, Sven rõ ràng đang tỏ ra rất bối rối.

AI dùng để hỗ trợ Người Máy Thợ Săn mà mình từng lái trước đây biến thành hình dạng của một cô gái trẻ. Việc này cũng quá phi hiện thực.

“Cô là...”

Lud đang định tiếp tục chất vấn nhưng chợt nhận ra có điều không đúng ở bên góc của tầm nhìn, anh liền hỏi:

“Dolchev đâu rồi...?”

Ông ta đáng lẽ đang bất tỉnh với trái tim đập hỗn loạn, nhưng hiện giờ đã không còn thấy bóng dáng. Ở chỗ ông ta ngã gục lúc này, chỉ có mỗi khẩu súng lục đang nằm trơ trọi.

Ì ầm ì ầm...

Lud nghe thấy tiếng động cơ vang lên giống như âm thanh gầm rú đầy đáng sợ của ác ma.

“Chẳng lẽ...!?”

Trước khi Lud kịp nói ra dự đoán đang hiện lên trong đầu, tiếng pháo kích bỗng vang lên.

Chương 7: Đó là người dựa trên minh ước

Đây là câu chuyện về một quốc gia hiện không còn tồn tại...

Từ rất lâu về trước, có một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô gái ấy có mái tóc bạc và đôi mắt đỏ, đã cướp đi trái tim của rất nhiều chàng trai. Không ngừng có người theo đuổi tình yêu của cô gái ấy, tuy nhiên cô không hề để ý tới bất kỳ ai.

Danh tiếng của cô gái vươn tới tận trời cao, ngay cả thần linh cũng xuất hiện để cầu tình yêu. Vị thần tặng cho cô rất nhiều vật báu, với hy vọng giành được tình yêu của người con gái xinh đẹp này.

Viên bảo thạch tuyệt đẹp nằm ở dưới đáy biển sâu, cho dù là vua của biển cả cũng không cách nào có thể lặn tới.

Bông hoa hoàng kim chỉ nở tại âm phủ, không bao giờ khô héo.

Chiếc váy xinh đẹp được dệt từ ánh sáng mặt trời.

Tuy nhiên, cho dù được tặng bất kỳ món quà gì, cô gái vẫn không động lòng.

Cuối cùng, vị thần ngỏ ý:

“Nếu đồng ý làm bạn đời của ta, nàng sẽ có toàn bộ thế giới này.”

Đối với câu nói đó, cô gái trẻ rất cuộc cũng quay đầu lại, đồng ý lời cầu hôn của vị thần.

Tên của thiếu nữ đó là Europa.

“Tổ quốc vĩ đại!! Lý tưởng của tổ quốc chúng ta mới là chính nghĩa! Mệnh lệnh của tổ quốc là chính nghĩa!!”

Sven cảm thấy vô cùng tức giận đối với sự bất cần của bản thân. Trước giờ chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

“Tổ quốc không thể sai! Không thể nhầm!! Nếu tổ quốc có lỗi, đó mới là sai lầm!! Nếu làm sai lầm biến mất khỏi thế giới này, vậy mới là đi đầu tốt!!”

Dolchev cất cao giọng hô lớn.

Người bình thường nếu trúng phải chiêu đó của Lud, đừng nói là hô lớn, ngay đến cả cử động còn khó khăn. Nhưng lòng tin mù quáng đối với tổ quốc lại có thể khiến cho Dolchev quên đi mọi đau đớn, vừa phun ra nước bọt có lẫn máu vừa gào lớn.

Sven hồi hận.

Vì sao không kết thúc tính mạng của Dolchev khi ông ta không còn có thể chiến đấu?

Vì sao lại chạy về phía Lud đầu tiên?

Bởi vì ưu tiên xác nhận sự an nguy của Lud sao?

Không phải!

Bởi vì trước mong muốn ‘Cho dù vì bất kỳ lý do gì, tôi cũng không muốn giết thêm một ai nữa’ của Lud. Nếu cướp đoạt sinh mạng của người đàn ông mang tên Dolchev, mình sẽ bị anh ấy ghét.

Cho dù chỉ trong khoảnh khắc, nhưng quả thật Sven đã nghĩ như vậy.

(Lại nữa rồi. Mình lại không phải đang nghĩ cho Đại úy, mà đang nghĩ cho chính bản thân mình!)

Nếu không phải như vậy, bản thân tuyệt đối sẽ không phạm phải sai

lầm đó.

Nếu không phải như vậy, làm sao có thể lâm vào tình trạng khó coi này!

“Sven... Tôi mừng... vì cô... không có chuyện gì...”

Lud vừa ho ra máu, vừa nói lời quan tâm Sven với chất giọng khàn khàn.

“Ông chủ... Tại sao...? Tại sao!!?”

Trong khoảnh khắc đó... khi nhìn thấy có cơ hội, Dolchev liền bỏ chạy khỏi căn phòng, leo lên T-3II đang đợi lệnh ở ngoài ‘Cánh Cửa’, bắn đại pháo vào bọn họ. Khi ‘Cánh Cửa’ đang đóng, nơi này giống như một bức tường kiên cố, nhưng khi đang ở trong trạng thái mở ra thì không phải vậy.

Đạn pháo bắn vào trong căn phòng, phá hủy ‘thứ’ vừa khiến cho Dolchev gào khóc và mất đi lý trí— gần một nửa số di vật cổ đại cùng với tường và trần của căn phòng.

Vật liệu rơi xuống.

Marlene và Milly trốn được vào góc chết của ‘Cánh Cửa’, chỉ bị mất đi ý thức, nhưng Sven và Lud thì không may mắn như vậy.

“Sven! Nguy hiểm!!”

Trong giây phút đó, Lud Langart, người đàn ông này vì bảo vệ Sven mà không màng đến tính mạng, bị một tảng đá khổng lồ đè lên nửa người.

Ngược rồi!

Trách nhiệm của mình là bảo vệ ngài ấy mới đúng, ít nhất cho đến hai năm trước, khi ở trên chiến trường vẫn luôn là như vậy.

Làm áo giáp, làm tấm khiên cho ngài ấy mới là nghĩa vụ của bản thân.

Nhưng mà...

“Sven... nhìn... này...?”

Tại phần nửa người dưới đang bị đá đè lên của Lud, một lượng máu vượt quá mức độ cho phép để duy trì sự sống của con người chảy ra. Trong trạng thái đó, Lud dùng bàn tay run rẩy rút ra một bức thư ở bên trong túi áo ngực.

“Nhìn thấy thứ này... chúng ta có thể... mỉm cười được rồi?”

Nội dung được viết ở trong bức thư là yêu cầu bán sỉ 200 chiếc bánh mì mỗi ngày, kể từ ngày mai.

Và một bức thư khác được gửi từ quản đốc Lowell, ở trong thư chỉ viết một câu ‘Ăn ngon lắm’.

Người đàn ông thô lỗ tại khu mỏ có thể vượt qua được thành kiến đối với cựu quân nhân và chấp nhận người chủ của cửa hàng bánh mì, đây chính là minh chứng rõ nhất cho thấy tay nghề của Lud.

“Kể từ bây giờ chúng ta sẽ bận rộn lắm... Còn phải tính toán thu chi, mặc cả giá tiền... Tôi không thể làm được... vậy nên...”

Khụ, Lud ho một tiếng, đồng thời phun ra một ngụm máu.

“Dừng lại... Ông chủ... Xin anh đừng nói nữa...!”

Sven nhắm chặt hai mắt, tuy nhiên không có giọt nước mắt nào chảy ra. Ngoài chức năng làm ẩm, đôi mắt của cô không có chức năng tiết ra nước.

“Vậy nên... nếu cô... gặp phải chuyện gì... thì không hay chút nào... Cửa hàng... quan trọng... của chúng ta... nữ phục vụ...”

Âm thanh của Lud ngừng lại.

“Ông chủ...”

Trái tim của anh ngừng đập.

Sóng não của anh ngừng lại.

Toàn bộ thông tin tiếp thu được từ mọi cơ quan cảm giác của Sven đều xác nhận Lud Langart đã chết.

“Lướt tiếp theo, sử dụng loại đạn Thermite! Đốt chết những kẻ bên trong!”

Kẻ tàn nhẫn giết chết Lud kêu gào chói tai một lần nữa.

Đạn Thermite là một loại đầu đạn cháy, sẽ biến cả khu vực bị bắn trúng thành biển lửa nhờ vào phản ứng hóa học.

Đốt chết? Thiêu hủy?

Đám người đó muốn đốt cháy người đàn ông này, Lud Langart, cơ thể của chủ nhân mình thành tro bụi?

(Đừng có đùa...!)

Âm thanh nạp đạn vào ống pháo của T-3II vang lên bên tai Sven.

Quay lưng lại với âm thanh đang vang lên, Sven vươn tay về phía tảng đá khổng lồ đang đè lên một nửa người Lud. Trọng lượng của nó vượt quá vài trăm ki-lô-gam. Cho dù một người bình thường được rèn luyện đến cỡ nào cũng không thể nhấc nó lên nổi.

Tuy nhiên, Sven thì hoàn toàn có thể.

Nếu muốn hỏi tại sao, thì đó là vì cô ấy không phải con người.

Tên thật của Sven là Svelgen Avei. Cộng sự của Lud Langart, là người thứ hai cùng có chung biệt hiệu ‘Sói Bạc’ trong quá khứ. Được sinh ra trong hàng trăm Người Máy Thợ Săn, cô là người nhân tạo được cấy ghép linh hồn. Linh hồn của cô cư ngụ trong lò phản ứng Rezanium - nơi vừa là bộ não vừa là cơ quan động lực. Sven cũng là người đã trốn ra khỏi Cục phát triển vì do quá ái mộ chủ nhân trước đây.

“Pháp Sư, cơ thể rác rưởi do người tạo ra này, là sản phẩm có quá

nhieu thiếu sót rồi đấy!”

Món vũ khí mà Cục Phát Triển Vũ Khí Hoàng Gia Công Quốc Wiltia dùng để chuẩn bị cho ‘cuộc chiến tiếp theo’ là Người Máy Thợ Săn dạng người, loại có thể tự chủ giờ tăng đá lớn lên và ném về phía viên đạn pháo hiện đang bay đến.

Cho dù có là pháo xe tăng hay đạn xuyên giáp cũng khó có thể bắn nát được đá tảng.

Tiếng nổ ầm ầm như sấm vang lên, lửa và ánh sáng phát ra, cả hai cùng triệt tiêu lẫn nhau.

“Hự...!?”

Trong khi Dolchev đang bối rối không biết phải ứng phó thế nào đối với tình huống ngoài dự đoán này, thì Sven đã lao về phía ông ta.

Không được phép giết chết tên khốn này. Nhưng không phải là không thể đập cho hắn một trận tơi bời.

Tên khốn này là kẻ giết chết chủ nhân của mình... không, là kẻ khiến cho chủ nhân phải hy sinh tính mạng để bảo vệ mình.

Nếu là bản thân trước đây, và khi Lud đang lái ở bên trong mình, T-3II chẳng đáng làm địch thủ.

Tuy nhiên, hiện tại Sven đang ở trong hình dạng con người. Nếu cô dùng hết lực, cũng chỉ có thể làm cong thân pháo của chiếc xe tăng là hết cỡ. Cho dù là thế, không hiểu sao Sven vẫn tin tưởng vào chiến thắng của bản thân.

Không chỉ có vậy, ở bên trong bản thân cô còn đang tồn tại một cơn tức giận khác.

(Dám đối địch với chúng ta, đồ xác xược!)

Chúng ta là ai? Đờ xắc xược là ai?

Cơn tức giận này không chỉ đơn thuần nhằm vào Dolchev, mà còn nhằm vào một kẻ khác.

Đó là cơn tức giận đối với bộ phận cảm biến đang lập lòe ánh sáng của chiếc xe tăng T-3II đang hướng khẩu pháo về phía Sven và chuẩn bị bắn lần nữa.

“Đừng láo xược, tên thấp kém!!”

Đôi mắt đỏ của Sven phát sáng, đồng thời là tiếng quát chứa đựng sức mạnh. Ngay sau đó, toàn bộ động tác của T-3II ngừng lại. Các loại cảm biến, cơ quan chuyển động mặc dù còn đang trong tình trạng khởi động nhưng lại không thể vận hành. Cứ như thể nó đang bị đóng băng vì sợ hãi trước ánh sáng phát ra từ đôi mắt đỏ của Sven.

“C...Cái gì...!? Có chuyện gì đang xảy ra!?”

“Không rõ! Đột nhiên không đi đâu khiến được nữa...”

Dolchev và các thuộc hạ của ông ta kêu lên giống như đang rên rỉ. Tuy nhiên, Sven không định kết thúc tại đó.

“Nếu còn biết hổ thẹn, tự hủy diệt mình đi!!”

Sven quát lớn lần nữa. Đó giống như lời tuyên bố có ẩn chứa lòng trắc ẩn cuối cùng, ban quyền tự sát cho kẻ tội nhân dám đối nghịch với bậc quân vương.

Sau đó, giống như đang đáp lại âm thanh của Sven, hai cánh tay thô kệch của T-3II bắt đầu cử động.

Đương nhiên không phải là do mấy người Dolchev ở bên trong nó đi đâu khiến, mà bản thân chiếc xe tự hoạt động cứ như thể có ý chí của riêng mình. Và sau đó—

“Chuyện này, rốt cuộc là sao...”

Râm!!!

Hai cánh tay đột nhiên đâm vào cơ thể của chính mình, giống như đang muốn xé rách bụng của bản thân, muốn bóp nát những kẻ đang đi đầu khiển ở bên trong. Dầu máy phun ra tung tóe giống như máu. Ở bên trong đó chắc hẳn cũng có pha lẫn máu của mấy người Dolchev.

“Haa... Haa... Mình... vừa làm... cái gì?”

Trong khi đang thở hổn hển, Sven cảm thấy bối rối do không thể hiểu nổi tại sao bản thân có thể làm được chuyện đó. Tuy nhiên, đồng thời cô cũng có cảm giác ‘đây là chuyện đương nhiên’.

“Ông chủ...”

Cho dù có tiêu diệt hàng triệu binh sĩ August đi chăng nữa, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu không thể bảo vệ được người quan trọng nhất đối với bản thân, toàn bộ đều vô nghĩa.

(Cô đang nói cái gì vậy? Chỉ ở mức độ này, dựa vào năng lực của cô hoàn toàn có thể làm được mà.)

Có một người nào đó đang nói ở bên trong đầu Sven... không, là đang nói chuyện với linh hồn của Sven.

“Ể...?”

Sven kinh ngạc đáp lại.

(Dựa theo minh ước huyết thống, toàn bộ đều được giao phó cho cô. Vậy nên, nó cũng là của cô.)

Sven hoàn toàn không thể hiểu nổi đối phương đang nói gì. Tuy nhiên, một sự cố bỗng xảy ra.

Vách đá của khu mỏ đang phát sáng. Những mảnh khoáng thạch Rezan

nhỏ li ti đang ngủ yên trong mỏ quặng đột nhiên có phản ứng, tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ, trở thành vô số những đường ánh sáng tiến vào bên trong căn phòng từ phía bên kia cánh cửa, hợp lại vào thứ giống như ‘bếp lò cổ đại’ mà cô vừa mới giải thích cho Lud khi nãy.

“Đây... chẳng lẽ... ?”

Sven biết bản thân đã nhầm.

Nơi đây quả thực rất giống với nhà bếp được tạo ra với kỹ thuật của Đế Quốc cổ đại. Tuy nhiên, nó lại mang ý nghĩa hoàn toàn khác so với nhà bếp của người hiện đại.

Dù sao đó cũng là sản phẩm của những người có thể tạo ra phi thuyền đi tới các vì sao, giải mã được bí mật của sinh mệnh.

Để có thể cung cấp đủ lương thực cho dân số đang không ngừng tăng lên của Đế Quốc rộng lớn, các nhà khoa học của Đế Quốc Europea đã tạo ra được một kỳ tích. Đó là chiếc máy có thể tái tạo được động vật, thực vật hay các loại tế bào chỉ từ một mảnh vỡ.

Nơi này quả thực là nhà bếp, nhưng không phải là nơi chứa các thiết bị nấu ăn bình thường. Nó đồng thời cũng là một công xưởng sản xuất nguyên liệu nấu ăn. Thực vật và động vật bị phong hóa ở trong hộp không phải được vận chuyển từ bên ngoài vào, mà chính là ‘được tạo ra’ tại nơi này.

Hơn nữa, xét trên khía cạnh cùng là sinh vật đa bào, con người cũng có thể được tái tạo lại bởi cỗ máy này.

“Vẫn còn có thể cứu được... nhưng mà...”

Sven nhắc cơ thể đã bị dập nát mất một nửa người của Lud lên, nhẹ nhàng đặt vào bên trong ngăn tủ của chiếc máy tái tạo tế bào để tái sinh lại

cơ thể của Lud.

Tuy nhiên, vẫn còn thiếu.

Cho dù thể xác có thể phục hồi lại như cũ, thế nhưng nhịp đập của trái tim, sức sống của linh hồn, không còn có thể lấy lại.

(Bởi thế mới nói, cô có năng lực đó... Chuyện như vậy đối với cô rất đơn giản.)

Âm thanh trong đầu lại vang lên lần nữa.

Sven đưa tay đặt lên trên ngực mình.

Ở bên dưới lồng ngực là một lò phản ứng Rezanium siêu nhỏ. Đó là thứ tạo ra linh hồn của cô, nguồn gốc của động lực, sử dụng loại khoáng thạch màu đỏ làm nhiên liệu.

“.....”

Sven quay đầu lại, hướng tầm nhìn đến đồng phế liệu của chiếc T-3II. Đặt ở bên cạnh nó là một lượng lớn bom Zeom không chút hư hao, được mang đến vì mục đích phá hủy cả khu mỏ. Ở bên trong bom Zeom có chứa lượng khoáng thạch Rezan bằng của vài chục Người Máy Thợ Săn.

“Ồ, thì ra là vậy...”

Giống như nhớ ra được hết thảy, Sven lấy thứ đó ra, và chúng cộng hưởng với lò phản ứng Rezanium của bản thân. Ánh sáng đỏ bùng phát tập trung ở bên trong cơ thể của cô, rồi sau đấy di chuyển qua cơ thể của Lud và từ từ tái sinh từng chút một.

Thình... Thịch...

Da thịt nhợt nhạt dần dần xuất hiện sắc đỏ. Khuôn ngực chậm rãi nhấp nhô lên xuống. Sven nghe thấy tiếng sóng não, tiếng tim đập, tiếng hô hấp của Lud. Tuy chậm, nhưng quả thực cơ thể của Lud đang sống lại. Vừa xác

nhận đi đầu đó, Sven vừa hồi tưởng lại một ngày kia vào hai năm trước.

Ngài có nhớ không?

Vào ngày cuối cùng, hôm trước khi ngài rời khỏi quân đội, ngài đã lau sạch sẽ mọi góc ngách trên cơ thể của tôi.

Ngài còn nói ‘Mặc dù rất muốn lau chùi ở bên trong luôn, nhưng để một người không chuyên làm, sợ chẳng may lại hỏng thứ gì đó’, rồi xử lý hết những vết chỉ bung trên ghế và vết bẩn bám trên bộ đi đầu khiên.

Và sau khi hoàn thành toàn bộ công việc, ngài ngẩng lên trên ghế.

Ngài ở bên trong cơ thể của tôi.

“Thật đáng sợ...”

Ngài nhỏ giọng lầm bầm như vậy.

“...Có chuyện gì đáng sợ sao?”

“Uwaa!? Cậu đang khởi động đấy à?”

Tôi vẫn luôn ở trong trạng thái ‘tĩnh’ mà. Chỉ là không biết nói gì thôi.

Ngài không cần tôi nữa. Để sống một cuộc sống khác, ở trong một thế giới khác, tôi đã không còn cần thiết. Vậy nên, tôi có thể nói gì với ngài đây.

“À... Bởi vì trước giờ tôi chỉ toàn ở trong quân đội, không biết liệu bản thân có thể trở thành chủ của một cửa hàng bánh mì được không... Tôi cảm thấy rất bất an.”

“Không phải ngài luôn muốn làm nghề đó sao? Đến mức vì thế mà xuất ngũ.”

Đến mức vứt bỏ cả tôi.

“Ừm, tôi nhất định phải thay họ nướng được lượng bánh mì mà đáng

lẽ họ làm được. Nhất định phải mang đến nụ cười cho mọi người mà đáng lẽ họ làm được... Không, là bởi vì tôi muốn đem nụ cười đến cho mọi người.”

Ngài kể lại cho tôi nghe chuyện xảy ra tại Lapchurika.

Ngài mang một cảm giác tội lỗi vô cùng nặng nề đối với chuyện đó, và không ngừng tìm kiếm phương pháp chuộc tội.

Cuối cùng ngài cũng tìm được một câu trả lời.

Ngài vứt bỏ vũ khí, vứt bỏ chiến đấu, vứt bỏ tôi, đi làm một chủ cửa hàng bánh mì.

“...Nếu được ở cùng với cậu, tôi sẽ không cảm thấy sợ hãi.”

“Ể?”

Đó là một nụ cười tự giễu. Đó là một nụ cười mang theo cảm xúc ‘Tôi chẳng thể nào làm được điều đó’, nhưng tôi biết đấy là lời nói thực lòng của ngài.

“Nếu được ở cùng với cậu, cho dù là chiến trường nào, tôi cũng đâu không e ngại. Tuy nhiên, kể từ bây giờ chỉ có một mình tôi, quả thực rất đáng sợ.”

‘Nếu được ở cùng với tôi’... Ngài cũng mong muốn được ở cùng với tôi sao?

“... Cảm ơn cậu vì những năm tháng qua.”

Ngài đứng dậy.

Tôi không kịp được mà hô lớn lên một tiếng giống như đang hét.

“Đại úy!... Ngài chủ nhân tốt nhất của tôi. Chúc ngài may mắn.”

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng. Điều tôi muốn nói không phải là những lời này. Tuy nhiên, trong kho dữ liệu ngôn ngữ ở trong tôi, không

thể tìm ra được lời nói nào thích hợp hơn thế.

“Sai rồi đấy? Không phải chủ nhân. Cậu là... cộng sự của tôi.”

Nói xong, ngài mỉm cười. Đó là một nụ cười vô cùng ấm áp và dịu dàng.

Ngài chắc là không tự nhận thức được điều đó. Ngài luôn nghĩ rằng bản thân không còn có thể cười được nữa, phải không? Không phải đâu. Khi ấy quả thực ngài đã cười. Có lẽ đó là nụ cười chỉ mình tôi mới có thể nhìn thấy.

Tôi không muốn phải chia xa với ngài.

Tôi muốn luôn được ở cùng với ngài.

Được ở bên cạnh ngài, cho dù nơi đó không phải là chiến trường, tôi cũng muốn tiếp tục hỗ trợ ngài.

Muốn nhìn thấy nụ cười của ngài nhiều hơn nữa.

Đúng vậy, rốt cuộc tôi đã hiểu.

Tôi yêu ngài.

“Ừ... umm...?”

Lud tỉnh dậy. Sau khi bước ra khỏi chiếc tủ, bởi vì không thể hiểu nổi kỳ tích vừa xảy ra ở trên thân thể của mình, Lud chạm vào khắp nơi trên cơ thể với vẻ mặt khó tin.

“Sven...? Tôi... còn sống sao...?”

Anh lên tiếng hỏi một câu ngu ngốc đến mức phá hỏng cả bầu không khí.

Hình bóng của người chủ nhân yêu dấu đang ở tại nơi đó.

“Ông chủ!”

Sven nhào tới, ôm chặt lấy Lud. Nếu cô ôm chặt hết sức, e rằng xương cốt trên thân thể khó khăn lắm mới tái tạo lại được của Lud sẽ bị nghiền nát mất. Vậy nên, Sven cẩn thận, chú ý ở mức độ tối đa, ôm lấy Lud với cảm giác yêu thương từ tận đáy lòng.

“Ông chủ! Ông chủ! Ông chủ! Ông chủ! Ông... chủ...”

Đây là lần đầu tiên Sven chảy nước mắt.

Đó không phải là nước mắt bi thương. Cũng không phải là nước mắt được tạo ra để làm ướt cơ thể sống. Mà là nước mắt vui mừng, trào ra từ sâu trong đáy lòng.

Giao đoạn

Cục Phát triển Vũ khí Hoàng gia. Nơi tạo ra Người Máy Thợ Săn làm thay đổi hoàn toàn cục diện chiến tranh, càng vào sâu bên trong mức độ bảo mật càng cao, cho dù là nguyên soái, không có sự cho phép cũng không được tiến vào.

Tại bộ phận sâu nhất trong lòng đất, Cục trưởng Cục Phát triển Daian Fortuner đang ng ẩ ngâm nga lắng nghe báo cáo từ cô gái tóc đỏ.

“...Tiếp theo, là báo cáo về hành động của Svelgen Avei tại Organbaelz.”

“Vất vả r ấ ~. Ái chà, kết quả thú vị thật đấy.”

Ngay khi Sven trốn khỏi phòng thí nghiệm, Daian - có thể coi là cha đẻ của Sven - lập tức phái cô gái tóc đỏ, Rebecca đuổi theo.

“Tuy nhiên... cái tên Dol... gì gì đó? Đúng thật là quá ngu ngốc... Pelfe sáp nhập với Wiltia dù sao cũng được hơn một năm r ấ , đúng chứ? Kể từ giữa cuộc đại chiến, Pelfe đã được coi như một phần của Wiltia, nếu ở đó có thứ gì quý giá, chẳng lẽ chúng ta lại không biết.”

Để duy trì thể chế của quốc gia, August không chút khoan dung thanh trừng những kẻ có ý kiến trái ngược hoặc có khả năng sẽ có ý kiến trái ngược với quốc gia dù chỉ là một chút, dẫn đến tình trạng đất nước càng ngày càng thiếu nhân lực. Daian cười.

“Mà, chuyện đó cũng không quan trọng. Kẻ ngốc làm chuyện ngu ngốc, r ấ lại chết như một kẻ ngốc, chuyện như vậy quá thường thấy ở trong thế giới này. Không thú vị, cũng chẳng hiếm gặp... Quan trọng hơn,

Rebecca? Cô khẳng định cô ấy trốn khỏi Cục Phát triển là để đuổi theo người tên Lud Langart đó à?”

“Khẳng định.”

Rebecca đáp lại với giọng điệu lạnh lùng như máy móc, trái ngược hẳn với vẻ bên ngoài đáng yêu của mình.

“Fufufu... Đây cũng là sự lựa chọn theo ý chí của cô ấy, đó là người đàn ông mà cô ấy yêu sao...”

Nghiên cứu Người Máy Thợ Săn dạng người loại tự chủ, ngoài mặt gọi là ‘Bình sĩ bất tử’, ‘Vũ khí gần với con người nhất’... dù những cách gọi này đều tuyệt đối bí mật, nhưng thực ra đó chỉ là phương tiện để tập hợp ngân sách, nhân sự và vật tư nghiên cứu vì mục đích thực sự của ông ta mà thôi.

“Rebecca... Cô biết... nguồn gốc tên gọi của đại lục Europea chứ?”

“Khẳng định. Theo như ghi chép, đó là tên gọi của Đế Quốc từng tồn tại khoảng một nghìn năm trước.”

“Đáp án chính xác... Vậy cô có biết nguồn gốc tên gọi của Đế Quốc Europea đó không?”

“Phủ định. Trong kho dữ liệu không có câu trả lời phù hợp.”

Có lẽ đúng là như vậy.

Một quốc gia ngay đến cả nguyên nhân bị diệt vong còn không biết, thì truyền thuyết sáng lập ra nó được lưu truyền lại mới là chuyện kỳ lạ.

“Đó là tên gọi của một cô gái từng tồn tại từ rất lâu~ rất lâu~ về trước đây. Cô gái ấy nhé, cực kỳ xinh đẹp, xinh đẹp đến mức ngay cả thần linh cũng phải tới để cầu hôn.”

Câu chuyện được các nhà khoa học sắp xếp lại và kể ra không khác gì

một câu chuyện cổ tích viễn tưởng, nhưng Daian kể lại với giọng điệu giống như đang diễn kịch.

“Thần linh sau nhiều lần theo đuổi không thành, ngài đã nói với Europa rằng ‘Nếu đồng ý làm bạn đời của ta, nàng sẽ có trong tay toàn bộ thế giới này.’ Hoàng đế của Đế Quốc Europea tự xưng là con cháu của Europa. Bởi vì họ là con cháu của cô gái được thần linh ban cho cả thế giới, nên việc họ coi thế giới này là của mình cũng chẳng có gì là vô lý.”

Nếu chỉ nghe được điều này, người ta sẽ cảm thấy việc Đế Quốc Europea tuyên bố quyền chi phối của mình là điều được cho phép bởi thần linh. Cũng chỉ là một loại thuyết về vương quyền được trời ban cho mà thôi.

Có điều, Daian cho rằng câu chuyện thần thoại này không chỉ có vậy.

Toàn bộ truyền thuyết và thần thoại đều bắt nguồn từ con người hay sự vật gì đó từng tồn tại. Dù sao cũng là một Đế Quốc có nền văn minh vượt xa khoa học hiện đại từ hàng nghìn năm trước. Cho dù có chuyện thần bí gì đó cũng không phải là điều quá kỳ lạ.

Để kiểm chứng điều ấy, Daian cho tái tạo lại huyết tộc của Đế Quốc cổ đại đó.

Sau khi có trong tay mảnh vỡ di hài của Hoàng đế Đế Quốc Europea được phát hiện giống như kỳ tích, ông ta tiến hành giải mã gen trong đó và thành công tái tạo lại được.

Kết quả, một hiện tượng đáng ngạc nhiên xảy ra.

‘Cánh Cửa’ chứa di sản của Đế Quốc đang tồn tại ở khắp nơi trên thế giới... cho dù chỉ có chứa dụng cụ của nhà bếp thôi, nhưng ‘Cánh Cửa’ phải dùng đến cả pháo xe tăng cũng không thể phá nổi, lại phản ứng với gen của hoàng đế và tự động mở ra.

Daian càng vững tin hơn.

Cái gọi là ‘Thế giới được thần linh ban tặng’, chính là ‘Nền văn minh của Đế Quốc hùng mạnh đến mức có thể biến cả thế giới thành tài sản của riêng mình’.

Lời tuyên bố ‘Cánh Cửa cổ đại phải dùng máu của thiếu nữ được ước định để mở ra’ từ trong miệng Dolchev chắc hẳn là do một người đệ tử của Daian nghe thấy một phần nghiên cứu của ông ta, sau khi chạy trốn đến August thì truyền đạt suy đoán sai lầm của mình lại cho bọn chúng.

‘Cánh Cửa’ tồn tại ở rất nhiều nơi trên thế giới này.

Mặc dù đã thành công mở ra một vài ‘Cánh Cửa’, nhưng ‘Cánh Cửa’ càng to lớn, chứa đựng di vật càng mạnh mẽ hơn. Tuy nhiên chỉ dựa vào tế bào xoma được nuôi cấy, không cách nào mở được chúng ra.

Cần phải là thứ gần giống với con người hơn nữa.

Bởi vậy, Daian muốn hỡi sinh Europa. Sử dụng tế bào xoma được nuôi cấy làm cơ sở, các cơ quan nội tạng dùng máy móc để bổ sung, não và trái tim thay thế bằng lò phản ứng Rezanium.

Tuy có thể chế tạo ra được thân thể rất gần với con người, nhưng vẫn chưa đủ.

Cần phải có ý chí, nội tâm và linh hồn của riêng mình.

Dù sao cũng là hỡi sinh ‘Thiếu nữ được thần yêu’. Để được người khác yêu, bản thân nhất định cũng phải yêu người nào đó.

Vậy nên, Daian quyết định cấy ghép linh hồn của Avei vào trong cơ thể của Europa, tạo ra Sven.

“Cô không cảm thấy rất tuyệt vời sao? Cô ấy là chìa khóa mở ra toàn bộ trí tuệ của thế giới này. Sau đó, người đàn ông được cô ấy yêu có thể

trở thành hoàng đế chính thức, cho dù vua của các quốc gia tự xưng là hậu duệ của Đế Quốc cũng không phải là vấn đề gì to tát...”

Daian cong người, cười với vẻ sáng khoái.

‘Đồ vật’ do bản thân tạo ra có thể xoay chuyển cả thế giới từ tận gốc rễ, ông ta cảm thấy đi đâu đó vô cùng thú vị.

“Đề nghị.”

Nhìn thấy bộ dạng đó của Daian, Rebecca giơ tay lên nói.

“Chuyện gì?”

Nếu thứ đó quan trọng đến thế, cứ để mặc như vậy không có vấn đề gì sao?”

Mặc dù August có suy đoán sai lầm, nhưng qua sự việc vừa rồi có thể cũng đã biết được một phần sự thật, không ngoại trừ khả năng cơ quan tình báo của các quốc gia khác cũng sẽ nhanh chóng hành động. Hơn nữa, quân đội và quý tộc của Công Quốc Wiltia không hề đoàn kết với nhau. Có những người sẽ nghe được phong thanh gì đó và muốn giết cô ấy.

“Rebecca... Cô biết yếu tố hiệu quả nhất để vun đắp tình yêu là gì không?”

“Phủ định. Trong kho dữ liệu không có câu trả lời phù hợp.”

Có lẽ vậy. Tuy nhiên, Daian không nói lời đó ra khỏi miệng.

Tương tự như Sven, cô ấy— số hiệu SAIR2, ‘Rebecca Sharlahart’ cũng là Người Máy Thợ Săn dạng người loại tự chủ do Daian tạo ra. Bởi vì do chính tay ông ta tạo ra nên cô ấy có thể làm được gì, không thể làm được gì, biết được gì, không biết được gì, Daian là người hiểu rõ nhất.

“Chính là nghịch cảnh đấy... Những con người yêu nhau cùng vượt qua nghịch cảnh, tình yêu càng được vun đắp mạnh mẽ hơn nữa... Vẫn

chưa đủ để cô ấy tự nhận thức được tình yêu. Và khi cô ấy đã đạt được tình cảm thực sự của mình thì...”

Daian đứng dậy, chậm rãi bước về phía nơi sâu nhất của Cục Phát triển, chạm tay vào ‘thứ đó’, thứ cơ mật nhất trong những thứ cơ mật.

“ ‘Cánh Cửa’ này sẽ mở ra!!”

Ở trước mặt ông ta chính là một ‘Cánh Cửa’ đóng kín, to đến hàng trăm mét, hoàn toàn khác biệt với ‘Cánh Cửa’ ở dưới lòng đất tại khu mỏ Berun.

Chương kết: Cô phục vụ mất đồ

Đã một tháng trôi qua kể từ sự kiện đó - một sự kiện không được lưu lại trong lịch sử, cũng không được ghi chép lại ở bất kỳ đâu. Tockerbrot trở nên vô cùng bận rộn.

Sau khi có được một hợp đồng lớn, việc kinh doanh của cửa hàng được thừa nhận. Vả lại, nhờ vào khả năng đàm phán của Sven, cửa hàng đã thành công nhận được vốn vay từ ngân hàng, cũng giải quyết xong món nợ của dân cho vay nặng lãi, thoát khỏi nguy cơ đóng cửa.

Hơn nữa, sự kiện xảy ra tại khu mỏ được giải thích là ‘Cướp đột nhiên tấn công nhà thờ, và được Lud tình cờ đi ngang qua cứu giúp’, nhờ vậy mà thành kiến xấu của mọi người trong thị trấn đối với Lud nhanh chóng thay đổi, số lượng khách hàng tăng lên gấp đôi.

Tiếng tăm của Tockerbrot càng ngày càng vang xa hơn, gần đây có cả người tới từ thị trấn bên cạnh để mua bánh mì.

“A~ Bận rộn, bận rộn quá.”

Ba mươi phút trước khi mở cửa hàng. Sven bận bịu đến hoa cả mắt, liên tục chạy qua chạy lại ở bên trong cửa hàng.

“Sven? Cái này xếp vào đâu đây?”

Tới để giúp đỡ, Jacob hỏi.

“Xin hãy để cái đó vào hộp số ba, hộp số ba nhé? Bởi vì nếu cho vào hộp số bốn thì sẽ có hình dạng không phù hợp, xin hãy chú ý.”

Còn Lud thì đang đi tới khu mỏ để giao hàng.

Do có thêm hợp đồng lớn và khách hàng gia tăng, nhân viên và thiết bị đều phải hoạt động hết công suất.

“Haa... Khác hoàn toàn so với một tháng trước... Em xin nói rõ ràng này, Sven? Em sẽ đòi tiền công đấy.”

“Ồ hô hô, xin cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ trả tiền công theo đúng Luật lao động tiêu chuẩn của Công Quốc Wiltia. Nhân tiện, cậu Jacob có muốn cứ như vậy làm việc tại đây luôn không?”

“A~ Như vậy cũng không tệ... Đúng lúc nhà em đang ngừng kinh doanh, kiếm thêm một chút thu nhập cũng tốt.”

Ông của Jacob đáng lẽ không thể thoát khỏi bị truy tố do hỗ trợ cho phần tử khủng bố, nhưng được Lud cầu xin, nói rằng ‘Ông ấy bị uy hiếp nên mới phải làm như vậy’ nên chỉ bị xử phạt nhẹ. Tuy nhiên, do phải nhận lòng trắc ẩn của quân nhân Wiltia mà mình vô cùng căm ghét, ông ấy già đi trông thấy, lâm vào tình trạng không cách nào làm việc.

“Cậu Jacob... Ừm... Tôi xin lỗi...”

Hành động của ông ấy là tự làm tự chịu. Không chỉ vậy, Lud và Sven đã giúp đỡ rất nhiều, không cần thiết phải cảm thấy có lỗi, nhưng bọn họ rất bức rứt khi Jacob bị liên lụy.

“Không cần để ý. Ngay từ đầu cái nhà xưởng kia vẫn còn có thể hoạt động cũng là một kỳ tích rồi.”

Không cần phải làm vẻ mặt ảm đạm như thế, Jacob cười như muốn nói vậy.

Nụ cười của Jacob khiến cho người khác nghĩ ‘Có lẽ cậu ấy là một đại nhân vật’.

“Dù vậy, chẳng phải tuyển thêm nhân viên sẽ tốt hơn sao?”

“Đúng thế, tôi đã dán tờ thông báo tuyển người ở trước cửa hàng, nhưng...”

Leng keng.

Vẫn chưa tới giờ mở cửa hàng, nhưng cánh cửa lại đột nhiên bị mở ra.

“A, quý khách thông cảm, cửa hàng hiện tại vẫn chưa tới giờ mở cửa... Chậc!”

Người xuất hiện là sơ của nhà thờ nằm bên ngoài thị trấn, cựu khủng bố Marlene.

“Chào buổi sáng. A... Lud đâu rồi?”

“Ông chủ ra ngoài có việc rồi. Chúng tôi đang rất bận rộn, không có chút dư dả thời gian nào dành cho cô đâu, vì vậy xin mời hãy nhanh chóng trở về đi ♪.”

Nở một nụ cười đáng yêu, nhưng Sven đáp lại với lời lẽ rất vô tình.

“Không sao, bởi vì tôi không phải tới để gặp cô Sven. Lud đi đâu rồi? Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy.”

Tuy nhiên, Marlene cũng không chút nao núng, mỉm cười đáp lại.

“Thực sự rất xin lỗi. Ông chủ mới bị mắc bệnh không được phép đến gần vị sơ xấu tính nào trong vòng bán kính năm mươi mét, vậy nên xin cô hãy về cho.”

“Ufufu... Tôi không muốn bị cô gọi là xấu tính đâu~?”

Nụ cười của Marlene có chút không được tự nhiên.

Kể từ sự kiện đó, thái độ của Marlene đối với Lud có chút thay đổi. Bởi vì thay đổi quá nhỏ, Lud không thể nhận ra, nhưng mỗi khi anh ghé tới nhà thờ để quyên tặng thì Marlene lại thân mật với anh một cách kỳ lạ.

Hơn cả là chẳng biết từ khi nào, Marlene đã gọi trực tiếp tên ‘Lud’ mà không dùng kính ngữ, vậy nên Sven mới sinh lòng cảnh giác.

Vì cái gì mà cô tự tiện rút ngắn khoảng cách vậy hả! Sven cảm thấy thấp thỏm không yên đối với đi ầu đó.

“Không được! Ông chủ không cần phải gặp bà sơ thối nát! Xin mời trở về cho!”

Hai người trừng trừng lờm nhau ác liệt đến mức chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là nhào tới cắn xé lẫn nhau.

“Này... Quay trở lại làm việc đi chứ.”

Jacob lẩm bẩm với giọng khó chịu.

“Mà này... Marlene? Chị tới tìm Lud có việc gì?”

“A, phải rồi. Ừa, đứa trẻ đó đâu mất rồi...”

Marlene quay đầu nhìn phía sau, thế nhưng đứa trẻ vốn đi cùng với mình tới đây đã mất dạng.

Cô bé ấy đang núp ở phía sau cửa hàng.

Quả nhiên thật đáng sợ. Nữ nhân viên phục vụ đó rất đáng sợ, nhưng bản thân không biết nên nói như thế nào với Lud cũng khiến cho cô bé sợ hãi.

“Milly...?”

Cô gái trẻ - Milly vừa ra sức ẩ núp vừa run rẩy cơ thể.

Sau khi giao hàng cho khu mỏ xong, Lud mua một chiếc xe tải mới chỉ ít tàn tạ hơn chiếc xe tải trước đây một chút, rồi lên đường trở về

“A, aaaa...”

Nhìn thấy Lud đang bước xuống từ xe tải, Milly run rẩy. Không phải

vì sợ hãi, mà là đang hoang mang, không cách nào bình tĩnh nổi.

“À ừm...?”

Nhìn thấy dáng vẻ khác với mọi khi của cô bé, Lud làm vẻ mặt khó hiểu và bước lại gần.

“...Em sao vậy? Bởi vì hôm trước...?”

Vài ngày trước, Lud đã mang bánh táo ngàn lớp mới nướng xong đưa cho Milly.

Từ chủng loại táo cho đến hương rượu trái cây đều được chọn lựa kỹ càng, đó là một sản phẩm tuyệt vời. Milly mặc dù nhận nó, nhưng không nói gì, mang thẳng vào bên trong.

“Ừm!”

Với vẻ mặt giống như vừa lấy được toàn bộ quyết tâm, Milly rút thứ gì đó từ trong túi ra, đưa cho Lud.

“...Xin hãy bán cho tôi bánh táo.”

Đó là tiền tiêu vặt mà cô bé có được nhờ giúp đỡ các công việc phụ tại nhà thờ.

“Em đến là để... mua bánh của tôi ư?”

Lud lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

“A... Anh không phải là chủ cửa hàng bánh mì sao! Bán cho tôi bánh mì!”

Mình không phải muốn nói lời đó. Milly nghĩ như vậy trong đầu.

“Trước đây đối xử với anh không tốt... Xin lỗi.”

Milly nói, với âm thanh như đang cố ép ra khỏi miệng.

Cô bé căm ghét người Wiltia, căm ghét quân nhân, cũng căm ghét chủ cửa hàng bánh mì này. Nhưng người này đã ra tay giúp đỡ Marlene và cô,

bảo vệ mọi người trong nhà thờ.

Vậy nên, Milly nghĩ rằng mình cần phải nói một lời cảm ơn đàng hoàng. Nhưng cô bé không thể mở lời được nên mới chọn cách trở thành khách hàng đến đây mua bánh mì.

“Nhưng mà, chẳng phải em luôn nói là không muốn ăn bánh mì của tôi sao...”

Cô bé luôn nói sẽ không ăn bất cứ thứ bánh gì do Lud làm ra.

“Bởi vì bánh táo... rất ngon...”

Milly nhăn mặt, che giấu sự xấu hổ.

Mặc dù ghét là thế, nhưng không còn cách nào khác. Bởi vì bánh mì trông có vẻ rất ngon, vậy nên cô bé mới lén ăn thử. Bánh mì rất ngọt, rất thơm và cực kỳ ngon.

“Làm gì vậy! Mau bán cho tôi... Uwaa.”

Lud đột nhiên ôm chặt cô bé. Do giật mình, Milly vùng vẫy định đẩy ra, nhưng rồi cô bé chọn không đẩy.

Bởi vì Lud có mùi giống như đêm hôm đó, lúc anh ta xả thân ôm chặt lấy mình để bảo vệ. Cũng giống như lúc nói hãy sống tiếp vì chính bản thân mình.

Một mùi ấm áp và dễ chịu.

Bởi vì đó là mùi của lúa mì, mùi của bếp nướng tại cửa hàng bánh mì, giống như mùi của cha mà mình yêu nhất.

“Cảm... Cảm ơn...!”

Lud khóc. Đó là nước mắt vui mừng.

(Cái tên này ngớ ngẩn à? Cửa hàng làm ăn tệ đến thế sao? Mình vừa nói mua bánh mì liền vui mừng đến như vậy rồi? Vui mừng tới mức chảy

cả nước mắt luôn.)

Milly đang mạt sát Lud vô cùng thậm tệ ở trong lòng.

“Ngớ, ngớ ngẩn à...”

Cô bé ghét người Wiltia, ghét quân nhân. Tuy chủ cửa hàng bánh mì này rất ngớ ngẩn, nhưng bây giờ không còn ghét như trước nữa.

“...Đồ ngốc...”

Vừa nói, Milly vừa dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo của Lud. Vươn tay ra, giống như đang ôm ngược lại.

Khuôn mặt nóng bừng, có đi đâu không hề cảm thấy căm ghét. Tuy Lud là người lớn, nhưng không hiểu sao, Milly cảm thấy anh rất đáng yêu.

“Ông chủ, anh về ờ... Ể?”

Nghe thấy tiếng động cơ xe tải, Sven bước ra khỏi cửa hàng nghênh đón. Nhưng khi nhìn thấy Lud đang khóc và ôm Milly vào lòng, Sven li ền không thốt nên lời do quá ngạc nhiên.

“Ông, ôngggg chủủủ!!!”

Lao tới với tốc độ nhanh hơn cả âm thanh, Sven vội vàng tách Lud ra khỏi Milly.

“Con nhóc chết tiệt này thật to gan! Dám quyến rũ ông chủ nhà ta, thật to gan!”

Nhìn từ góc độ bên ngoài, người ôm là Lud, không có lí do gì trách cứ Milly. Tuy nhiên, đi ầu Sven muốn nói không phải vậy.

Khuôn mặt của Milly khi đang được Lud ôm tỏa ra thứ ánh sáng giống y như lúc Marlene nhìn Lud dạo g ần đây.

Đã biến thành ‘Ánh mắt của thiếu nữ đang yêu’.

“Chờ, chờ đã, tôi không phải như thế!”

Milly liêu mạng phản bác, nhưng đôi gò má ửng đỏ không lừa nổi người khác.

“Không phải như thế, vậy thì là như thế nào!”

Quả nhiên không sai.

Ánh mắt chứa đựng tình yêu. *Mặc dù bấy lâu nay bị đôi xử rất lạnh nhạt, nhưng chỉ mới đôi xử với nó tốt một chút đã cực kỳ vui vẻ chạy lại gần rồi, cái gì vậy chứ, con chó ngốc này cũng đáng yêu thật đấy.*

“Nghe này, Sven! Milly...”

“Ông... chủ!!”

Cho dù bị kéo ngã bệt xuống đất, Lud vẫn chưa hết xúc động, định kể lại sơ lược sự tình cho Sven với vẻ mặt hưng phấn, nhưng lại bị Sven ngắt lời, áp sát lại gần với vẻ mặt hờn dỗi.

“V...Vâng?”

Lud không kìm được co rụt người trước áp lực đó.

“Nghe cho rõ đây! Em, Sven này, cho dù là thân thế hay trái tim đều thuộc về ông chủ!”

“Hả?”

Sven luôn suy nghĩ.

Tại sao mình lại hy vọng Lud luôn được hạnh phúc?

Tại sao lại hy vọng được con người này quý trọng?

Rốt cuộc cuối cùng cô cũng tìm ra được câu trả lời.

Đó là bởi vì cô yêu thích nụ cười của người này.

Bởi vì muốn nhìn thấy nụ cười của người này nhiều hơn nữa. Nụ cười từ đáy lòng của người này chỉ dành cho Sven, mặc dù bản thân cô chỉ là vũ

khí.

“VẬY NÊN!”

Tuy nhiên, ở xung quanh anh có quá nhiều kẻ địch! Hơn nữa, trong lúc mình không để ý, kẻ địch cứ thế lại tăng thêm! Mà lần này còn là một thiếu nữ! Nếu như vậy, thà để cho anh ở ngay chính giữa mưa bom lửa đạn còn yên tâm hơn.

Không cách nào có thể bình tĩnh nổi, vậy nên Sven nhất định phải nói rõ.

“VÌ THẾ, ÔNG CHỦ CŨNG CHỈ THUỘC VỀ RIÊNG EM!”

Trước khi Lud kịp trả lời, Sven không nói lời nào, đặt môi của mình lên trên môi anh.

Tuyệt đối sẽ không giao cho bất kỳ người nào!

Bởi vì người này là người quan trọng nhất của tôi!

Sven bây giờ đã có thể cảm nhận được rõ ràng đi đâu đó, và tự hứa với ‘trái tim’ của bản thân.

Tại thị trấn nhỏ Organbaelz nhỏ bé, có một cửa hàng bánh mì nho nhỏ.

Tên cửa hàng bánh mì là ‘Tockerbrot’, một ông chủ tuy có khuôn mặt đáng sợ nhưng nghiêm túc và khéo tay, cùng với một nữ nhân viên phục vụ có nụ cười đáng yêu.

Nếu như bạn có cơ hội đi ngang qua thị trấn này, nhất định hãy ghé thăm cửa hàng đó nhé. Tuy nhiên, đôi mắt của nữ nhân viên phục vụ đó có lúc sẽ phát ra ánh sáng đỏ, nhưng xin đừng quá để ý.

Lời bạt

Rất vui được gặp các bạn độc giả lần đầu tiên gặp mặt, và cũng rất lâu rồi chưa gặp các bạn độc giả quen mặt, tôi là SOW.

Mọi người cảm thấy hài lòng với ‘Chủ Tiệm Bánh Chiến Binh Và Cô Phục Vụ Người Máy’ chứ?

Đây là tác phẩm đầu tiên của tôi được phát hành tại HJ Bunko, hơn nữa cũng là lần đầu tiên tôi viết về thể loại này, nên tôi rất hồi hộp, hy vọng đáp lại được lòng chờ mong của mọi người.

Lần này phải nói là khá vất vả, tôi đã sửa đi sửa lại rất nhiều lần, đặc biệt về phần nhân vật nữ chính Sven, trong tác phẩm, cô ấy thường hay có nhiều hành động quá khích, trong bản phác thảo thậm chí còn nói rằng ‘Cái đồ lộn *** này!!’, bởi vậy khiến cho tôi còn nghi ngờ tính cách của mình nữa đấy.

Tôi xin thanh minh trước, Sven không phải là kiểu người bình thường giả vờ ngây thơ, mà bởi vì thời kỳ hình thành nên tính cách ban đầu của cô ấy trải qua trên chiến trường, nên phương diện ngôn ngữ rất phong phú. Nếu mọi người nghĩ rằng những câu nói đó giống như tiếng địa phương, tôi vô cùng cảm kích.

Được rồi, về vấn đề này tôi xin được viết đến đây, tiếp theo tôi muốn nói lời cảm ơn.

Đầu tiên là người vẽ tranh minh họa Zaza đã vẽ những tấm hình minh họa tuyệt đẹp. Cảm ơn anh rất nhiều vì đã tiếp thu những yêu cầu rắc rối từ tôi, hơn nữa còn vẽ nên những tấm hình minh họa còn hơn cả mong đợi

của tôi nữa.

Anh O chịu trách nhiệm biên tập, tôi vô cùng biết ơn vì đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ anh.

Cũng xin cảm ơn vì đã mời tôi đi ăn món Thổ Nhĩ Kỳ. Ngon đến mức tôi còn muốn đi thêm vài lần nữa. (Liếc liếc)

Uesu Tetsuto tiên sinh và Sorano Kazuki tiên sinh, thực sự cảm ơn hai người vì đã giúp đỡ cho việc phát hành tác phẩm lần này.

Lần sau, tôi sẽ mời hai người bánh mì đậu đỏ.

Ngoài ra, tôi cũng xin được gửi lời cảm ơn từ tận đáy lòng tới toàn bộ các vị hiệu đính, thiết kế, in ấn, vận chuyển và nhà sách...

Và quan trọng nhất chính là toàn bộ các bạn độc giả hiện đang cầm trên tay tác phẩm này, tôi xin được gửi lời cảm ơn lớn nhất! Cảm ơn mọi người rất nhiều.

Như vậy, bây giờ tôi xin được phép đi tới cửa hàng bánh để lấy tài liệu cho tập sau đây.

Đầu tiên, tôi sẽ đi tới vùng đất thánh, cửa hàng Ginza Kimura ♪.

SOW

Table of Contents

Tiền truyện: Hồi ức của một người máy nào đó

Mở đầu

Chương 1: Nụ cười là điều cơ bản chào đón khách hàng

Chương 2: Ba cô gái

Chương 3: Hòn đá

Chương 4: Quái vật

Chương 5: Trận đánh tại khu mỏ Berun

Chương 6: Rừng gấm ở bên trong cánh cửa

Chương 7: Đó là người dựa trên minh ước

Giao đoạn

Chương kết: Cô phục vụ mất đồ

Lời bạt